EDGAR WALLACE

EDGAR WALLACE

CASA MISTERELOR

Capitolul I.

În faţa portalului impunător al palatului Cainbury stătea nehotărât un individ. În acea clădire îşi aveau sediul vreo treizeci de întreprinderi diferite după cum se putea vedea pe firmele de la uşă. Îmbrăcămintea uzată şi ghetele scâlciate ale omului dovedeau cu prisosinţă sărăcia lui. Părea să fie străin. Faţa complet rasă, cu trăsături aspre, era cam negricioasă iar deasupra ochilor întunecaţi avea două sprâncene drepte şi foarte negre.

După ce urcă cele câteva trepte ce duceau în holul clădirii, rămase gânditor, cercetând cu atenţie firmele. Dar iată că găsi ceea ce căuta. Sus de tot, pe lista locatarilor de la etajul al cincilea era trecută şi firma ziarului Bârfa.

Scoţând din buzunarul vestei un anunţ decupat dintr-un alt ziar îl confruntă cu firma, apoi intră satisfăcut în clădire, aşteptând liftul.

Îşi încheiase paltonul până la ultimul nasture de sus căci gulerul îi era cam ros, cămaşa de pe el era neschimbată de aproape o săptămână, pălăria îi era veche iar dacă cineva s-ar fi hotărât să-l privească mai cu atenţie ar fi văzut că ambele mănuşi erau pentru mâna stângă.

Când ajunse la etajul cinci, liftierul îi arătă cu o mutră acră sediul ziarului pe care-l căuta. Omul rămase pe loc uitându-se o vreme la uşa cu pricina. Pe partea de sus, din sticlă mată, era scris simplu: „Redacţia ziarului BÂRFA. Bateţi în uşă!”

Bătu la uşa care se deschise ca şi cum ar fi fost manevrată de o mână nevăzută. Se miră deşi în fond nu era nimic extraordinar în faptul că o uşă se deschisese în mod

automat. Intrând, se trezi într-o încăpere mobilată destul de sumar: o masă pe care se aflau câteva ziare şi alături de masă, un scaun; pe perete atârnau o hartă a Angliei şi un desen de Landseer. Se îndreptă spre uşa din partea cealaltă a camerei şi după o nouă şovăire, ciocăni cu discreţie.

— Intră! strigă o voce.

Străinul deschise uşa şi intră. Încăperea, mult mai spaţioasă decât prima, era mobilată foarte luxos: lămpi electrice cu abajururi frumoase aşezate de o parte şi de alta a biroului masiv de stejar sculptat cu multă artă iar pe unul din pereţi o bibliotecă plină cu cărţi. Cum pe birou era dezordine străinul presupuse că se afla în încăperea principală a redacţiei. Însă ceea ce atrăgea cel mai mult atenţia era individul ce stătea la birou. Era un bărbat voinic şi judecând după voce, părea a fi de vârstă mijlocie. Obrazul nu i se vedea fiindcă şi-l ascunsese după un văl de dantelă fină de mătase, tras ca o pungă peste cap şi legat cu un şiret pe sub bărbie. Văzând mirarea celuilalt, individul râse pe înfundate.

— Ia loc, zise el şi nu te speria!

— Vă asigur domnule că nu sunt câtuşi de puţin speriat. Nimic pe lume nu m-a scos până acum din sărite decât propria-mi sărăcie şi gândul că va trebui să mor sărac.

Voalatul tăcu o vreme.

— Ai venit în urma anunţului meu? întrebă el.

Străinul dădu uşor din cap.

— Am înţeles că aveţi nevoie de un om care să ştie să tacă, să cunoască două-trei limbi străine şi să fie sărac. Ei bine, domnule, eu cred că îndeplinesc aceste condiţii. Iar dacă aţi mai fi adăugat că respectivul trebuie să fi avut o viaţă aventuroasă şi să fie lipsit de scrupule, aş fi îndeplinit cu vârf şi îndesat toate aceste condiţii.

Deşi nu-i putea vedea ochii, străinul îşi dădu seama că cel care stătea la birou îl observa cu multă atenţie.

— Cred că vei corespunde cerinţelor mele.

— Mai mult ca sigur, răspunse cu răceală şi nepăsare vizitatorul. Acum aş dori să-mi spuneţi ce-mi puteţi oferi ca să văd dacă-mi convine slujba. Ca om de afaceri ştiţi că pentru încheierea unei tranzacţii e nevoie de consimţământul ambelor părţi. Dar mai întâi vă rog să-mi spuneţi care vor fi obligaţiile mele…

Mascatul se rezemă de speteaza scaunului şi-şi vârî mâinile în buzunare.

— Sunt editorul unui ziar modest, spuse el, citit mai ales de servitorii oamenilor bogaţi. Din când în când primesc informaţii interesante despre aristocraţie şi despre nobilimea de la ţară, informaţii trimise de cameristele franceze cam isterice şi exaltate sau de valeţii italieni, dornici de răzbunare. Din păcate eu nu cunosc limbi străine; am însă ferma convingere că scrisorile acestea conţin multe lucruri interesante pe care aş dori să le cunosc. Iată de ce am nevoie de o persoană discretă care să-mi selecteze corespondenţa şi să-mi traducă în engleză tot ceea ce i se pare interesant şi în acelaşi timp să-mi facă şi câte un rezumat al scrisorilor venite de la acei oameni binevoitori. Ştii foarte bine că bărbaţii nu prea sunt virtuoşi, femeile şi mai puţin iar cei care angajează astfel de oameni sunt complet certaţi cu morala. De obicei servitorii au întotdeauna de povestit lucruri care nu fac cinste stăpânilor lor, istorii urâte, dragul meu. Dar nu mi-ai spus cum te cheamă…

— Poltavo, răspunse străinul după o scurtă ezitare.

— Italian sau polonez?

— Polonez.

— Ei bine, ţi-am spus că redacţia ziarului se căzneşte să adune cât mai multe ştiri despre tot ce se întâmplă în societatea înaltă; ne interesează mai ales ceea ce se petrece în culise. Dacă putem tipări ceea ce aflăm, nu ne dăm în lături şi tipărim. Dacă – şi ajungând aici ridică prevenitor degetul – intrăm în posesia unor amănunte

deocheate, nu le aruncăm ci le păstrăm la arhivă pentru plăcerea noastră.

Spuse toate aceste lucruri, indiferent, nepăsător dar Poltavo nu se lăsă înşelat. Din nou se făcu linişte; voalatul păru că se gândeşte la ceva.

— Unde locuieşti? întrebă el.

— Într-o căsuţă din Bloomsbury, la etajul patru.

— Când ai venit în Anglia? întrebă mascatul.

— Acum şase luni.

— De ce ai venit?

Poltavo ridică din umeri.

— De ce ai venit? insistă editorul.

— Pentru că am avut o divergenţă cu stimatul şef al poliţiei din San-Sebastian, răspunse el la fel de indiferent ca şi celălalt.

— Dacă mi-ai fi spus altceva nu te-aş fi angajat.

— De ce? întrebă mirat Poltavo.

— Pentru că n-ai fi spus adevărul. Divergenţa dumitale de păreri cu poliţia din San-Sebastian era legată de o sumă de bani care se volatilizase. Încăperea din care au dispărut banii se afla alături de camera dumitale despărţită doar printr-o uşă. Deci dacă cineva ar fi fost atât de isteţ să descuie cu o cheie potrivită acea uşă, afacerea era rezolvată. Plecarea dumitale a fost dealtminteri determinată şi de faptul că n-ai fost în stare să-ţi achiţi nota la hotel.

— Sunteţi un om foarte bine informat, spuse Poltavo fără a se arăta câtuşi de puţin mirat sau încurcat.

— Este de datoria mea să ştiu câte ceva despre unii oameni. Dealtfel poţi să-mi zici Brown, domnul Brown. Dacă vei observa uneori că nu răspund când îmi spui astfel să nu te sesizezi pentru că de fapt ăsta nu e numele meu. Ei, după cum văd, dumneata eşti exact omul de care am nevoie.

— Mi se pare curios că m-aţi găsit, zise Poltavo. Anunţul din ziar mi-a fost trimis de un necunoscut care…

— Necunoscutul am fost eu, amice! Acum înţelegi?

— Înţeleg. Dar lucrul care mă interesează în cel mai înalt grad este să ştiu ce salariu voi primi.

Domnul Brown spuse o sumă care însemna foarte mult pentru Poltavo. Editorul îl privi cu atenţie şi se bucură când văzu că noul său ajutor nu păru nici surprins nici nemulţumit.

— Pe mine n-ai să mă prea vezi pe aici. Dacă vei lucra bine şi voi căpăta încredere în dumneata, îţi voi dubla salariul. Dacă însă mă vei înşela, te vei căi amarnic. Atât am avut de spus, adăugă el ridicându-se de pe scaun. De mâine îţi vei deschide singur biroul. Iată cheia de la uşă, iată şi cheia de la casa de bani unde păstrez corespondenţa. Vei găsi un maldăr de scrisori care apasă greu asupra multor persoane din înalta societate dar prea puţin material în legătură cu mine. Aştept să-ţi dai toată silinţa în noua dumitale slujbă!

— Puteţi fi sigur că… începu Poltavo.

— Stai puţin că n-am terminat. Când spun „să-ţi dai toată silinţa”, înţeleg că nu-ţi vei pierde timpul să cercetezi cine sunt. Am posibilitatea să părăsesc casa asta într-un fel pe care nu sunt dispus să-l divulg. Nimeni nu ştie că eu sunt editorul acestui interesant ziar. După ce vei termina de citit corespondenţa să-mi rezumi scrisorile mai importante şi să mi le traduci. Rezumatele traduse le vei înmâna unui comisionar care va veni zilnic la ora cinci după masă; salariul îţi va fi plătit cu regularitate. Nu vei fi sâcâit cu nici o problemă redacţională şi nu vei avea nimic de a face cu ziarul. Acum am să te rog să aştepţi cinci minute în camera din faţă, după care te poţi întoarce în acest birou ca să te ocupi de acest vraf de scrisori.

Poltavo se înclină uşor şi ieşi, închizând uşa după el. Auzi un clic şi înţelese că acelaşi mecanism care deschisese uşa din faţă, acum o închisese pe cea dinăuntru. După cinci minute de aşteptare, deschise uşa şi intră în birou. Încăperea era goală. Mascatul dispăruse. Mai văzu o uşă care dădea pe coridor dar Poltavo era convins că şeful său nu ieşise pe acolo. Deşi cercetă cu multă atenţie camera nu

descoperi nici o uşă secretă. În spatele scaunului pe care stătuse mascatul se afla un dulap mare. Îl deschise dar nu descoperi modul în care dispăruse domnul Brown. Dulapul era plin cu cărţi, cu hârtii şi cu diverse acte. Poltavo examină minuţios toată încăperea. Încercă toate sertarele biroului; văzând însă că erau descuiate nu-l mai interesă conţinutul lor. Ştia precis că un om cu experienţa lui Brown nu va lăsa lucruri importante în nişte sertare neîncuiate. Ridicând din umeri, îşi răsuci o ţigară, şi-o aprinse, apoi începu să citească scrisorile puse acolo pentru el.

Poltavo lucra de şase săptămâni cu multă sârguinţă. În fiece vineri dimineaţă, venind la birou, zărea pe masa de lucru un plic ce conţinea două bancnote. În fiece zi, la ora cinci, venea un comisionar care lua cu sine într-un plic mare, închis, toate traducerile făcute de Poltavo peste zi. Citind zilnic ziarul la care lucra, constată că numai o foarte mică parte din traducerile sale erau publicate. Era clar că domnul Brown, editând acel ziar de scandal, urmărea alte scopuri. Descoperi în parte secretul într-o după-amiază, când auzi pe cineva sunând la uşa de la intrare. Poltavo apăsă pe butonul de sub placa biroului şi după puţin cineva ciocăni la uşa camerei sale. În prag apăru o tânără doamnă.

— N-aţi vrea să vă apropiaţi? întrebă Poltavo ridicându-se în picioare.

— Dumneavoastră sunteţi directorul ziarului? întrebă ea.

Poltavo se înclină. Era întotdeauna dispus să primească orice onoruri pe care i le acorda soarta. Întrebat dacă el era domnul Brown probabil că s-ar fi înclinat şi atunci.

— Am primit o scrisoare din partea dumneavoastră… Tânăra se opri în faţa biroului, puse mâna pe marginea lui şi se uită la Poltavo cu teamă dar şi cu dispreţ.

Poltavo se înclină din nou. De fapt nu scrisese nimănui.

— Scriu multe scrisori, răspunse el cu indiferenţă şi nu mai ştiu dacă v-am scris sau nu şi dumneavoastră. Vreţi să-mi arătaţi scrisoarea?

Deschizând geanta, tânăra scoase un plic din care luă scrisoarea pe care i-o întinse lui Poltavo. Acesta se uită atent la hârtie. Titlul ziarului rămăsese tipărit în colţul din stânga dar adresa fusese ştearsă. Conţinutul era următorul:

Stimată doamnă, Am primit câteva informaţii foarte interesante privind legăturile dumneavoastră cu căpitanul Brackly. Ca fiică şi ca moştenitoare a răposatului sir George Bilk aţi putea crede că averea pe care o deţineţi precum şi stima de care vă bucuraţi în societate, vă scutesc de bârfeli.

Vă asigur însă că informaţiile pe care le posed ar putea avea urmări grave dacă le-aş aduce la cunoştinţa soţului dumneavoastră. Pentru a pune stavilă clevetelilor şi pentru a-i determina pe bârfitori să tacă, secţia noastră de informaţii este dispusă să înăbuşe acest scandal. Cheltuielile acestei acţiuni se ridică însă la zece mii de lire ce urmează a-mi fi plătite cu bani gheaţă. Dacă acceptaţi propunerea mea vă rog să inseraţi un anunţ la rubrica «Diverse» a ziarului «Megafon». În urma acestui anunţ voi accepta să mă întâlnesc cu dumneavoastră pentru a-mi înmâna suma cerută. Nu-mi scrieţi pe adresa ziarului meu şi nu mă vizitaţi la redacţie.

Cu toată stima, J. Brown”

După ce isprăvi de citit scrisoarea, lui Poltavo i se lămuri brusc activitatea ziarului la care lucra. Îndoind scrisoarea, o înmână tinerei doamne.

— Poate că nu fac bine, spuse ea, dar ştiu ce înseamnă şantaj şi cum e pedepsit de lege.

Deşi era teribil de nedumerit, Poltavo îşi reveni imediat.

— Nu eu am scris epistola asta! spuse el calm; v-a fost trimisă fără ştirea mea. Eu sunt doar redactorul-şef al acestui ziar. Director e domnul Brown care-şi conduce afacerile cum crede de cuviinţă. Sigur că sunt la curent cu tot ce se întâmplă în redacţie, adăugă el repede temându-se că tânăra nu-i va mai spune nimic şi-l va trata ca pe un conţopist oarecare. Vă cred când afirmaţi că sunteţi neliniştită din pricina acestei scrisori.

Tânăra surâse. Poltavo, care cunoştea bine femeile îşi dădu imediat seama că nu era o fiinţă fricoasă şi că nu s-ar fi lăsat intimidată de teama de a fi compromisă.

— Pot lăsa reglementarea acestei chestiuni în grija soţului meu şi a căpitanului Brackly. Voi arăta scrisoarea aceasta avocaţilor mei precum şi celor doi domni despre care am vorbit.

Poltavo, care văzuse că scrisoarea fusese datată cu patru zile în urmă, îşi spuse că dacă cei doi domni n-o văzuseră în primele momente de iritare, apoi n-o vor mai vedea niciodată.

— Sunteţi o persoană foarte inteligentă, doamnă, răspunse el împăciuitor. În definitiv ce contează o neplăcere atât de neînsemnată? Cine se mai interesează azi de publicarea câtorva scrisori?

— Credeţi că şeful dumneavoastră are şi scrisori? întrebă ea cu voce schimbată.

Poltavo se înclină din nou.

— Dacă plătesc suma cerută credeţi că scrisorile mi se vor înapoia?

Poltavo dădu din cap afirmativ iar ea îşi muşcă gânditoare, buzele.

— Înţeleg. Apoi se mai uită o dată la scrisoare şi fără să scoată o vorbă părăsi biroul.

Poltavo o conduse până la uşa de la intrare. Înapoindu-se, rămase surprins, căci pe scaunul pe care stătuse până atunci, acum şedea mascatul. Acesta râse de mirarea zugrăvită pe faţa lui Poltavo deşi părea să-l amuze mai mult altceva.

— Te-ai descurcat admirabil, Poltavo! Ai ieşit frumos din încurcătură.

— Aţi auzit discuţia? întrebă surprins polonezul.

— Fiecare cuvânt! Ei, acum ce mai zici?

Poltavo trase un scaun lângă birou şi se aşează în faţa şefului său.

— Consider că afacerea asta a fost foarte abil şi inteligent concepută, spuse el pe un ton admirativ. Un singur lucru nu mai corespunde acum situaţiei: salariul meu care e mult prea mic.

Brown fu de acord cu el.

— Cred că ai dreptate. Mă voi strădui să ţi-l măresc. Ce prostie din partea acelei femei să vină aici!

— Ori e proastă ori e o artistă lipsită de talent.

— Cum adică? Ce vrei să spui cu asta? întrebă Brown.

Poltavo ridică din umeri.

— Sunt ferm convins că tot ceea ce s-a petrecut adineauri e pur şi simplu o înscenare. În orice caz scopul a fost atins.

— Şi ce anume crezi că a intenţionat?

— Păi, patroane, ai ţinut să-mi dezvălui adevăratul caracter al afacerilor dumitale. Trag această concluzie datorită următoarelor puncte. Şi începu să numere pe degetele sale lungi şi albe:

1. După adresa de pe plic doamna se numea lady Cruxbury; numai că numele ei adevărat începea cu un W pe care l-am zărit pe marginea de argint a poşetei sale. Această literă era dealtfel brodată şi pe colţul batistei.

2. Nu era ea persoana căreia îi fusese adresată scrisoarea.

3. Sunt convins că nu există nici o lady Cruxbury şi că scrisoarea a fost concepută special pentru mine şi adusă de acea persoană mie; în tot acest timp dumneata mă urmăreai cu atenţie ca să vezi cum mă comport, cât sunt de loial şi de discret, dorind să-mi lămureşti totodată dedesubtul afacerilor dumitale.

Domnul Brown râse.

— Eşti deştept, Poltavo, spuse el cu admiraţie şi pe bună dreptate meriţi să-ţi măresc salariul. Sunt de acord, că totul n-a fost decât o comedie. Mai eşti dispus să lucrezi pentru mine?

— Da, dar cu o condiţie.

— S-o auzim…

— Sunt un om sărac… începu Poltavo. Viaţa mea…

— Termină cu balivernele astea! Doar nu-ţi închipui că-ţi voi dărui o avere! îl întrerupse supărat domnul Brown. Am de gând să-ţi pun la dispoziţie tot ceea ce este necesar unei vieţi îndestulate, ba chiar într-o oarecare măsură luxoase.

Poltavo se îndreptă spre fereastră şi se uită afară. Apoi se întoarse şi spuse:

— Am nevoie de o locuinţă în St. James Street, de un automobil şi de ce nu şi de o lojă la Operă.

— Eu aş zice să fii serios şi să te mulţumeşti cu ce-ţi voi da.

Poltavo surâse.

— Preţuiesc o avere şi dumneata ştii foarte bine acest lucru. Luă o scrisoare din grămada aflată pe masă şi o deschise.

— Iată o scrisoare trimisă de un italian, care pentru majoritatea oamenilor ar conţine doar câteva fleacuri. Pentru un om ca mine scrisoarea asta deţine elementele unei afaceri nelimitate. Datorită acestei scrisori ne-am putea alege cu o avere, şefule! Individul care scrie ar dori să intre în legătură cu marile ziare engleze pentru a afla cum trăieşte lumea bună şi a cunoaşte pe un oarecare domn Fallock.

Brown fu surprins.

— Fallock! repetă el.

Poltavo aprobă. „Prietenul nostru Fallock a construit o casă mai mult decât ciudată, scrie corespondentul nostru. În casa aia sunt ascunse milioane de lire…” Treaba asta chiar nu-ţi spune nimic, patroane?

— A clădit o casă ciudată?

— Păi corespondenţii îmi aduc la cunoştinţă – ţi-am spus oare că scrisoarea asta a fost scrisă de doi indivizi? – că-i cunosc adresa lui Fallock ăsta… Sunt ferm convinşi că face afaceri necurate dar au nevoie de o confirmare a presupunerilor lor.

Brown tăcu bătând nervos cu degetele în birou. Stătea cu capul plecat ca şi cum ar fi meditat asupra unei probleme foarte dificile.

— Copilării, spuse el. Doar nu crezi în povestea cu milioanele ascunse. Am auzit şi eu de această afacere. Corespondenţii dumitale sunt oameni cu fantezie bogată, amice. Nu cumva te-au întrebat dacă nu eşti dispus să le plăteşti şi drumul până aici?

— Păi tocmai asta şi cer!

Râzând sarcastic, Brown se ridică de pe scaun.

— Asta-i trucul închisorilor spaniole! Doar n-o să te laşi păcălit de astfel de fleacuri!

Poltavo ridică din umeri.

— Eu am fost într-o închisoare spaniolă, răspunse el surâzând. Am scris şi eu unor oameni bogaţi din Anglia rugându-i să mă scoată din situaţia în care mă aflam. Numai că eliberarea mea era condiţionată de nişte sume foarte piperate. Înţeleg şi sunt de acord cu acest procedeu numai că hoţii spanioli nu scriu în limba lor; bine sau prost, ei scriu în engleză, dar nu într-o italiană plină de greşeli. Cei care primesc astfel de scrisori nu se deranjează niciodată să le dea la tradus. Nu, domnule Brown, în cazul de faţă nu avem de-a face cu un truc. Scrisoarea e autentică şi tot ce scrie în ea e adevărat.

— Pot s-o văd şi eu?

Poltavo i-o dădu. Întorcându-se cu spatele, Brown îşi ridică partea de jos a voalului şi citi scrisoarea. Pe urmă, îndoind-o, o vârî în buzunar.

— Voi reveni asupra acestei chestiuni, spuse el uşor răguşit. între timp am să mai meditez asupra ei.

— Domnule Brown, aş vrea să-ţi cer o favoare… rosti Poltavo.

— Da! Ce anume?

— Sigur că o vei socoti drept o slăbiciune, dar ţin să frecventez din nou lumea bună… Vreau să văd bărbaţi îmbrăcaţi elegant şi femei frumoase. Poate că e o prostie din partea mea dar doresc să vin în contact cu cei care frecventează Bursa, cu financiari, cu oameni politici, cu marii industriaşi. Mi-ar plăcea să duc o viaţă pe picior

mare… îmi place muzica bună, la fel cum îmi place să beau din când în când un pahar cu vin bun…

— Şi ce legătură am eu cu aceste dorinţe ale dumitale?

— Te-aş ruga să mă introduci în înalta societate, răspunse simplu Poltavo. Ţin mai ales să-l cunosc pe marele financiar despre ale cărui afaceri se preocupă atât de mult ziarele. Domnul… cum îl cheamă? A, da, Farrington.

Domnul Brown rămase o vreme tăcut, apoi ridicându-se de pe scaun deschise dulapul şi vârî o mână în el. Poltavo auzi un zgomot apoi întreg dulapul cu conţinutul lui cu tot se dădu la o parte şi Poltavo văzu o încăpere ce ţinea de un alt apartament. Domnul Brown rămase un minut în deschizătură, cu capul în piept şi cu mâinile la spate.

— Eşti deosebit de inteligent şi de perspicace, rosti el, apoi trecu în cealaltă cameră. Dulapul reveni la locul său şi închise trecerea.

— Asasinule! Ucigaşule!

Strigătele acestea în toiul nopţii treziră interesul şi curiozitatea unui locatar din Brakely Square, locatar care încă nu se culcase. Având adesea insomnii, auzind acele ţipete, domnul Gregory Farrington puse deoparte cartea din care citea, se ridică din fotoliu, îşi strânse halatul în jurul trupului său voinic şi se apropie de fereastră. Jaluzelele fiind trase, vârî degetul între două interstiţii ca să se poată uita afară. Dar fereastra era atât de aburită încât nici lumina felinarelor nu se vedea bine. Ştergând cu degetul geamul, văzu în mijlocul străzii pustii doi indivizi care discutau foarte aprins. După gesturi îşi dădu seama că erau italieni. Văzu cum unul dintre ei ridicase mâna ca să-l lovească pe celălalt, apoi zări lucind patul unui revolver.

— Hm! exclamă domnul Farrington. Era singur în toată acea superbă casă din Brakely Square. Intendentul, bucătăreasa, jupâneasa, ba chiar şi şoferul se duseseră la balul servitorilor.

Vocea din stradă deveni şi mai stridentă.

— Hoţule! Vrei să mă jefuieşti…

Pe partea cealaltă a pieţei se ivi silueta masivă a unui poliţist. Domnul Farrington mai şterse o dată geamul, se uită cu teamă la poliţist, apoi coborî scara, deschise clapa cutiei de scrisori de la uşă şi trase cu urechea. Era destul de uşor de auzit ce vorbeau cei doi căci acum ajunseseră la piciorul scării ce ducea la uşa de la intrare.

— De fapt ce vrei? întrebă unul din ei. Putem câştiga parale serioase dacă punem mâna pe el! Apoi mai spuse ceva dar mult prea încet ca să mai poată fi auzit.

Farrington stătea în hol mestecând nervos capătul ţigării de foi pe care o avea în gură. Cei doi trebuie să fi fost complicii sau ajutoarele lui Montague Fallock. Mai mult ca sigur că era vorba de Fallock, marele şantajist căutat de mai toate poliţiile europene. Probabil că fiecare dintre cei doi indivizi îşi făcuseră planul să-l şantajeze sau să-l denunţe.

Domnul T. B. Smith locuia şi el în Brakely Square. Domnul Smith era funcţionar superior la prefectura poliţiei şi abia aştepta să pună mâna pe Montague Fallock. Farrington, care ştia acest lucru, înţelese imediat motivul discuţiei purtate de cei doi în faţa uşii sale.

— Ei, zise unul dintre cei doi, doar ţi-am mai spus că am aranjat să mă întâlnesc cu domnul în cauză! Ar trebui să ai încredere, ce dracu!

— Mergem împreună, răspunse furios celălalt. Eu n-am încredere în nimeni darămite într-un napolitan mincinos ca tine!

După cum s-a dovedit mai pe urmă, poliţistul Habit nu auzise cearta dintre cei doi aşa că mai târziu a declarat cu mâna pe inimă: „N-am auzit nici o discuţie, pe cuvântul meu de onoare!” Iată însă că pe neaşteptate răsunară două împuşcături. Apoi se auzi fluierul strident al unui poliţist şi Habit se îndreptă în goană spre locul de unde răsunaseră detunăturile. Când ajunse la locul crimei găsi trei bărbaţi dintre care doi erau morţi. Cel de-al treilea era Farrington care stătea tremurând în uşa casei sale. Halatul său cenuşiu

flutura scuturat da vântul ce sufla cu putere dinspre vest. Peste zece minute apăru şi T. B. Smith. Între timp se adunase o mulţime de oameni curioşi sau dornici de senzaţii tari. Apoi sosi şi ambulanţa poliţiei.

— Sunt morţi amândoi, spuse poliţistul.

Domnul T. B. Smith se uită la cei care zăceau neînsufleţiţi pe pământ. După toate aparenţele erau străini. Unul dintre ei era îmbrăcat cu mult gust, aproape luxos, în timp ce celălalt purta nişte haine uzate de chelner sub un pardesiu lung ce-l învăluia de la gât şi până la picioare. Cei doi zăceau cu capetele foarte apropiate; unul dintre ei era însă cu faţa în jos. Poliţiştii sosiţi între timp se străduiau să ţină la distanţă mulţimea adunată. Între timp domnul Smith examină cu atenţie terenul. Găsi un revolver pe jos iar pe cel de al doilea, sub mortul cu faţa în jos. În timp ce cadavrele erau vârâte în ambulanţă, domnul Smith se adresă lui Farrington care continua să tremure de frig, rugându-l să-i spună ce văzuse.

— Vreţi să fiţi atât de amabil şi să veniţi cu mine sus? Vă voi relata cu plăcere tot ce am văzut şi auzit.

Intrând în casă, Smith simţi un miros deosebit. Simţul său olfactiv era deosebit de dezvoltat, dar fiind un om discret şi plin de tact nu spuse nimic. Farrington îi era cunoscut – cine nu-l cunoştea dealtfel? – atât ca vecin cât şi ca om foarte bogat.

— Fiica dumneavoastră… începu el.

— Vreţi să spuneţi nepoata mea, îl corectă Farrington după ce aprinse toate lămpile din camera de zi. Nu e acasă, s-a dus la prietena mea, doamna Constance Dex, unde va rămâne peste noapte. O cunoaşteţi pe doamna Dex?

Domnul Smith dădu din cap afirmativ.

— Din păcate nu vă pot da decât foarte puţine relaţii despre cei doi tipi care au murit… Farrington era palid şi tremura. Starea sa era explicabilă căci omul fusese crescut de mic în respectul legilor.

— Am auzit doi care se certau… M-am dus la uşă cu intenţia de a chema un poliţist dar chiar atunci am auzit două detunături. Când am deschis uşa i-am văzut pe cei doi indivizi zăcând în drum aşa cum i-a găsit mai apoi poliţistul.

— Despre ce anume vorbeau?

Farrington întârzie cu răspunsul.

— Sper că nu voi fi chemat ca martor când se va judeca această crimă…

Dar Smith îi tăie această speranţă.

— Păi, zise el, vorbeau despre Montague Fallock pe care-l ştie toată lumea. Unul dintre cei doi striga că-l va da pe mâna poliţiei.

— Cine era al treilea individ? întrebă Smith pe neaşteptate.

Farrington rămase tablou.

— Al treilea? întrebă el.

— Da. Mă refer la individul care i-a ucis pe cei doi căci din revolverele găsite nu s-a tras nici un foc. Ambele aveau piedica pusă. Aşa că, dragă domnule Farrington, sunt ferm convins că se mai afla de faţă şi o a treia persoană. Aveţi ceva împotrivă dacă vă voi cerceta puţin casa?

— Absolut nimic, zâmbi milionarul. Cu ce vreţi să începeţi?

— Cu bucătăria de la parter.

Domnul Farrington îl conduse pe poliţist pe scara de serviciu în aripa unde se afla bucătăria; ajungând acolo aprinse lumina. Dar se părea că nimeni nu dăduse nici o raită pe acolo.

— Asta e uşa pivniţei, explica Farrington; asta e cămara iar pe aici ieşim în curte. Uşa e încuiată.

Domnul Smith apăsă pe clanţă şi, culmea! uşa se deschise imediat.

— Cred că vedeţi şi dumneavoastră că nu e încuiată, spuse el păşind în coridorul întunecos.

— Asta-i vina intendentului, răspunse supărat Farrington. Am dat un ordin sever ca toate uşile să fie încuiate. Dacă

mergem mai departe veţi vedea că uşa care dă în curte are zăvorul pus şi în plus e prevăzută şi cu un lanţ de siguranţă.

Domnul Smith luminã uşa cu lampa electrică.

— Păi nu e chiar aşa, zise el. Văd că uşa e uşor întredeschisă.

Domnul Farrington păru foarte contrariat.

— Cum se poate? se miră el.

Domnul Smith trecu în curtea pavată unde, din stradă, se putea ajunge foarte uşor doar urcând câteva trepte. Tot uitându-se în jos, zări ceva lucind. Aplecându-se, ridică o sticluţă cu căpăcel de aur căzută probabil din poşeta unei femei. Ducând sticluţa la nas şi mirosind-o, zise:

— Da, e exact aşa cum am presupus.

— Ce vreţi să spuneţi? îl întrebă intrigat Farrington.

— E acelaşi miros pe care l-am simţit când am intrat în casă. Un parfum cu totul deosebit. Duse din nou sticluţa la nas.

— Obiectul acesta nu aparţine cumva nepoatei dumneavoastră?

Farrington dădu din cap în semn negativ.

— Doris n-a fost niciodată aici, spuse el; şi în afară de asta, nu poate suferi parfumurile.

Domnul Smith băgă sticluţa în buzunar. Cercetările nu duseră la nici un rezultat şi Smith îl urmă pe Farrington în odaia acestuia.

— Ce părere aveţi despre toată povestea asta? îl întrebă el pe Smith.

Înainte de a răspunde acesta se uită pe fereastră. Lumea care se adunase atrasă de focurile de revolver, se risipise.

Ceaţa luase în stăpânire piaţa liniştită, întinzându-şi pânzele alburii peste felinarele galbene.

— Cred că am dat, în sfârşit, de urma lui Montague Fallock.

Domnul Farrington îl privi cu gura căscată de uimire.

— Vorbiţi serios? întrebă el neîncrezător. Sper că nu vă închipuiţi că Montague Fallock a fost în seara asta la mine

în casă! E adevărat că a încercat să mă escrocheze… Dar de aici şi până la a intra în casă…

Smith îşi ridică gulerul paltonului.

— Mai am de făcut un lucru foarte neplăcut, spuse el. Trebuie să-i cercetez pe cei doi nefericiţi care au fost omorâţi.

Farrington se scutură îngrozit.

— E cumplit! spuse el puţin răguşit.

Smith mai admiră o dată camera aceea elegantă. Ornamentele de argint luceau în lumina mată a lămpilor. Pereţii erau îmbrăcaţi în lambriuri din lemn de trandafir. În sobă ardea un foc zdravăn iar parchetul era acoperit de covoare scumpe. Pe pereţi se vedeau câteva tapiserii care probabil costaseră o avere. Pe birou se afla o fotografie într-o frumoasă ramă de argint, care înfăţişa o femeie în epoca deplinei sale frumuseţi.

— Scuzaţi-mă, spuse Smith, apropiindu-se de masă, doamna nu este…

— Ba da, răspunse Farrington; este doamna Constance Dex, o foarte bună prietenă a mea şi a nepoatei mele.

— Nu ştiţi, doamna Dex se află acum în oraş?

— Nu. Este în Great Bradley; fratele ei e preot acolo.

— Great Bradley? Smith îşi încreţi fruntea, ca şi când s-ar fi străduit să-şi amintească ceva. Nu cumva tot pe acolo e şi casa aceea ciudată despre care se tot vorbeşte atât?

— Mda… Am auzit şi eu despre ea, zise Farrington cu o umbră de surâs.

— C. D., murmură Smith îndreptându-se spre uşă.

— Aţi spus ceva?

— Da. C. D. sunt iniţialele doamnei Constance Dex iar literele astea sunt gravate pe capacul de aur al sticluţei de parfum. Noapte bună, domnule Farrington!

Şi Smith plecă, lăsându-l pe Farrington care de iritat ce era, începu să-şi roadă unghiile.

Capitolul II.

Domnul T. B. Smith se afla singur în biroul său din Scotland Yard. Malul Tamisei, fluviul, clădirea palatului parlamentului erau învăluite aproape în întregime într-o ceaţă deasă. De două zile Londra era acoperită de un strat gros şi negricios de pâclă şi dacă ar fi fost să se dea crezare meteorologilor, mai urmau încă două zile de ceaţă.

Încăperea oferea – cu pereţii săi îmbrăcaţi în lambriuri lustruite de stejar şi cu lămpile sale elegante – un interior plăcut chiar şi pentru un bărbat cu gusturi mult mai rafinate. Un foc zdravăn ardea în căminul îmbrăcat în faianţă. Pe placa de marmură a şemineului ticăia vesel un ceas de argint. Pe măsuţa de lângă Smith, se afla un serviciu cu toate cele necesare pentru ceai. Smith se uită la ceas. Era unu şi douăzeci şi cinci. Apăsând pe butonul soneriei, un poliţist îşi făcu imediat apariţia.

— Du-te până la registratură şi adu-mi – se uită pe o foaie de hârtie de lângă el, apoi continuă… dosarul numărul G. 7941.

După ce poliţistul se retrase, T. B. Smith îşi turnă ceai în ceaşcă. Faţa sa frumoasă, bronzată de soarele din sudul Franţei, de obicei liniştită, acum părea îngrijorată. Se reîntorsese din concediu pentru a se ocupa de o treabă pe care nu o putea rezolva decât un om cu calităţile sale ieşite din comun. Trebuia să dea de urma celui mai mare escroc al timpului: Montague Fallok. Treaba devenise cu atât mai presantă cu cât avea dovezi că fie el, fie complicii săi erau vinovaţi de uciderea celor doi oameni din noaptea trecută. Nimeni nu-l văzuse pe Montague, nu exista nici o fotografie a lui aşa că nimeni nu putuse încă a-i da de urmă. E adevărat că poliţia pusese mâna pe câţiva adepţi de-ai lui care fuseseră supuşi la interogatorii aspre. Dar din păcate, cei prinşi erau agenţii unor alţi agenţi. Montague se ascundea în dosul unei adevărate reţele de Bănci şi de avocaţi anonimi aşa că era foarte greu de găsit.

Dar iată că se înapoie poliţistul care aduse o mapă din piele neagră pe care o aşează respectuos în faţa lui Smith,

după care se retrase.

Domnul Smith deschise mapa şi scoase din ea trei pacheţele legate cu câte un şnur. Desfăcând unul din ele, puse pe masă trei fotografii ce reprezentau trei amprente digitale mărite mult. Chiar şi un ageamiu şi-ar fi dat seama că era vorba de unul şi acelaşi deget cu toate că fotografiile fuseseră făcute în etape diferite. Domnul Smith le compară cu o fotografie pe care o scoase din buzunarul vestei sale. Dar şi această fotografie arăta clar că era vorba de acelaşi deget. Fotografia fusese luată de pe urma vagă rămasă pe scrisoarea pe care doamna Dex o primise din partea acestui escroc. Smith sună din nou şi-i spuse funcţionarului care-şi făcuse apariţia:

— Domnul Ela mai este aici?

— Da. Lucrează la afacerea de la vamă.

— Da. Îmi aduc aminte. Cei doi indivizi care au fost prinşi în timp ce devalizau bagajele depuse acolo. Din nefericire au reuşit să dispară după ce au ucis un gardian.

— Au dispărut, adăugă funcţionarul, dar unul dintre ei a fost rănit de gloanţele trase de poliţist. Pe locul unde aştepta maşina s-au găsit urme de sânge.

— Pofteşte-l la mine pe domnul Ela dacă şi-a terminat lucrul.

Se pare că inspectorul îşi isprăvise treaba fiindcă sosi imediat. Avea un aer cam melancolic.

— Vino mai aproape, îi zise Smith şi spune-mi de ce eşti necăjit.

Ela se aşează într-un fotoliu de trestie.

— Mă tot străduiesc să găsesc nişte martori oculari care să-mi poată da amănuntele de care am nevoie. Până acum n-am nici un fel de indicii datorită cărora să pot stabili, identitatea răufăcătorilor. Mai mult ca sigur că numărul automobilului era fals. Şi culmea ghinionului e că n-a putut fi urmărit mai departe de Limehouse. Mă aflu în faţa unor greutăţi aproape cu neputinţă de înlăturat. Ştiu doar că unul dintre pungaşi a fost rănit sau ucis şi că prietenul său

l-a târât până la maşină. Cred că numai când vom da de rănit sau de cadavrul lui vom putea merge mai departe.

— Ce-ar fi ca cel rănit să fie din întâmplare chiar „bunul meu amic” Montague Fallock? glumi Smith. Atunci aş fi şi eu într-adevăr fericit. Ce voiau să fure caraghioşii ăia doi? Aur?

— Nu cred. Se pare că e vorba de doi borfaşi obişnuiţi. Au spart câteva cufere ale pasagerilor de pe vaporul Mandavia care sosise în ajun din Africa de Sud. Cuferele făceau parte din bagajele depuse în vamă de către pasagerii care peste câteva zile urmau să-şi continue călătoria. Astfel au fost devalizate cuferele secretarului unui guvernator al statului Congo, apoi cel al unei doamne al cărei nume l-am uitat – precum şi cuferele unui doctor – Goldworthy – întors din Congo unde a studiat boala somnului.

— Ceea ce-mi spui nu-i prea îmbucurător, zise gânditor domnul Smith. Nu prea înţeleg cum de hoţii ăştia moderni şi eleganţi care sparg cuferele oamenilor, au la dispoziţie maşini, sunt înarmaţi şi pe deasupra se mai şi maschează. Căci erau mascaţi, nu-i aşa? Ce-or fi căutat oare oamenii ăştia?

— Acum povestiţi-mi şi care sunt necazurile dumneavoastră, spuse inspectorul.

— Montague! răspunse Smith îndârjit. „Nobilul” Montague Fallock. A fost atât de „cum se cade”, încât i-a cerut lady-ei Constance Dex zece mii de lire sterline. Lady Dex este sora cunoscutului şi stimatului preot Jeremiah Bangley din Great Bradley. Scrisoarea e la fel ca toate celelalte: cum că dacă nu plăteşte o va compromite cu nu ştiu ce poveste veche. Preotul este un aristocrat, un nobil ce se află cu totul sub influenţa surorii sale. Doamna e o femeie impunătoare şi încă frumoasă. Problema nu mai e de fapt interesantă întrucât amantul ei a murit de curând în Africa. Astea sunt amănuntele mai importante. Dealtfel fratele ei era la curent cu toată povestea asta. Montague voia s-o compromită în ochii societăţii. A avut îndrăzneala s-o ameninţe că o va

ucide dacă va dezvălui ceva poliţiei. Dealtfel nu e prima oară când îi ameninţă în felul acesta pe cei pe care-i şantajează. Ultimul pe care a încercat să-l escrocheze a fost milionarul Farrington dar ca să vezi şi dumneata ce coincidenţă curioasă: Farrington este prieten bun cu doamna Dex.

— Mda, cam ciudată coincidenţă, răspunse Ela. N-aţi găsit nici un indiciu când aţi examinat cadavrele celor doi nefericiţi ucişi noaptea trecută, nu-i aşa?

— Pe unul îl chema Ferreira da Costa, pe celălalt Henri Sans. Am ferma convingere că amândoi se aflau în slujba lui Montague. Primul era un om cult care-i servea de mijlocitor. A fost arhitect şi din cauza unor fraude, a trebuit să plece din Paris. Sans era doar un simplu agent de legătură care se bucura de oarecare încredere. N-am găsit asupra nici unuia dintre ei ceva care să mă poată pune pe urmele lui Montague Fallock. N-am, găsit decât acest flecuşteţ.

Trase un sertar al biroului şi scoase un medalion de argint pe care se aflau câteva încrustaţii şi o monogramă aproape ştearsă. Smith apăsă pe un buton şi deschise capacul medalionului. înăuntru nu se afla decât o hârtie mică, rotundă, un fel de etichetă lipită bine.

— Uită-te şi dumneata! Inscripţia mi se pare interesantă.

Ela luă medalionul şi citi următoarele: „Moor; cot. Dumnezeu să-l apere pe rege”.

— Imnul regal, dar numai bunul Dumnezeu ştie ce semnificaţie va fi având.

Smith luă medalionul, îl puse în buzunar şi încuie într-un sertar dosarul pe care-l primise de la Registratură. Ela căscă.

— Scuzaţi-mă, dar sunt foarte obosit. Apropo, în Great Bradley nu se află şi casa aceea bizară despre care vorbeşte lumea?

Smith dădu afirmativ, din cap.

— Da. Great Bradley este orăşelul unde se află casa cu pricina, spuse el ridicându-se de pe scaun. Numai că poliţia

nu se interesează de astfel de case aiurite construite de americani ţicniţi. Vrei să mergi cu mine până în Chelsea?

Spunând aceasta Smith îşi îmbrăcă paltonul şi-şi luă mănuşile.

— Poate că avem noroc să dăm cu maşina peste Montague pe ceaţa asta, glumi Smith.

— Văd că sunteţi într-o dispoziţie deosebită, ca şi cum aţi crede că pe pământ se mai pot întâmpla minuni, spuse Ela.

— Singura mea dispoziţie, dacă pot s-o numesc astfel, e să mă culc, răspunse surâzând Smith.

Ieşind în stradă, văzură că ceaţa era atât de deasă încât aproape că ezitară să mai plece. Ceva îi spunea lui Smith că nu trebuie să se îndrepte spre Chelsea într-o astfel de seară. Şoferul, deşi foarte experimentat, nu se încumeta nici el s-o pornească la drum.

— Am dat un telefon la postul de poliţie din Westminster şi cei de acolo mi-au spus că nu se poate circula pe ceaţa asta.

— Atunci, spuse Smith, voi dormi aici la poliţie. Caută-ţi şi dumneata un loc într-una din camerele de gardă, îi spuse Smith şoferului. Dumneata, Ela, ce ai de gând să faci?

— Să mă plimb prin parc, zise mucalit Ela.

Smith se îndreptă spre biroul său urmat de Ela.

Ajuns sus, aprinse lumina, dar rămase uluit în uşă. În timpul absenţei sale, care durase doar zece minute, cineva intrase în cameră, deschisese cu forţa sertarele biroului şi aruncase pe jos, claie peste grămadă, toate hârtiile. Smith se repezi speriat la birou, dar dosarul pe care-l pusese în sertar, dispăruse. Una dintre ferestre era larg deschisă şi prin ea pătrundeau în cameră trâmbe mari de ceaţă.

— Ia uitaţi-vă, domnule Smith, spuse Ela, ce pete de sânge sunt aici. Şi arătă sugativa de pe birou plină de sânge.

— Probabil că şi-a tăiat mâna în geam! zise Smith.

Apoi se uită pe fereastra deschisă. O scară uşoară, cam în genul celor pe care le folosesc pompierii americani, atârna în jos. Ceaţa era atât de deasă încât nu i se putea vedea capătul. Cei doi traseră scara în cameră şi văzură că era

făcută din beţe subţiri de bambus şi că din loc în loc avea nişte cârlige scurte de fier.

— Şi aici sunt pete de sânge! strigă Ela.

Apoi, adresându-se poliţistului care venise în goană la soneria lui, îi spuse:

— Inspectorul de serviciu să înconjoare prefectura poliţiei cu toţi oamenii pe care-i are! Apoi telefonează postului de poliţie Canoon Row ca să ne pună la dispoziţie tot personalul de care dispune. Trebuie arestat urgent un individ rănit la mână! Transmite acest ordin tuturor posturilor de poliţie!

— Nu prea avem şanse să punem mâna pe amicul nostru, zise Smith. Apoi luând o lupă mare, privi atent una din picăturile de sânge.

— Cine să fi fost oare? întrebă Ela.

Smith îi arătă urma de sânge a unui deget.

— Montague Fallock care ştie acum exact ceea ce nu trebuie să ştie.

— Ce anume?

Smith nu răspunse imediat. Stând în mijlocul camerei se uita atent în jurul său să vadă dacă nu cumva zăreşte vreo urmă pe care s-o fi lăsat spărgătorul.

Capitolul III.

Era o noapte îngrozitoare; e adevărat că nu bătea vântul şi nici nu ploua cu găleata dar oraşul întreg era învăluit într-o ceaţă deasă ca o turcoaică voalată până la ochi. Pâcla cenuşie ce se lăsase peste Londra făcea imposibilă orice circulaţie. Nu te puteai orienta nici pe străzile lăturalnice nici pe cele principale sau în pieţele publice. Oamenii păreau nişte fantome care se strecurau printr-o lume străină şi necunoscută. Valul de ceaţă se risipea un moment apoi cădea din nou şi mai des. În faţa teatrului „Jollity” ardeau nenumărate becuri electrice dar care abia izbuteau să lumineze puţin piaţa. Un şir lung de vehicole ce se îndreptau într-acolo făceau impresia unor gândaci mari, lucitori, care apăreau de undeva şi care după ce pasagerii

coborau, dispăreau în ceaţă. În mulţimea de pietoni ce furnica în acea piaţă slab luminată, se afla şi un băieţaş cu mutră comună, care părea că vinde ziare dar care în realitate observa cu atenţie vehicolele ce soseau.

Deodată se repezi spre marginea trotuarului unde se oprise un automobil elegant. Din el coborî mai întâi un domn în vârstă, apoi o fată foarte tânără. Apariţia superbă a acelei făpturi atrase o clipă atenţia micului vânzător de ziare. Domnişoara, învăluită într-o pelerină largă de culoarea fildeşului, era înaltă, zveltă şi cu faţa foarte albă. Ochii săi mari care priveau de sub sprâncenele frumos arcuite, erau albaştri şi strălucitori ca două safire.

— Fii atentă, mătuşică, spuse ea unei doamne scunde, care coborî din maşină. Ceaţa londoneză e adesea periculoasă.

Vânzătorul de ziare care o privea extaziat, îşi aminti de sarcina pe care o avea de îndeplinit. Apropiindu-se de domnul în vârstă, îl întrebă:

— Domnule, nu doriţi un ziar?

Domnul se pregăti să-l refuze dar ceva din privirea băiatului îl făcu să-şi schimbe intenţia. Tânăra cea frumoasă râse văzând că însoţitorul ei era preocupat şi în acel loc de ziare şi se îndreptă spre un tânăr în haine de seară care tocmai coborâse dintr-o maşină. Băiatul, văzând că atenţia celorlalţi era îndreptată în altă parte, se apropie şi mai mult de domnul cel bătrân şi-i şopti:

— T. B. S.

Domnul păli brusc scăpând jos moneda pe care o ţinea în mână. Băiatul se aplecă şi o ridică.

— T. B. S. şopti el din nou.

— Aici? întrebă bătrânul căruia îi tremurau buzele.

— El supraveghează teatrul iar o droaie de poliţişti au împânzit locul, spuse repede băiatul, mulţumit că se achitase de sarcina primită. În timp ce-i înapoia moneda căzută, băiatul îi strecură domnului în mână un bileţel, apoi dispăru în mulţime. Toată povestea nu durase decât câteva secunde. La puţin timp după această întâmplare toată acea

societate se afla într-o lojă ascultând captivantă muzică a operetei Strand Girll.

— Cât mi-ar plăcea să fiu şi eu un băieţaş care aleargă noaptea pe străzile Londrei, spuse tânăra aranjându-şi buchetul de violete de la piept. Nu ţi-ar plăcea şi dumitale aşa ceva, domnule Frank?

Frank Doughton o privi cu un surâs care o făcu să roşească.

— Mărturisesc că nu mi-ar plăcea, spuse el amabil.

Doris surâse dând din umeri.

— Eşti prea tânăr şi prea încrezător pentru un proaspăt ziarist, domnule Frank, aş putea spune, chiar lipsit de experienţă. Ar trebui să te obişnuieşti să fii mai diplomat şi să lucrezi cu mai multă perspicacitate. Ia exemplu de la prietenul nostru comun, contele Poltavo.

Vocea ei părea să-l admonesteze, aşa încât tânărul se simţi ofensat, iar când auzi rostindu-se numele lui Poltavo chipul i se întunecă brusc.

— Vine şi el astă-seară? întrebă Frank indispus.

Doris dădu din cap afirmativ.

— Nu ştiu ce-ţi place la omul ăsta! Sunt gata să pun pariu că individul e un pungaş. O fi el îndemânatic dar Poltavo are un caracter urât; lady Dinsmore, spuse Frank adresându-se doamnei în vârstă. Vă place şi dumneavoastră tot atât de mult?

— N-o întreba pe mătuşa Patricia, răspunse Doris. Ea îl socoate bărbatul cel mai amabil şi mai seducător din Londra.

— Ei, nici chiar aşa, răspunse lady Dinsmore privind prin lornion câţiva vizitatori care intraseră în loja de vizavi. Dar nu văzu decât luciul unei rochii cenuşii şi o mână cu o mânuşă lungă, albă, fiindcă loja nu era luminată. Contele Poltavo este într-adevăr un bărbat interesant şi încântător, zise ea închizând lornionul. Îmi face plăcere să discut cu el. Povesteşte anecdote nostime, citează din Talleyrand şi din latini şi ai impresia că în timpul discuţiei îşi face

întotdeauna o părere asupra persoanelor din jurul său, înregistrând în memorie rezultatele observaţiilor sale. Fiecare îşi are deci dosarul său şi pe fiecare e scris corect numele respectivului. Părerile par a fi aranjate în capul lui ca şi sticluţele cu medicamente dintr-o farmacie.

Doris clătină gânditoare din cap.

— Aş dori să pot lua odată câteva din sticluţele acelea şi să le pot analiza. Cine ştie? Poate că într-o bună zi o voi face.

— Bagă de seamă, spuse Frank supărat, s-ar putea ca în fiecare din ele să nu găseşti decât otravă.

Frank observase că în ultima vreme Doris îşi schimbase mult atitudinea faţă de el. Dintr-o prietenă foarte apropiată şi de încredere, acum devenise o străină care aproape că-l duşmănea. Chiar în acest moment de pildă, găsea o plăcere diabolică să-i facă rău, îl ironiza, râdea de tinereţea, de firea lui deschisă şi cinstită. Cel mai greu de suportat pentru Frank era ironia cu care Doris îi primea declaraţiile sale timide de dragoste. Şi cu câtă plăcere şi-ar fi exprimat pasiunea care-l stăpânea aproape fără voia lui! Fără să vrea, Frank începu a se gândi la filfizonul acela elegant, la acel conte care devenise pe neaşteptate rivalul său. Ce şanse mai putea avea el, un tânăr modest, faţă de Poltavo şi de predilecţia lui pentru artă şi literatură? Curios să audă şi părerea tutorelui fetei, Frank se întoarse spre el.

— Dumneavoastră, domnule Farrington, ce părere aveţi despre... Hopa... Frank sări şi întinse repede mâna ca să-l sprijine pe bătrân. Ridicându-se de pe scaun Farrington, palid ca ceara se clătină ca şi cum ar fi îndurat nişte dureri cumplite. După o încordare extremă, întrebă:

— Doris, unde te-ai despărţit de lady Constance?

Fata se uită mirată la el.

— Azi nici n-am văzut-o. A plecat aseară la Great Bradley... Nu-i aşa, mătuşică?

— Da, mi s-a părut şi mie cam ciudat, ca să nu spun nepoliticos, răspunse lady Dinsmore, să-şi părăsească astfel

musafirii şi să plece pe ceaţa asta la ţară. Uneori îmi vine să cred că Constance e puţin cam sucită.

— Ar fi bine să am şi eu aceeaşi părere, spuse Farrington necăjit. Apoi se întoarse spre Doughton:

— Ocupă-te, te rog, de Doris. Am uitat cu totul că mai aveam o întâlnire. Îi făcu lui Frank un semn aproape imperceptibil şi amândoi părăsiră loja.

— Ai descoperit ceva? întrebă Farrington când ajunseră pe coridor. Eşti cam neglijent pentru un bărbat care se ocupă cu nişte lucruri atât de importante.

— Te referi la afacerea Tollington? Nu, domnule Farrington, până acum n-am putut afla nimic. Dealtfel nici nu e genul meu să fac pe detectivul, să cercetez, să spionez. Pot scrie nuvele apreciate dar ca detectiv nu fac două parale. E foarte drăguţ din partea dumitale că mi-ai încredinţat această sarcină dar nu-s în stare s-o…

— Nu vorbi prostii, îl întrerupse Farrington. N-am făcut-o ca să fiu drăguţ ci pentru că e în interesul meu. În ţara asta trebuie să se afle pe undeva moştenitorul milioanelor lui Tollington. Eu sunt unul dintre curatorii imensei sale averi şi am tot interesul să scap de răspundere. Ştii foarte bine că voi plăti aceluia care-l descoperă pe moştenitor suma de o mie de lire sterline. Apoi uitându-se la ceas, zise: Aş dori să mai discut totuşi ceva cu dumneata, ceva ce-o priveşte pe Doris.

Stăteau pe coridorul din spatele lojilor şi Frank se mira de ce alesese Farrington tocmai acel loc ca să discute cu ei o chestiune atât de importantă şi de intimă. Sigur că Frank îi era recunoscător milionarului că-i încredinţase acea sarcină cu toate că problema de a-i găsi pe moştenitorii necunoscuţi ai lui Tollington era tot atât de grea ca şi cum ar fi fost pus de cineva să caute un ac într-un car cu fân. Îşi asumase însă această sarcină pentru că avea astfel posibilitatea s-o vadă cât mai des pe Doris.

— Îmi cunoşti părerea, spuse Farrington şi se uită din nou la ceas. Doresc din tot sufletul să te însori cu Doris. Să ştii

că-i o fată foarte bună şi e singura fiinţă din lume la care ţin ca şi la copilul meu. Vocea îi tremura de înduioşare încât puteai fi sigur de sinceritatea sa. Mă simt neliniştit, focurile acelea de revolver al căror martor involuntar am fost m-au făcut foarte nervos. Acum du-te înăuntru şi încearcă să-i faci curte lui Doris.

Farrington îi întinse mâna. Tânărul aproape că se sperie când îi strânse degetele reci ca gheaţa. Farrington mai clătină o dată din cap apoi spuse din mers:

— N-o să lipsesc prea mult. Ieşi apoi în stradă unde un fluierat ascuţit al portarului făcu să apară imediat un taxi.

— Savoy Hotel", spuse el şoferului sărind în maşină. Dar după cinci minute îi spuse omului de la volan: Opreşte! Vreau să mă dau jos aici. Plăti cu largheţe apoi adăugă cu indiferenţă: Vreau să fac câţiva paşi pe jos.

— E cam neplăcut în seara asta, răspunse politicos şoferul. Ar fi fost mai bine să vă fi condus până la hotel.

Dar Farrington şi dispăruse în ceaţă. Nu după mult se opri şi făcu semn unui alt taxi.

Capitolul IV.

Ceaţa era la fel de deasă ca şi mai înainte. Felinarele răspândeau o lumină galbenă. Vânzătorul de ziare care nu îndeplinise decât jumătate din sarcina încredinţată, se îndreptă în goană spre fluviu. Scăpă de jurnalele pe care le mai avea aruncându-le pur şi simplu într-o cutie de gunoi. Apoi sări pe platforma unui autobuz şi ajunse după o jumătate de ceas în Southwark. Se îndreptă către una din străzile înguste ce porneau din Borough. Aici ardeau doar câteva felinare care răspândeau o lumină tulbure. Băiatul o luă pe drumul întunecos şi plin de gropi, uitându-se mereu înapoi ca să vadă dacă nu cumva e urmărit. Ceaţa era aici parcă şi mai deasă, iar aerul era de-a dreptul sufocant. Deşi strada era îngustă nu se puteau distinge nici măcar casele. Uneori auzea câte un fluierat aproape de el; alteori îi apărea ca o vedenie faţa umflată a vreunui beţiv. Băieţaşul era însă aici ca la el acasă. Mergea repede ferindu-se de

băltoacele din drum precum şi de indivizii pe care-i întâlnea în cale. Când dădu colţul se izbi de un bărbat care-l prinse cu putere în braţe. Fără să şovăie, băiatul se aplecă şi-l muşcă de mână. Individul care-l înşfăcase începu să înjure şi-l lăsă să fugă căci nu-l putea urmări prin ceaţa aceea deasă. Băiatul fugi până când se deschise deodată în faţa lui o uşă în pragul căreia apăru un bărbat.

— Vino repede înăuntru!

Băiatul se supuse ştergându-şi pe ascuns fruntea năduşită şi străduindu-se să-şi potolească respiraţia agitată. Camera în care intră avea pardoseala stricată şi murdară.

Tapetul de pe pereţi era rupt iar aerul era stătut. Într-un colţ se aflau o masă şi câteva scaune. Băiatul se aşează pe un scaun şi se uită la stăpânul său care-i mai încredinţase şi altădată astfel de comisioane. Ochii i se îndreptară apoi către cel care zăcea jos, cu faţa la perete, acoperit cu o manta neagră.

— Ei, s-a făcut? întrebă cu un accent străin omul care-l aşteptase. Era un bărbat slab, cu părul şi barba negre, dar cu un chip distins. Îşi aruncase jobenul şi mantia şi rămăsese în faţa băiatului îmbrăcat în haine de seară. La butoniera fracului avea un buchet de violete de Parma care împrăştiau un miros delicat. Băiatul ştia că stăpânul său era străin, că trăia pe picior mare într-o casă din apropiere de Portland Place şi că-i plătea bine serviciile pe care i le făcea. Nu bănuia că acea casă mare era un hotel la care Poltavo nu achitase încă nota de plată destul de mare. Băiatul povesti ce i se întâmplase insistând mai ales asupra întâlnirii cu individul care-l urmărise. Poltavo îl ascultă o vreme liniştit, sprijinindu-şi obrazul în palmă. Rubinul fixat pe capul unui şarpe de aur strălucea la inelul pe care-l purta în deget. Se ridică brusc de pe scaun, scoase din portofel o liră sterlină şi i-o dădu băiatului.

— Asta, spuse el, arătându-i piesa de aur e pentru discreţia ta. Să-ţi ţii gura, m-ai înţeles?

Băiatul se uită cu teamă la cel care zăcea jos, lângă perete, promise că nu va spune nimănui nimic şi părăsi încăperea. Afară răsuflă uşurat. După ce băiatul plecă, printr-o uşă laterală intră Farrington. Sosise doar cu câteva minute înaintea puştiului.

— În sfârşit, spuse Poltavo liniştit. Iată că roţile încep să se învârtească.

Farrington clătină din cap privind spre cel care zăcea jos nemişcat.

— Roţile ar fi trebuit să se învârtească cu mult înainte de noaptea asta, răspunse el cu subînţeles. Nu e nevoie să-ţi mai spun că trebuie să fim cu foarte mare băgare de seamă. Un singur pas greşit, o urmă de bănuială şi totul se prăbuşeşte.

— Aşa e, ai dreptate, domnule Farrington, răspunse Poltavo aplecându-se spre el pentru a-i simţi mai bine mireasma violetelor de la butonieră. Uiţi însă un lucru: eu nu cunosc clădirea aceea misterioasă…

Făcu o pauză uitându-se insistent la Farrington. Pe buze îi flutura un zâmbet ironic. Accentul străin cu care vorbea conferea vocii sale o nuanţă de căldură.

— Adevărul e, continuă el, că eu nu cunosc niciunul dintre planurile dumitale.

Purtarea să era plină de condescendenţă, vorbea calm deşi răsuflarea sa uşor gâfâită dovedea că era totuşi foarte nervos.

Farrington se foi neliniştit pe scaun.

— E vorba de nişte probleme financiare, spuse el indiferent.

— Să ştii că în afară de bani mai sunt şi alte probleme importante, ripostă Poltavo. Văd, de pildă, că mâna dumitale dreaptă e vârâtă într-o mănuşă mult mai mare ca cea stângă, ceea ce înseamnă că ai tras-o peste un bandaj. Ca milionar, te porţi cam bizar şi ai o atitudine care dă de bănuit.

— Taci, şopti cu spaimă Farrington.

Făcându-se că nu-i observă teama, Poltavo – punând o mână pe braţul lui Farrington – continuă:

— Îmi îngădui să-ţi dau un sfat? Ar trebui să ai mai multă încredere în mine. Te asigur că nu urmăresc nici un interes personal. Sunt însă ferm convins că ai mare nevoie de ajutor. Ţi-am mai spus că am căpătat o oarecare experienţă lucrând în redacţia unui ziar. Trăiesc, şi încă foarte bine, datorită agerimii minţii mele. La urma urmei, sunt contele Poltavo, ce dracu! Când te-ai dus astă-seară la teatru ţi s-a comunicat că T. B. Smith te filează şi că tot teatrul e împânzit de agenţi. Ei bine, află că datorită mie ţi s-a comunicat acest lucru. Ţi-am dovedit nu numai că eram pe deplin informat de ceea ce urma să întreprindă poliţia ci şi că ştiam precis unde te vei duce.

Se uită apoi ostentativ prin odaie şi privirea îi rămase aţintită asupra mortului acoperit cu o manta.

— Eşti un om interesant, Poltavo, răspunse Farrington uitându-se la ceas. Hai cu mine la teatru… Vom mai discuta pe drum… Poate că-l vom provoca pe Smith, spuse el râzând. Dar redevenind brusc serios adăugă uitându-se la mortul de pe podea: Am pierdut azi un prieten foarte bun. Dacă ţii atât de mult, ai putea să-l înlocuieşti. Te pricepi cumva şi la mecanică?

— Sunt diplomat al şcolii politehnice din Padova, răspunse cu modestie, Poltavo.

Capitolul V.

La ora zece, în timp ce cortina se lăsa după sfârşitul primului act, lady Dinsmore întoarse capul şi întinse mâna primului dintre cei doi bărbaţi care intraseră în lojă.

— Dragă conte, sunt foarte supărată pe dumneata. Nu cumva din cauza dumitale a plecat Gregory atât de grăbit mai adineauri?

— Sunt dezolat, doamnă, răspunse el. Avea un fel special de a-l privi pe cel din faţa sa ca şi cum ar fi vrut să-i pătrundă până în cele mai tainice cute ale sufletului. Era un ascultător plin de răbdare şi această trăsătură a firii sale îi

atrăsese simpatia societăţii în care pătrunsese. Înainte de a mă condamna, continuă el, îngăduiţi-mi, lady Dinsmore, să vă cer scuze pentru întârzierea mea.

— Eşti incorigibil, conte; dar ia loc, te rog! O cunoşti pe nepoata mea? Dar pe domnul Doughton? Să ştii că e un tânăr de mare viitor.

Contele se înclină, apoi se aşează lângă lady Dinsmore. Frank, care dăduse cu răceală din cap, îşi continuă discuţia cu Doris.

— Ei, de ce-ai întârziat? îl luă la rost lady Dinsmore.

— Am avut de făcut o treabă urgentă şi neplăcută la care a trebuit să fie de faţă şi domnul Farrington.

— Chestiunile de afaceri nu mă interesează, răspunse lady Dinsmore. Gregory Farrington nu ştie să vorbească decât despre afaceri. Când stătea la mine, trimitea tot timpul telegrame sau descifra telegramele cifrate pe care le primea. Nu aveam linişte nici noaptea din pricina lui. Aşa că sătulă până peste cap de extravaganţele sale i-am pus în vedere să se mute la hotelPoltavo se uită la Farrington ca şi cum abia acum ar fi observat felul curios de a fi al acestuia.

— Cum o duce cu sănătatea? întrebă el încet.

— Bănuiesc că nu extraordinar, dar am impresia că-şi exagerează, indispoziţia numai ca să nu ia parte la discuţia noastră. Dealtfel nici muzica nu-l prea încântă. Doris e foarte necăjită din pricina lui de când a observat că nu se simte prea bine. Fata îşi iubeşte mult unchiul… Nu ştiu dacă ţi-am spus dar Doris este fiica surorii mele; Gregory Farrington a fost frate cu tatăl ei, deci după cum vezi, suntem rude.

Poltavo se uită la Doris. Fata stătea cu mâinile în poală, privind cu indiferenţă la publicul din jur ca şi cum s-ar fi gândit la cu totul altceva. Veselia ei de altădată părea s-o fi părăsit fiindcă acum, contrar felului ei de a fi era tristă şi tăcută.

— Nepoata dumneavoastră e într-adevăr superbă, zise încet Poltavo.

Un accent ciudat din vocea contelui o determină pe lady Dinsmore să-l privească cu atenţie. Dar contele îi susţinu privirea.

— Îmi îngăduiţi să vă întreb dacă e cumva logodită cu tânărul Frank? Vă rog să mă credeţi că nu întreb din simplă curiozitate, zise el încet.

— Din păcate, răspunse lady Dinsmore, eu nu mă prea bucur de încrederea ei. E genul de fată care nu cere sfatul nimănui. Apoi, după o scurtă pauză, adăugă şovăind: Să ştii însă că nu-i placi! Îmi pare rău că poate te mâhnesc, dar asta e situaţia!

— Mi-aţi face un serviciu într-adevăr prietenesc dacă mi-aţi putea spune de ce nu-i sunt simpatic, zise Poltavo.

Lady Dinsmore surâse.

— Voi face chiar mai mult decât atât. Am să-ţi ofer ocazia s-o întrebi singur! zise lady Dinsmore atingând cu evantaiul umărul lui Frank.

— Nu vrei să stai puţin de vorbă şi cu mine, tinere ziarist? Aş vrea să ştiu ce urmăreşte redactorul şef al ziarului la care lucrezi difuzând tot mai des ştiri despre pregătirile de război ale Germaniei. O să ne dea peste cap sezonul atât de plăcut de la Baden-Baden!

Poltavo se ridică de pe scaun şi ocupă imediat locul rămas liber lângă fată. La început domni o tăcere cam penibilă dar Poltavo nu se dădu bătut cu una, cu două.

— Domnişoara Grey, începu el, mătuşa dumitale a fost deosebit de amabilă oferindu-mi prilejul să te întreb ceva.

Doris îl privi mirată şi în acelaşi timp intrigată.

— Dacă nu ţi-a putut răspunde ea la întrebare, atunci cum crezi, domnule, că-ţi voi putea răspunde eu?

— Întrebarea te priveşte pe dumneata!

— Dragă domnule Poltavo, vreau să fiu sinceră cu dumneata. Persoana dumitale nu mă interesează câtuşi de puţin. Am aflat că dumneata nu spui niciodată ce crezi şi nu crezi niciodată ce spui.

— Iartă-mă, domnişoară Grey, dar constat că nu mă cunoşti deloc. Eu cred întotdeauna ce spun şi mai ales când vorbesc cu o persoană ca dumneata. Dar să spun chiar tot ce cred, să-mi dau în vileag visurile, năzuinţele… Să-mi întorc sufletul pe dos şi să-l expun ca pe un buzunar în faţa oamenilor, asta nu, n-am s-o fac niciodată! Spune-mi te rog, domnişoară, te-am ofensat cu ceva? Sau îţi displace persoana mea?

Poltavo vorbea cu multă căldură şi sinceritate numai că fata era cu gândurile în altă parte. Ochii săi mari şi albaştri îl priveau cu răceală. Timp de o clipă chipul ei semănă cu cel al lui Farrington.

— Asta-i întrebarea pe care voiai să mi-o adresezi?

Contele se înclină în tăcere.

— Atunci am să-ţi răspund, spuse ea pe un ton iritat. Află domnule, că într-adevăr nu-mi placi! Te rog să mă ierţi că ţi-o spun fără ocolişuri, dar chipul dumitale enigmatic îmi inspiră o vădită antipatie. Există în dumneata ceva întunecat şi mi-e grozav de teamă de influenţa dumitale asupra unchiului meu. Nu-l cunoşti decât de o săptămână şi totuşi ai cutezat să-i ceri să-ţi acorde mâna mea. Scuză-mă că ţi-o spun, dar faptul mi se pare pur şi simplu o impertinenţă. Ai petrecut astăzi aproape trei ceasuri cu unchiul meu…

— Nu doresc altceva decât să-ţi fiu aproape în ziua în care vei avea nevoie de mine, spuse el încet. Şi te rog să mă crezi că ziua aceea va veni în curând!

— Vorbeşti serios? întrebă ea îngrijorată.

El dădu afirmativ din cap.

— Adevărul e că am nevoie de cineva ou care să mă sfătuiesc dar din păcate nu am încredere în dumneata. Mă chinuie frica, îmi trec prin minte tot felul de gânduri… Totuşi pot să te întreb ceva? Vreau să ştiu însă dacă-mi vei răspunde sincer şi cinstit.

— Da, îţi voi răspunde sincer şi cinstit. Îţi voi spune adevărul indiferent despre ce va fi vorba.

— Bun! Atunci spune-mi… Doctorul Fall e prietenul dumitale?

— Dimpotrivă. E cel mai înverşunat duşman al meu.

Habar n-avea cine era acel Fall dar situaţia în care se afla justifica minciuna. Dealtfel Poltavo putea să mintă cu o nemaipomenită uşurinţă.

— Dar pe Gorth îl cunoşti?

El negă dând energic din cap. Fata răsuflă uşurată.

— Ce legătură este între dumneata şi unchiul meu? Eşti prieten cu el? Vorbi foarte încet dar se uită fix în ochii lui ca şi cum de răspunsul său ar fi depins totul. Poltavo ezită.

— E greu de spus. Dacă unchiul dumitale nu s-ar afla sub influenţa doctorului Fall, aş putea spune că mi-e prieten. Vorbea la nimereală sub imboldul momentului. Pot să te întreb domnişoară Doris, cum a făcut unchiul dumitale cunoştinţă cu Fall ăsta? Poltavo pusese această întrebare ca şi când ar fi ştiut totul şi nu i-ar mai fi rămas de lămurit decât acest lucru.

— Nu ştiu precis, răspunse fata. Pe doctorul Fall îl cunoaşte demult. Nu stă în oraş iar noi nu-l vedem decât foarte rar. El este… Doris şovăi din nou. Fall are o meserie foarte grea: este medic de nebuni.

— N-ai putea să-mi povesteşti mai în amănunt?

— Nu cumva îţi plac bârfele? spuse ea zâmbind ironic. Dar revenind imediat serioasă, continuă: Eu personal nu pot să-l sufăr. Dar unchiul meu Gregory spune că n-am dreptate; că Fall este un om liniştit şi serios care vorbeşte foarte puţin. Adevărul e că ori de câte ori îl văd am o senzaţie ciudată: parcă aş dansa tango cu un sfinx.

Poltavo izbucni în râs.

— Ai să ai în curând prilejul să-l vezi şi ai să-mi dai dreptate.

— Şi Gorth? El cum e?

— Ăsta e un om de rând. Are o mutră de criminal. Se pare însă că l-a slujit cu credinţă vreme îndelungată pe unchiul meu.

— Ce legătură e între doctorul Fall şi unchiul dumitale? Îl tratează ca pe egalul său?

— Desigur. Doctorul e un gentleman şi face parte din înalta societate. Dealtfel cred că e şi foarte bogat.

— Dar Gorth? Care sunt relaţiile domnului Farrington cu Gorth?

Îl interesa în mod deosebit acest lucru întrucât el urma să-i ia locul. Îşi aduse brusc aminte de mortul care zăcea în cămăruţa aceea sordidă dintr-o mahala a Londrei.

— Mi-e greu să vorbesc despre relaţiile dintre Gorth şi unchiul meu. Uneori îl tratează ca pe egalul său, alteori se supără cumplit pe el. Adevărul e că Gorth e un om pur şi simplu hidos. Ţi-a căzut vreodată în mână ziarul Bârfa?

Poltavo recunoscu că da, că citise mai mult ca să se distreze unele articole scandaloase publicate acolo.

— Ei bine, asta e lectura de predilecţie a lui Gorth. Unchiul nu îngăduie ca foaia asta abjectă să intre în casa lui, dar ori de câte ori îl vezi pe Gorth, care-l aşteaptă de obicei pe unchiul Gregory în bucătărie, poţi fi sigur că vei găsi şi Bârfa lângă el. Face un haz nebun când citeşte lucrurile acelea imunde tipărite acolo! Unchiul se supără rău când îl prinde cu acest ziar…

Întorcând uşor capul, Poltavo îl văzu pe Farrington care nu-l slăbea din priviri. Milionarul părea aproape furios. Întorcându-se brusc spre el, Poltavo spuse:

— Ce aspect plăcut oferă publicul unui teatru londonez! Nu-i aşa, domnule Farrington?

— Da, răspunse scurt milionarul.

— O mulţime de oameni celebri, spuse Poltavo.

— Da, fu de acord Farrington; i-am recunoscut pe toţi. Numai pe doamna aceea din loja de lângă scenă n-am putut s-o zăresc deloc. Se ascunde tot timpul în fundul lojei. O fi vreo poliţistă, spuse el râzând.

Între timp Frank Doughton, doamna Dinsmore şi nepoata sa începură o discuţie foarte animată.

— Poltavo, spuse Farrington încet, trebuie să ştiu cine e femeia aceea… Am motivele mele, crede-mă…

Orchestra executa un intermezzo, luminile se stinseseră şi zarva din teatru se potolise. Cortina se ridicase pentru actul al doilea. Câţiva spectatori se aşezară mai comod ca să poată vedea cât mai bine scena. Apoi foiala încetă. Dar brusc, din loja din faţă, unde se afla femeia pe care Farrington nu izbutise s-o identifice, ţâşni un fulger scurt şi se auzi o detunătură.

— Dumnezeule! rosti Farrington dându-se speriat înapoi.

De la parter răsunară glasuri iritate: „Aprindeţi luminile! Aprindeţi luminile!” Smith care auzise şi el detunătura revolverului, ieşi pe coridor. Se îndreptă spre loja cu pricina dar loja era goală. Alergă apoi în hol însă nu văzu nici ţipenie de om. Dar uşa folosită în caz de incendiu era larg deschisă şi prin ea intra ceaţa în valuri groase. Smith ieşi imediat în stradă. Uitându-se într-o parte şi în alta scoase un fluierat strident. Un gardian care apăruse imediat îi raportă că nu văzuse pe nimeni ieşind. Smith intră din nou în teatru şi se îndreptă spre loja lui Farrington unde-i găsi pe toţi foarte îngrijoraţi.

— Unde e domnul Farrington? îl întrebă el pe Poltavo.

— A plecat, răspunse acesta ridicând din umeri. A fost însă aici când s-a tras cu revolverul. Arma a fost îndreptată spre loja asta! Uitaţi-vă unde a pătruns glonţul! Şi-i arătă gaura din peretele din fund al lojei acoperit cu panouri strălucitoare. Când s-au reaprins luminile, Farrington dispăruse. Asta-i tot. Mai mult nu vă putem spune pentru că nu ştim!

— N-avea pe unde să plece! spuse Smith. Tot teatrul e înconjurat de poliţişti iar eu am în buzunar un mandat de arestare.

Doris scoase un ţipăt scurt. Era palidă şi tremura.

— Vreţi să-l arestaţi pe unchiul Gregory? întrebă cu glasul pierit. De ce, ce-a făcut?

— O spargere la vamă împreună cu un oarecare Gorth, precum şi o crimă.

— Gorth! strigă Doris. Dacă cineva are vreo vină, apoi atunci numai Gorth e vinovatul!

— Nu vorbiţi aşa despre un mort, domnişoară, spuse Smith. în timpul spargerii Gorth a fost rănit atât de grav încât se pare că a murit. Poate că-mi poţi da dumneata, domnule Poltavo, mai multe amănunte.

Dar contele îşi frânse disperat mâinile.

Smith ieşi din nou pe coridor unde descoperi o uşă folosită doar în caz de pericol. Probă uşa dar era încuiată. Pe podea însă găsi o mănuşă iar pe uşă văzu amprenta unei mâini însângerate.

Nici o urmă însă de Farrington.

Capitolul VI.

Două zile mai târziu, la ora zece dimineaţa, Frank Doughton îşi opri automobilul în faţa ziarului Evening Times. Timp de câteva clipe trase cu putere în piept aerul primăvăratec al lunii martie. Ceaţa din ultimele zile dispăruse. Dintr-o florărie venea mireasmă proaspătă de liliac. Urcă repede scara suind câte trei trepte deodată.

— A venit şeful? îl întrebă pe redactorul de serviciu care se uită mirat întâi la el, apoi la ceas.

— Nu, n-a venit încă. Dar ce-i cu dumneata la ora asta?

— Nimic. Am plecat azi mai devreme.

După ce-şi aruncă pălăria pe un birou se aşează şi citi ştirile primite. Gândurile îi fugeau însă mereu la dispariţia lui Farrington. Prima foaie care-i căzu în mână era ediţia de dimineaţă a unui ziar ce le făcea concurenţă. După ce se uită în grabă la titlurile din pagina întâi, sări ca ars de pe scaun, scoţând un strigăt. Pălise iar mâna în care ţinea ziarul îi tremura de spaimă.

— Dumnezeule mare! articulă el.

Colegul se întoarse spre el.

— Farrington… spuse Frank răguşit; Farrington s-a sinucis…

— A, ştiam! Am dat şi noi o ştire în sensul ăsta. L-ai cunoscut? întrebă celălalt curios.

Doughton se uită lung la el.

— Am fost cu el la teatru în seara când a dispărut…

Amicul şuieră printre dinţi. Luându-şi pălăria de pe birou, Frank spuse: Trebuie să mă duc s-o văd pe Doris. S-ar putea să aibă nevoie de mine.

Colegul său îl privi plin de compătimire.

— Dacă aş fi în locul dumitale, eu m-aş duce la Brakely Square; poate că între timp chestiunea s-a lămurit. Poate că e o eroare. N-ai văzut că nu i s-a descoperit cadavrul?

Frank nu-l mai ascultă. Ieşind repede în stradă, opri un taxi căci în starea de surescitare în care se afla nu era în stare să conducă. Se opri mai întâi la biroul lui Farrington unde avu o scurtă discuţie cu secretarul acestuia. Omul primise o scrisoare de la Farrington în care acesta declara că se săturase de viaţă şi că se hotărâse să-şi pună capăt zilelor.

— Dar de ce, pentru Dumnezeu? întrebă Frank.

— Dragă domnule Doughton, spuse secretarul, Farrington fusese considerat până mai ieri un multimilionar. Dar ieri, cercetându-i-se registrele, s-a constatat că în ultimele săptămâni a pierdut la Bursă sume uriaşe. Aproape tot ce avea. Aşa că nu e de mirare, că într-un moment de disperare şi-a pus capăt vieţii. Din păcate noi n-am avut nici o idee despre tranzacţiile sale.

Frank se uită la el fără a-l înţelege. Cum, secretarul vorbea despre Farrington care cu o săptămână în urmă îi povestise cum sporise averea nepoatei sale la un milion de lire?

— Mă tem să nu înnebunesc, spuse el. Farrington nu era omul care să-şi ia singur viaţa!

— Lumea nu ştie încă dar dumitale, ca prieten al defunctului, pot să-ţi spun că, cu lămurirea acestui caz a fost însărcinat comisarul Smith. Bănuiesc că va avea nevoie

şi de adresa dumitale. Dacă din întâmplare mai afli ceva ţine-mă şi pe mine la curent.

— Smith este un poliţist foarte destoinic. Spunând acestea, Frank plecă în grabă îndreptându-se către Doris.

Îl primi lady Dinsmore îmbrăcată într-o rochie de casă.

— E foarte drăguţ din partea dumitale că ai venit atât de repede! Ai auzit vestea, nu?

— Doris ce face?

Clătinând din cap, doamna Dinsmore se aşează într-un fotoliu.

— Sărmana de ea! Nu plânge dar are un chip ca de piatră. N-a vrut să creadă până ce n-a văzut scrisoarea lui Farrington. După ce a citit-o, a leşinat.

Lady Dinsmore îşi şterse ochii cu batista.

— Doris a trimis după Poltavo.

Frank se uită nedumerit la ea.

— De ce a făcut asta?

— Nici eu nu ştiu, răspunse lady Dinsmore oftând. O fi crezut că Poltavo ştie ceva, că Gregory a fost omorât, sau că cine ştie ce i s-a întâmplat. O fi înşelat pe cineva…

— Îmi pare rău, dar nu pot fi de acord cu dumneavoastră. Aşa cum îl ştiam eu pe Farrington, ori a fost omorât, ori s-a sinucis.

— Frank, dumneata chiar crezi că e mort? întrebă ea încet.

Frank se uită la ea uluit.

— Cum adică? Credeţi că pierderea averii l-a făcut să-şi piardă mintea?

— Ei bine, ca să fiu sinceră cu dumneata, eu cred că-i tot atât de mort cum suntem noi doi, şopti lady Dinsmore. Avem dovezi? Doar amărâta aceea de scrisoare prin care ne înştiinţează că s-a săturat de viaţă şi că s-a hotărât să moară. Nu ţi se pare ciudat? Aşa cum îl ştiu eu, cred că ăsta-i ultimul lucru la care s-ar fi gândit. Gregory nu prea avea obiceiul să spună adevărul şi cu atât mai mult despre locurile pe unde se ascundea din când în când. Nu, crede-

mă, „iubitul” meu cumnat nu e mort. Dacă susţine acest lucru înseamnă că are motivele lui s-o facă. Sunt ferm convinsă că trăieşte şi că e ascuns pe undeva.

— Dar din ce cauză? întrebă năucit tânărul.

Uşa de la capătul coridorului se deschise încet. Frank trase o secundă nădejdea că-l va vedea apărând pe Farrington. Dar cea care intră fu Doris. Rămase o clipă nemişcată uitându-se la Frank fără să-l vadă. Îmbrăcată într-o rochiţă albă, cu părul legat cu o panglică albă, părea o fetiţă speriată şi neajutorată. Era foarte palidă şi după cearcănele pe care le avea se vedea că nu dormise toată noaptea. Frank îi ieşi în întâmpinare şi-i luă mâna strângându-i-o cu căldură în mâinile sale. Doris se uită lung la el, buzele îi tremurară apoi izbucnind într-un hohot lung de plâns se aruncă în braţele tânărului, punându-şi capul pe umărul său.

— Nu plânge, iubita mea, îi spuse el strângând-o uşor în braţe.

Abia acum îşi dădu seama Frank cât îi era de dragă această fată. Ea îşi ridică spre el ochii săi mari şi înlăcrimaţi.

— Cât eşti de bun cu mine, Frank, şopti ea. Sub privirea lui caldă, roşi uşor, apoi se desprinse din braţele sale şi se aşeză pe un scaun.

Lady Dinsmore se apropie de ea şi-i înconjură umerii cu braţele.

— Ia loc, Frank, nu sta în picioare; aş vrea să stăm puţin de vorbă şi să-mi exprim încă o dată convingerea fermă că Gregory trăieşte.

Doris se uită gânditoare la Frank.

— Ai mai aflat ceva?

— N-am prea avut când. Văd că Scotland Yardul se ocupă de povestea asta şi comisarul Smith şi-a asumat sarcina s-o clarifice.

Fata îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Smith, spuse ea, a declarat ieri la teatru că voia să-l aresteze pe unchiul meu. Ce ciudate mi se par toate lucrurile astea şi cum mă sperie! Sărmanul meu unchi, oare îmi va fi dat să-l mai văd vreodată? Şi se porni din nou pe plâns.

Dar chiar în acel moment un servitor aduse o scrisoare.

— Trebuie să fie de la Poltavo, spuse lady Dinsmore încruntându-şi sprâncenele.

Doris se repezi, luă plicul, scoase scrisoarea din el şi după ce citi cele scrise, scoase un strigăt de bucurie. Faţa sa palidă se coloră brusc, buzele i se întredeschiseră, toată fiinţa sa exprima o nădejde nebună dacă nu cumva chiar o certitudine. După ce isprăvi de citit, îndoi scrisoarea, o vârî la loc în plic şi părăsi odaia fără să spună nimănui o vorbă. Frank se uită după ea uluit. Pălise de mânie dar mai ales de gelozie. Lady Dinsmore se ridică în grabă.

— Aşteaptă-mă puţin aici, Frank, zise ea şi se duse după nepoată-sa.

Frank începu să se plimbe distrat prin odaie. Ce putea să conţină scrisoarea aceea care s-o bucure atât de mult? Nu cumva o fi fost vreo declaraţie de dragoste din partea cuiva?

Între timp servitorul, care intrase neobservat, tuşi uşor.

— Lady Dinsmore vă roagă s-o scuzaţi. A spus să vă transmit că o să vă caute ea mâine. După care îl conduse pe Frank până la uşă.

Dar tânărul înţepeni în prag fiindcă în clipa în care se pregătea să iasă dădu nas în nas cu Poltavo. Contele îl salută grav.

— Tristă afacere! spuse el. Cum a suportat domnişoara Grey lovitura?

— Scrisoare dumitale a înviorat-o brusc!

— Scrisoarea mea? întrebă mirat Poltavo. Dar eu nu i-am scris nici o scrisoare. Vezi doar că vin personal să mă interesez…

Dar Frank nu-l crezu. Îşi puse pălăria şi coborî atât de furios scările încât era cât pe-aci să se ciocnească de un domn care tocmai le urca, surâzând.

— A, domnul Smith, spuse Frank. Aveţi cumva noutăţi?

Poliţistul se uită lung la fel.

— Da. Poliţia fluvială a găsit în Tamisa trupul unui om în ale cărui buzunare se află o mulţime de lucruri de-ale lui Farrington.

— Va să zică e adevărat că s-a sinucis!

— Dacă un om, înainte de a se arunca în apă, spuse Smith, poate să-şi taie singur capul, atunci înseamnă că Farrington s-a sinucis; căci trupul pe care l-am găsit n-are cap. Dar pentru că de când trăiesc, n-am mai auzit despre o astfel de minune sunt foarte sceptic în ceea ce priveşte moartea lui Farrington.

În staţia Waterloo tocmai sosise un tren din care coborî un bărbat înalt şi zvelt. Dacă te uitai însă mai de aproape la el, vedeai că nu era chiar atât de tânăr cum părea la prima vedere. Părul îi încărunţise pe la tâmple iar în jurul gurii avea câteva riduri. Faţa sa arsă de soare dovedea că se înapoiase de curând dintr-un loc cu climă caldă. Stând în faţa gării, nu se hotărî dacă să ia un taxi sau să meargă pe jos ca să-şi primenească plămânii cu aerul curat de afară căci trenul fusese arhiplin. În timp ce stătea astfel pe gânduri se apropie de el o limuzină al cărui şofer îl salută cu condescendenţă.

— Dacă tot ai apărut, zise el surâzând, du-mă la Metropol.

Deschise uşa maşinii şi tocmai dădea să se urce când simţi o mână aşezându-se peste mâna sa. Dându-se un pas îndărăt văzu în faţa lui chipul simpatic cu ochi cenuşii ai comisarului Smith care-l privea vesel.

— Eu aş zice să te urci în maşina mea, zise Smith, zâmbind.

După ce aruncase o privire asupra noului venit şoferul cel amabil o ştersese englezeşte.

— Ia loc, doctore Goldworthy, îi spuse Smith. Ai scăpat ca prin urechile acului. Era cât pe-aci să fii răpit.

Smith îl conduse pe medic la Scotland Yard şi după o convorbire mai îndelungă, află povestea unui oarecare George Doughton care murise în braţele doctorului Goldworthy, precum şi istoria unei casete plină cu scrisori pe care doctorul trebuia s-o înmâneze doamnei Constance Dex. Poliţistul mai află şi modul cum i se adusese la cunoştinţă acestei femei, moartea fostului ei logodnic.

— Îţi mulţumesc, domnule doctor, spuse Smith. Cred că abia acum am înţeles în sfârşit, despre ce e vorba.

Capitolul VII.

A doua zi după descoperirea cadavrului lui Farrington, domnul T. B. Smith se afla în biroul său prin ferestrele căruia putea vedea tot Brakely Spuare. Tocmai îşi terminase dejunul frugal când servitorul îi aduse cartea de vizită a doamnei Constance Dex.

— Pofteşte-o pe doamna înăuntru, George, spuse el indiferent.

Doamna Dex intră ţanţoşă în birou. „E o femeie deosebit de frumoasă, îşi spuse poliţistul, deşi pare să fie puţin cam dură.”

Doamna avea într-adevăr un ten minunat, ochi migdalaţi şi trăsături delicate. Nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani. Era îmbrăcată foarte elegant însă fără ostentaţie. Poliţistul o pofti să ia loc pe scaunul din faţa biroului.

— Luaţi loc, vă rog…

— Tare mi-e teamă, dragă domnule Smith, că mă vei socoti drept o persoană care te inoportunează când dumneata ai atâta de lucru. Dar am ţinut să-ţi vorbesc neapărat despre unele întâmplări ciudate petrecute în ultimele zile. M-am înapoiat azi în oraş şi…

— Spuneţi-mi, doamnă, domnul Farrington a fost sau nu prietenul dumneavoastră?

— Am fost vreme îndelungată prieteni foarte buni, răspunse ea. Era un om deosebit şi plin de calităţi.

— Spuneţi-mi, nepoata lui a fost acum câteva zile în vizită la dumneavoastră?

— Da. A fost la un bal pe care l-am dat apoi a dormit la mine. După bal, eu m-am înapoiat la Great Bradley iar de atunci n-am mai avut prilejul s-o văd… Domnule Smith, am aflat, spuse ea, că posezi un mic flacon de parfum care-mi aparţine.

— Da. Am găsit flaconul în curtea lui Farrington în noaptea când au fost ucişi cei doi italieni în Brakely Square.

— Şi la ce concluzie ai ajuns, domnule Smith, dacă nu-s indiscretă?

— Că dumneavoastră, doamnă, vă aflaţi în noaptea aceea în casa domnului Farrington, răspunse Smith fără menajamente. Lady Constance, propun să fim cât se poate de sinceri. Eu presupun că atunci când s-a tras cu arma, dumneavoastră nu vă aflaţi în casă. Când aţi auzit detunăturile aţi intrat totuşi în casă, apoi, după o vreme aţi părăsit locuinţa, ieşind prin spatele ei. Cred că vă daţi seama că nu m-am mulţumit doar cu ceea ce descoperisem atunci acolo. Continuându-mi cercetările în dimineaţa următoare, am văzut urmele paşilor dumneavoastră. Uşa din spatele casei dă într-o stradă lăturalnică. Într-un garaj aflat acolo am văzut patru maşini dar niciuna nu avea cauciucuri ca cele ale căror urme le observasem. Deci, după părerea mea, lucrurile s-au petrecut cam aşa: auzind ceva din discuţia purtată de cei doi amărâţi, în faţa casei aţi ieşit afară ca să vă lămuriţi despre ce anume era vorba. După ce s-a terminat totul v-aţi urcat în maşina dumneavoastră şi aţi plecat.

— Eşti poliţist sau ghicitor? întrebă mirată doamna Constance. Altceva ce-mi mai poţi spune?

— În afară de faptul că aţi condus singură maşina, nimic, răspunse Smith.

— Îmi pare foarte rău, dragă domnule Smith, că te-ai dus până la Great Bradley ca să afli că-mi conduc singură

maşina, lucru pe care îl ştie toată lumea care mă cunoaşte. Da, urmele pe care le-ai văzut erau ale maşinii mele.

— N-am aflat aceste amănunte ducându-mă la Great Bradley, răspunse Smith surâzând. Aş fi totuşi curios să ştiu ce-aţi căutat atunci în casa lui Farrington. Nu-mi închipui că dumneavoastră i-aţi fi ucis pe cei doi bărbaţi. Am destule dovezi că focurile de revolver n-au fost trase din casa lui Farrington.

— Şi dacă ţi-aş spune că în noaptea cu pricina n-am ieşit din casă fiindcă aveam musafiri?

— Dacă aţi susţine aşa ceva v-aţi contrazice. Nu mi-aţi spus mai adineauri că aţi ieşit din casă? Or, drumul pe care l-aţi făcut a fost pentru dumneavoastră, după câte îmi pot da seama, de o importanţă capitală.

Lady Constance se uită în altă parte, dusă pe gânduri.

— Ei, dragă domnule Smith, spuse ea întorcându-se brusc spre el, ţi-aş putea povesti multe lucruri pe care nu le ştii! Motivul pentru care am venit de la Great Bradley a fost faptul că unul dintre cei care l-au cunoscut îndeaproape pe logodnicul meu, venise din Africa şi-mi adusese nişte scrisori.

Fiindcă vocea începuse să-i tremure, Smith era convins că femeia spune adevărul oricât de bună actriţă ar fi fost.

— Trebuia să-l găsesc cu orice preţ pe acel bărbat, declară lady Constance, cu toate că nu doream să se afle acest lucru.

— Mă văd nevoit să vă întrerup, spuse Smith. Domnul despre care vorbiţi este doctorul Thomas Goldworthy, reîntors de curând dintr-o expediţie în Congo unde s-a ocupat îndeaproape de boala somnului. Varianta dumneavoastră nu prea corespunde cu faptul că doctorul a venit de fapt la Great Bradley cu o noapte înaintea celei în care a avut loc balul dat de dumneavoastră. A stat de vorbă cu dumneavoastră fiindcă adusese cu sine o casetă de lemn pe care o scosese de la Vamă şi pe care doi indivizi încercaseră să i-o fure. Deci doctorul Goldworthy a adus cu

sine caseta la Great Bradley după ce vă telegrafiase că va veni acolo. Aţi stat de vorbă cu el apoi după discuţia avută, dumneavoastră v-aţi înapoiat la Londra ca să daţi acel bal. Îmi pare rău, doamnă, dar memoria vă joacă feste.

Lady Constance se uită la el provocatoare.

— Ce urmăreşti, domnule Smith? Cred că nu mă învinuieşti de asasinarea celor doi nenorociţi! Nu mă poţi acuza că l-am omorât pe Farrington! Deşi ştii foarte multe despre mine şi despre trecutul meu, e bine să mai afli unele amănunte. Domnule Smith, cu mulţi ani înainte am fost logodită cu un bărbat pe care-l iubeam cu patimă şi care se numea George Doughton.

— Da, exploratorul, zise Smith.

— Dar tocmai când mă aşteptam mai puţin, el a plecat brusc din ţară, rupând logodna fără să-mi spună nimic. Toate scrisorile şi telegramele mele au rămas fără răspuns şi toate încercările de a intra în legătură cu el cât timp s-a aflat în Africa, n-au avut nici un rezultat. Vreme de patru ani n-am primit nici un rând de la el, nici o explicaţie a purtării sale ciudate. Tocmai când mă aşteptam mai puţin am primit vestea că a murit în urma unui atac violent de friguri. Doctorul Goldworthy mi-a explicat însă că George fusese otrăvit de un individ care avea tot interesul să-l ucidă…

Vocea femeii tremura atât de tare încât Smith se temu să nu izbucnească în lacrimi.

— De atunci îl văd mereu în faţa ochilor. Femeile de vârsta mea uită greu dragostea, domnule Smith şi iubirea mea jignită şi rănită a trezit în mine toate patimile şi mai ales toată ura de care e în stare sufletul unei femei năpăstuite pe nedrept, căci abia acum am aflat, că George a plecat atunci distrus sufleteşte, hotărât să-şi găsească moartea pe acele meleaguri. De acum încolo nu-l văd prea bine pe cel care a ţesut din umbră toată această intrigă.

— Cine anume?

— Ei, surâse ea, ştii şi aşa prea multe. Restul îl vei descoperi singur, metodele dumitale sunt infailibile. Te rog mult să nu mă împiedici să mă răzbun. Poate că sună cam teatral ce spun eu acum, dar George a fost singurul om pe care l-am iubit cu adevărat.

Lady Constance nu mai dădu alte amănunte iar Smith era mult prea inteligent ca s-o mai întrebe ceva. O conduse curtenitor până în stradă unde o aştepta o limuzină splendidă.

— Sper să vă revăd curând, lady Constance, spuse el.

— Fără mandat de arestare? întrebă ea surâzând.

— Fără, răspunse Smith liniştit. Mandatul de arestare ar putea fi emis cel mult asupra prietenului lui Montague Fallock.

Se uită gânditor, o vreme, după maşina ei, care dispăru apoi după colţul străzii. În aceeaşi clipă un motociclist ascuns într-o străduţă lăturalnică se şi luă după ea. Smith dădu mulţumit din cap. Prevăzător din fire nu-i plăcea să lase lucrurile la voia întâmplării. De acum încolo lady Constance avea să fie supravegheată zi şi noapte.

„Nici măcar n-a adus vorba despre moartea lui Farrington, îşi spuse el urcând scările; ca şi cum doamna ar fi sigură că milionarul trăieşte.”

Maşina condusă de lady Dex se afla pe la nouă seara pe şoseaua ce ducea spre parohia fratelui ei. La o răspântie părăsi şoseaua şi o luă pe un drum lăturalnic ce o scoase drept în faţa casei parohiale clădită pe un vast domeniu privat. La zgomotul motorului se ivi imediat un servitor. Lady Dex trecu pe lângă el fără să-i adreseze nici un cuvânt, intră în odaia ei şi încuie repede uşa înainte chiar de a aprinde lumina electrică, avantaj enorm pentru locuinţa lor, într-un orăşel atât de neînsemnat ca Great Bradley, avantaj sau mai bine-zis favoare pe care o datorau – ea şi fratele ei – vecinului lor, acel ciudat locatar al „Casei misterelor”.

Clădirea înaltă, care nu putea fi zărită din casa parohială, se afla la vreo trei mile depărtare, într-o vale. Se povestea că proprietarul ei, care nu avusese noroc în dragoste, se hotărâse să fugă de oameni şi să trăiască retras. Locuitorii din Great Bradley, oameni simpli dar plini de bun-simţ, îi respectară această dorinţă…

„Casa misterelor” era – după cum am mai spus – clădită într-o vale cunoscută de toţi cei din jur sub numele de „Valea asasinilor”. Aici se petrecuse cu mulţi ani în urmă o crimă cumplită. Casa se potrivea cum nu se poate mai bine cu numele pe care-l avea valea. Nimeni nu-l văzuse vreodată pe locatarul ei, la Great Bradley. După cumpărături, veneau secretarul şi cei doi servitori italieni ai casei. Din când în când se vedea câte o maşină închisă, cu perdelele trase, care se plimba pe străzile orăşelului. Nimeni nu-l deranja deci pe curiosul proprietar al „Casei misterelor” care, în locuinţa lui putea face orice poftea.

Adevărul e că omul acela, se pare că foarte bogat, avea într-adevăr unele obiceiuri stranii. Îşi instalase o uzină electrică dar nu una mică ci una foarte mare dotată cu motoare puternice care luminau ca ziua, din pod şi până-n pivniţă, toată casa aceea uriaşă precum şi cu altele care produceau energia necesară încălzirii ei. Muncitorii din Great Bradley erau foarte supăraţi că proprietarul casei, în loc să-i angajeze pe ei, adusese muncitori străini care să efectueze toate lucrările. Aceştia îşi aveau locuinţele afară din oraş, nu-şi părăseau grupul şi refuzau să vină în contact cu locuitorii din Great Bradley. Toţi erau italieni, oameni care se mulţumeau cu oricât şi care nu doreau altceva decât să strângă ban de ban ca să se poată întoarce într-o zi în ţara lor. Oricum, se pare că tăcerea lor era bine plătită. Casa doamnei Dex primea lumină printr-un cablu subteran de la uzina vecinului ei. Dealtfel era singura persoană care putea intra neanunţată în „Casa misterelor”.

Ajungând deci acasă, lady Dex îşi schimbă toaleta apoi camerista îi aduse pe o tavă, masa de seară. După ce

mâncă, scoase dintr-un sertar al biroului un revolver, îl încărcă, îi trase piedica apoi îl vârî în buzunarul paltonului. Închise sertarul şi coborî în hol. Automobilul rămăsese afară în faţa peronului. Adresându-se servitorului care rămăsese la uşă, îi spuse:

— Fii drăguţ şi du maşina la garaj. Eu mă duc să fac o vizită doamnei Jackson.

— Am înţeles, milady.

Capitolul VIII.

T. B. Smith venise cu intenţii precise la Greath Bradley. Ştia că nu numai dispariţia misterioasă a lui Farrington dar poate chiar şi identitatea acelui Montague Fallok se puteau clarifica mai uşor în orăşelul acela decât în Metropolă. Acum era în joc onoarea faimosului Scotland Yard! În interval de şapte zile se petrecuseră două crime, o dispariţie misterioasă, apoi o sinucidere. Poliţia nu fusese în stare să ofere publicului nerăbdător nici cea mai mică explicaţie pentru aceste ciudate întâmplări! Adăugând şi spargerea şi împuşcăturile de la Vamă, se înţelege că Scotland Yardul se afla într-o situaţie neplăcută din care trebuia să iasă cât mai repede.

— Circulă cam multe calomnii pe seama noastră, îi spusese prefectul poliţiei lui T. B. Smith în dimineaţa în care acesta se pregătea să plece la Great Bradley. Şi-i întinse un ziar pe care comisarul îl luă surâzând. Citi titlul apoi articolul în care se punea la îndoială capacitatea poliţiei de a rezolva toate aceste mistere apoi îl înapoie şefului său.

— Am credinţa că vom putea dezlega toate aceste enigme dacă mă voi duce să fac o vizită proprietarului acelei case, zise el. Acolo se înnoadă şi se deznoadă toate iţele.

Prefectul poliţiei se uită la el cu interes.

— Mi se pare foarte curios că-mi vorbeşti tocmai despre această casă fiindcă mai acum o oră am primit un raport de la şeful poliţiei din acea zonă.

— Şi ce vă comunică? întrebă Smith.

— Raportul pare cam fără sens, cam aşa cum îl fac mai toţi şefii de post. Se pare că proprietarul „Casei misterelor” e un om bolnav, cu apucături cam ciudate. Mai mult decât atât, vei fi desigur mirat să afli că proprietarul acelei case a fost declarat de medici, nebun.

— Nebun? se miră Smith.

— Da. E iresponsabil şi se bucură de toate drepturile pe care legea le acordă acestor bieţi oameni. Cine ar fi crezut aşa ceva?

Smith rămase pe gânduri.

— Trăgeam totuşi nădejde ca proprietarul acelei case să fie un bun prieten al lui Fallok.

— În cazul acesta îţi înţeleg dezamăgirea, zise prefectul poliţiei. Să ştii că n-ai şanse de reuşită. Bărbatul acela a fost într-adevăr cercetat de două mari somităţi medicale. Acum îl tratează un medic care locuieşte acolo şi care e totodată şi secretarul acestui domn Moole. După cum vezi, secretul „Casei misterelor” a fost dezvăluit. E pur şi simplu casa unui nebun autentic.

Smith tăcu o vreme.

— Socot că nu-i nici o nenorocire dacă am să-i fac totuşi o vizită acestui bolnav numai ca să pot vedea şi eu cum arată acea casă ciudată, răspunse el liniştit.

Aşa că după-amiază Smith ajungând la Great Bradley se îndreptă imediat spre casa cu pricina. Şoferul opri mai departe de poartă pentru ca Smith să poată cerceta în linişte împrejurimile. Casa era într-adevăr ciudată. Clădită departe de drum, în mijlocul unui teren mare neîngrijit, casa nu avea nici un fel de ornamente arhitecturale. Smith cercetă apoi cu atenţie uzina electrică aflată la vreo sută de metri de casă, în mijlocul unei pădurici dese. A doua zi făcu o vizită oficială. Condus de şoferul său, merse încet pe o cărare pietruită, până în faţa casei, cu ochii aţintiţi la ceasul uriaş al uzinei electrice pe care o văzuse în ajun. Ceva nu era totuşi în regulă: cu forţa electrică produsă de acea uzină se putea pune în mişcare un tren întreg. În timpul

vizitei sale acolo, Smith văzuse un tip respingător, chior de ochiul drept şi cu o cicatrice mare pe partea dreaptă a obrazului. Smith ar mai fi colindat prin preajma uzinei dar la un moment dat, în timp ce privea printr-o fereastră, simţi troznindu-i ceva sub picioare, apoi auzi un clopot; de undeva căzu fără zgomot un oblon, astupându-i fereastra aşa că nu mai putu vedea ce se petrece în uzină. Abia apucă să iasă repede pe poartă, că aceasta se şi închise. Bine că nu-l prinsese nimeni în curte! Probabil că toate mecanismele acelea se puneau în funcţiune în mod automat.

Precaut, Smith îşi luase acum cu el doi poliţişti pe care-i postase la uşa principală. N-avea rost să se expună în mod inutil. Urcă o scară lată de marmură, îşi şterse ghetele pe un ştergător de metal şi apăsă pe butonul soneriei. Uşa era acoperită cu o perdea cum mai vedem şi azi prin unele frizerii acele ridicole perdele de mărgele colorate. Aici mărgelele erau de oţel, înşirate pe o sârmă groasă şi prinse sus de un drug de metal. Când se deschise uşa, perdeaua aceea metalică se trase la o parte la fel ca o cortină pe scenă. În pragul uşii apăru un bărbat slab, cu faţa palidă. Era îmbrăcat într-un costum negru, bine croit.

— Sunt comisarul Smith de la Scotland Yard. Aş dori să vorbesc cu domnul Moole.

Individul se uită bănuitor la el.

— Vă rog să poftiţi înăuntru, spuse el şi-l conduse pe Smith într-o încăpere mare, frumos mobilată.

— Mă tem că nu-l veţi putea vedea pe domnul Moole. După cum ştiţi e bolnav. Dar poate că vă pot fi eu de folos cu ceva.

— Mă puteţi conduce la domnul Moole? insistă Smith surâzând.

Individul ezită.

— Ştiţi, eu sunt medicul şi secretarul său. Mă numesc Fall. N-aş vrea să am neplăceri cu bolnavul meu. Aşa că vă rog să-mi comunicaţi mie în ce chestiune doriţi să-l vedeţi.

— Prefer să i-o spun domnului Moole, răspunse calm, Smith.

— Vă rog să veniţi cu mine, zise medicul şi-l conduse pe Smith la un mic lift. Deschizând uşa îl pofti să intre.

— După dumneavoastră, spuse Smith politicos.

Doctorul surâse şi intră în lift urmat de poliţist. Se opriră la etajul al treilea.

„Casa seamănă cu un hotel”, îşi zise Smith în sinea lui. De la lift porneau mai multe coridoare acoperite cu covoare. În faţa liftului se aflau câteva uşi. Doctorul Fall o luă pe coridorul din stânga apoi se opri în faţa unei uşi duble din lemn de trandafir pe care o deschise şi intrară într-o cameră mare, mobilată simplu dar cu mobile de mare preţ. Pereţii erau îmbrăcaţi în lambriuri din lemn de mirt. În mijlocul camerei, pe un covor scump, albastru, se afla un pat de argint. Dar nici mobilierul scump, nici măsuţa aurită din faţa patului şi nici superbele candelabre de cristal nu-l uimiră pe Smith atât cât îl uimi individul care stătea culcat în pat. Faţa îi era atât de palidă şi ochii atât de lipsiţi de viaţă încât puteai jura că te afli în faţa unei figurine de ceară. Numai respiraţia regulată şi mişcarea buzelor dovedeau că omul trăieşte. Comisarul îşi spuse că avea probabil vreo şaptezeci de ani.

— El e domnul Moole, spuse politicos, doctorul. Mi-e teamă că nu veţi putea afla prea multe de la el!

— Ce mai faci, domnule Moole? spuse Smith apropiindu-se de pat.

Dar nu primi nici un răspuns.

— Cum te cheamă, omule? întrebă Smith.

Chipul bătrânului se învioră o clipă.

— Jim Moole, spuse el cu o voce răguşită, eu mi-s bietul Jim Moole; n-am făcut nimănui nici un rău! Apoi aruncă o privire speriată doctorului. Oricât se strădui Smith să-l mai facă să vorbească nu mai izbuti să mai scoată nici un cuvânt de la el. În cele din urmă Smith părăsi camera.

— V-am avertizat, zise doctorul Fall politicos, că domnul Moole e bolnav… Nu e în stare să poarte o discuţie…

— Ai avut dreptate, zise Smith. Spune-mi, e adevărat că domnul Moole e un milionar american?

— Da, răspunse el privindu-l atent pe poliţist, e american şi e milionar.

— Numai că nu vorbeşte cu accent american. Am avut deci în faţă, continuă Smith, un bogătaş american cât de cât cultivat, fapt ce trebuia să se reflecte şi în felul său de a vorbi. Mi se pare foarte curios că bogătaşul se exprimă ca un ţăran din Sommerset.

— Cum adică? întrebă cam băţos doctorul.

— Aşa cum ai auzit. Domnul Moole vorbeşte cu accentul unui om care s-a născut şi a trăit în Sommerset. Nu pare câtuşi de puţin cultivat şi, te rog să mă ierţi, doctore, nu cred câtuşi de puţin că e milionar.

— Se vede că dumneavoastră n-aţi avut de-a face cu nebuni; e foarte greu să apreciezi după vorba sau comportamentul lor cărei categorii sociale aparţin.

Doctorul Fall îl conduse din nou pe Smith spre lift. Dar acesta refuză.

— Aş vrea să cobor pe scări, zise el. Află, doctore, că ştiu destule despre nebuni; mai ales despre cei care fac parte din pleava societăţii.

— Am impresia că nu mă credeţi, zise Fall uşor iritat. Sunt nu numai medicul ci şi secretarul acestui bolnav, zise el.

— Ştiu, doctore, răspunse Smith surâzând. Eşti medic american, ai studiat şi ţi-ai luat doctoratul în Pensylvania. În 1896 ai venit în Anglia cu vaporul Lucania. A trebuit să pleci cam pe nepusă masă din New-York fiind implicat într-o afacere scandaloasă. Vezi că mi-e uşor să aflu amănunte despre dumneata, lucru ce nu se întâmplă şi cu Moole care dealtfel nu e câtuşi de puţin cunoscut la ambasada americană.

— Vă cam depăşiţi atribuţiile, zise Fall roşu de mânie. Vă referiţi la o faptă unde n-am fost decât o biată victimă.

— Da. Se poate, într-adevăr, să-mi fi depăşit atribuţiile, recunoscu Smith.

Înclinându-se uşor, coborî scara de marmură. La uşă, unul din cei doi poliţişti care nu era altul decât inspectorul Ela, îl întrebă:

— Aţi reuşit să aflaţi ceva?

— Am văzut o mulţime de lucruri care ne vor fi de folos pe viitor, zise Smith urcându-se în maşină urmat de inspector. Întorcându-se spre celălalt poliţist, îi spuse:

— Dumneata rămâi aici şi vezi cine intră şi mai ales cine iese din casă. Mă întorc peste câteva ore!

Maşina porni.

— Trebuie să mai vizitez pe cineva, zise Smith şi ar fi bine să mă duc singur. Spune-i şoferului să oprească aproape de parohie!

Lady Constance Dex se aştepta la vizita poliţistului fiindcă-l văzuse pe fereastră trecând de parohie şi îndreptându-se spre casa fratelui ei. T. B. Smith intră direct în subiect:

— Am văzut chiar acum pe cineva care vă e prieten…

— Pe domnul Moole? întrebă ea.

— Da, pe domnul Moole, răspunse poliţistul.

— Presupun că acum cunoşti toate amănuntele, zise ea după o pauză. Dar ia loc, te rog… Ţi-am vorbit despre dragostea dintre mine şi George Doughton… începu ea pe neaşteptate. Probabil că-l cunoşti pe fiul său, Frank Doughton…

Smith dădu afirmativ din cap.

— A fost o dragoste fulgerătoare. George Doughton era văduv. Era un om cu o fire blândă şi plăcută, era curajos, vesel şi se bucura de faima unui mare explorator după cum dealtfel a şi fost. L-am cunoscut la Londra; el mi l-a prezentat pe Farrington. George Doughton fusese oaspetele acestuia în casa pe care Farrington o închiriase în Great Bradley… Femeia făcu o pauză.

— Dragostea dintre noi a fost puternică şi deplină. De ce n-aş mărturisi această iubire de care sunt mândră?

Hotărâsem să ne căsătorim chiar în ziua în care el urma să plece ca să ne putem îmbarca împreună pe vapor. George Doughton era însă un om profund cinstit. Nu putea suferi bârfa şi scandalurile, nu se putea acomoda cu felul modern de viaţă şi nici cu libertatea moravurilor. Îşi făcuse un ideal din puritatea sufletească a femeii şi din cinstea ei. Avea obiceiul să rupă orice legătură cu femeile sau cu bărbaţii divorţaţi. Iar eu eram divorţată. Făcusem o greşeală în tinereţea mea zvăpăiată. M-am măritat la şaisprezece ani cu un bărbat josnic şi ticălos care mi-a făcut viaţa un infern. N-am putut scăpa de el decât fugind de acasă ajutată de un alt bărbat pe care-l iubeam ca pe un frate şi al cărui ajutor a fost total dezinteresat… Un om bun pe care aventura asta l-a costat însă mult. Făcând dovada vinovăţiei mele, bărbatul meu a obţinut imediat divorţul. Dar toate aceste lucruri neplăcute trecuseră de mult. Mi-era totuşi teamă ca nu cumva Doughton să afle ceva. Şi iată că de ce mi-a fost frică n-am scăpat. Cu două zile înainte de căsătorie, Georges m-a părăsit fără un cuvânt. Prima şi ultima veste despre el a fost că a plecat spre Africa de Vest… Vocea-i devenise atât de slabă încât Smith abia o mai putea auzi. Poliţistul o privi plin de compătimire.

— Farrington a fost atunci foarte amabil cu mine. Mi l-a recomandat pe doctorul Fall…

— Avea vreun motiv?

— Da. Doctorul Fall avea unele interese în Africa şi prin el puteam intra în legătură cu doctorul George Doughton. M-am agăţat de speranţa asta ca omul care atunci când se îneacă se agaţă şi de un pai. Aşa am devenit vizitatoarea „Casei misterelor”. Am fost singura persoană străină care a pus piciorul acolo. Prin doctorul Fall îi trimiteam lui George scrisori la care însă n-am primit niciodată răspuns. Acum am motive să cred că Farrington avea cu totul alte gânduri când mi l-a recomandat pe Fall. Adevărul e că nu voia pentru nimic în lume ca eu să reiau legătura cu George.

Cam asta-i toată povestea mea legată de „Casa misterelor”. Pe domnul Moole nu l-am văzut niciodată.

— Dar pe Farrington?

— Acolo nu l-am întâlnit niciodată.

— Dar pe Montague Fallock?

— Pe Montague Fallock nu l-am văzut în viaţa mea cu toate că am auzit multe despre el, zise ea. Cunoştea toată povestea divorţului meu şi a încercat să mă escrocheze.

— Despre asta nu mi-aţi spus nimic.

— Ei, dragă domnule Smith, n-am spus eu multe lucruri, răspunse ea plictisită. Mă tem că acest şantajist ordinar e cauza fugii lui George. Probabil că Montague Fallock i-a povestit nefericita întâmplare prin care trecusem. Mi-a cerut sume enorme. La început i-am dat ca să tacă dar după ce George m-a părăsit n-a mai văzut un ban de la mine.

Iritată, femeia se ridică şi începu să se plimbe prin odaie întorcând spre poliţist o faţă aspră şi crispată.

— Aş putea să-ţi povestesc multe, domnule Smith, în legătură cu acest ticălos, cel mai josnic şi mai mizerabil din câţi a răbdat vreodată pământul ăsta!

— Spuneţi-mi tot ce ştiţi, lady Constance, zise Smith.

— Nu pot, dragă domnule Smith! Vreau ca cel care mi-a distrus viaţa, să moară de mâna mea. Măcar atâta satisfacţie să am şi eu!

Capitolul IX.

De o bucată de vreme contele Poltavo era foarte ocupat. Acum, vesel şi mulţumit de sine, urca treptele casei impozante unde-şi închinase un apartament modest. Venise la Londra cu câteva luni în urmă, zdrenţăros, flămând şi fără un ban în buzunare. Acum sigur că avea de ce să fie mulţumit. Avea leafă mare, fusese introdus în lumea bună, era prieten cu câţiva aristocraţi şi făcea o curte discretă uneia din cele mai frumoase fete din Londra care nu era alta decât nepoata lui Farrington. Printr-o întâmplare neaşteptată Poltavo avusese marele noroc de a afla adevărata situaţie financiară a lui Farrington, dându-şi

seama că presupusul milionar era de fapt un mare escroc care mai mult ca sigur că se afla în relaţii strânse cu Montague Fallock. Situaţia pe care şi-o crease Farrington nu era de fapt decât un castel din cărţi de joc. Poltavo se căznea acum să afle dacă Farrington îşi sărăcise şi nepoata căci avea prostul obicei de a-şi jecmăni prietenii şi cunoştinţele. În tot cazul, Poltavo era convins că avea toate atuurile şi că până la urmă avea să pună mâna şi pe încântătoarea Doris. Deşi crud şi lipsit de scrupule, undeva în adâncul sufletului său, Poltavo era un sentimental capabil de a iubi cu patimă, însă nu pentru mult timp.

Sosind acasă, intră în dormitor şi rămase câteva clipe în faţa oglinzii. Avea obiceiul să se privească atent şi să-şi ţină un mic discurs. Dacă cineva l-ar fi ironizat spunându-i că-i infatuat, Poltavo n-ar fi negat. Era, după cum am spus, vesel şi bine dispus pentru că influenţa lui asupra lui Doris sporea zi de zi, prinzând-o tot mai mult pe nevinovata tânără în mrejele sale.

Trăia singur, fără nici un servitor. În fiece dimineaţă venea o bătrână care-i făcea curăţenie şi atât. În timp ce încă se mai admira în oglindă, auzi clopoţelul de la intrare. Se duse să deschidă şi dădu nas în nas cu Frank.

— Pofteşte înăuntru, domnule Doughton. Cărei împrejurări datorez onoarea vizitei dumitale? întrebă el oferind un scaun vizitatorului.

— Aş vrea să discut cu dumneata o problemă care ne priveşte pe amândoi, spuse Frank sumbru.

Poltavo sesiză imediat duşmănia lui Frank împotriva lui dar nu fu mirat nici speriat. Ieşise el victorios din situaţii mult mai grele!

— Îmi pare rău, dar nu-ţi pot sta la dispoziţie mai mult de un sfert de ceas. Trebuie să mă duc la Brakely Square ca să asist la deschiderea testamentului lui Farrington.

— Nu eşti singurul care a fost invitat la deschiderea testamentului.

— Cum? Vii şi dumneata? întrebă Poltavo cu o mirare oarecum jignitoare. El se ducea în calitate de prieten şi de sfătuitor al lui Doris. Dar amărâtul ăsta ce căuta acolo?

— Domnule Poltavo, zise Frank, a doua zi după dispariţia lui Farrington, domnişoara Doris a primit o scrisoare în care i se spunea că poate să aibă încredere în dumneata. Totodată i se dădea speranţa că decapitatul găsit în Tamisa, după toate probabilităţile, nu era unchiul ei.

Poltavo îşi încruntă sprâncenele.

— Autorităţile au fost de altă părere, răspunse el. Tribunalul a fost ferm convins că mortul era Farrington.

— Scrisoarea cu pricina a determinat-o pe Doris să capete încredere în dumneata şi să nu mai pună preţ pe prietenia pe care i-o port. Eu sunt un om dintr-o bucată şi-mi place să spun deschis ceea ce mă frământă. De la o vreme Doris e influenţată de cineva împotriva mea!

Poltavo ridică din umeri, surâzând.

— Dragul meu, cred că n-ai venit să mă rogi să intervin pe lângă Doris ca să se poarte altfel cu dumneata! Dacă ăsta e scopul vizitei, regret! Eu sunt adeptul proverbului care spune că: „În dragoste şi în război ţi-e îngăduit orice”.

— Dragoste? întrebă Frank.

— Da, dragoste! Nimeni nu poate susţine că iubeşte o anumită femeie pe care numai el are voie s-o iubească. Rivalitatea dintre noi e evidentă şi n-are sens s-o negăm. Ştiu că Farrington avea anumite planuri în legătură cu nepoata sa şi-mi place să mă amăgesc cu ideea că aceste planuri erau în favoarea mea.

— Ce vrei să spui?

— Am avut o discuţie cu Farrington în privinţa asta şi el mi-a mărturisit că ar fi bucuros să ştie că-mi asum răspunderea de a avea grijă de viitorul nepoatei sale.

— Minciună sfruntată! strigă Frank. Am cunoscut şi eu planurile lui Farrington şi chiar mai bine decât le-ai cunoscut dumneata. Ştii ce? Eu refuz să mai discut despre acest subiect. Vreau să-ţi spun doar atât: că dacă voi afla că

mă denigrezi în ochii lui Doris prin intrigă sau minciună, te vei căi amarnic.

— Îmi îngădui să-ţi arăt pe unde se iese din odaia asta? întrebă Poltavo. Oamenii în situaţia mea nu suportă să fie ameninţaţi fără să-i pedepsească pe cei care-i jignesc!

— Situaţia dumitale? Te rog să nu mă obligi să spun ce bănuiesc şi nici să mă apuc să fac anchete! Fii sigur că ştiu cui să cer amănunte!

— Cui, dacă nu sunt indiscret?

— Directorului închisorii din Alexandrowski! spuse Frank trântind uşa şi lăsându-l pe Poltavo încremenit.

Persoanele care se adunară peste un ceas într-una din spaţioasele camere ale casei din Brakely Square, erau abătute şi deprimate. Spre marea nemulţumire a lui Poltavo, venise şi Frank care se aşezase lângă Doris cu care discuta foarte preocupat. Poltavo socoti că nu era momentul să se vâre între ei şi să le tulbure intimitatea mai ales că era de faţă şi domnul Smith. La masă luă loc şeful cunoscutului birou de avocatură „Debenham şi Tree", împreună cu secretarul său. Pe masa plină cu acte, călimări, tocuri şi hârtie se mai afla un plic mare, galben şi sigilat pe care secretarul avocatului nu-l părăsea din ochi. Pentru câţiva dintre cei de faţă deschiderea testamentului însemna un eveniment important. Se ştia că Farrington nu avea datorii iar averea sa personală se părea că este foarte mare. Domnul Smith cunoştea aproape tot testamentul lui Farrington şi era sigur că citirea lui va produce multe mirări şi nedumeriri printre cei de faţă. Cum Doris se ridicase ca să-l întrebe ceva pe avocat, Smith îi luă locul şi se aşează lângă Frank.

— Spune-mi, dumneata ai fost prieten cu Farrington? întrebă el încet.

Frank dădu din cap afirmativ.

— L-ai cunoscut îndeaproape?

— Nu pot spune că am fost prea intim cu el dar s-a purtat întotdeauna amabil şi prietenos cu mine.

— Cum îţi arăta acest lucru? Iartă-mă că insist, dar această poveste mă interesează în cel mai înalt grad.

— Nu cred că dumneata, domnule Smith, îl simpatizai. Chiar mă şi mir că te afli aici după cele ce s-au întâmplat la teatru.

— A, pentru că am venit să-l arestez? întrebă Smith. Asta nu trebuie să te mire. Şi milionarii pot fi amestecaţi câteodată în afaceri necinstite. Aş vrea totuşi să ştiu de ce Farrington se purta cu dumneata atât de prietenos.

— Îmi încredinţase o anumită sarcină pe care dacă o duceam la bun sfârşit, puteam câştiga bani serioşi…

— Despre ce anume e vorba? întrebă Smith.

Frank îi povesti pe scurt cum îl pusese Farrington să-l caute pe moştenitorul milioanelor lui Tollington.

— Din păcate n-am putut rezolva această treabă, spuse tânărul surâzând. Ar fi fost mult mai bine să se fi adresat dumitale căci eu nu am talente de detectiv. El însă insista întruna să mă ocup de această treabă…

— Mda, spuse gânditor Smith, am auzit şi eu despre această uriaşă avere. Este vorba de averea regelui lemnului din Statele-Unite, milionarul care a murit fără să lase testament. Se presupune că moştenitorii ar trăi în Anglia. Am primit şi noi, la Scotland Yard, unele informaţii despre această moştenire. Se pare că Farrington fusese bun prieten cu Tollington… Îţi mulţumesc pentru tot ce mi-ai spus. Mă voi ocupa eu de această afacere şi sunt gata să te-ajut să-ţi duci la bun sfârşit sarcina încredinţată de Farrington.

— Doamnelor şi domnilor, începu avocatul ridicându-se de pe scaun, este de datoria mea să citesc testamentul domnului Farrington şi cum aproape toţi cei de faţă sunt direct interesaţi în această problemă, v-aş ruga să păstraţi puţină linişte.

Avocatul citi rar introducerea în care Farrington donase câteva sume mici în scopuri filantropice.

— Nu cred că mai e necesar să subliniez faptul că toate aceste sume nu sunt disponibile, zise avocatul. „Ştiind că iubita mea nepoată, continuă avocatul, îşi are averea asigurată, nu pot decât să-mi exprim încă o dată dragostea pe care o nutresc faţă de ea, considerând-o ca şi copilul meu şi o rog să ţină seama de ultima mea dorinţă şi rugăminte şi să se mărite cu tânărul pe care i l-am ales de soţ. Iar acest bărbat, continuă avocatul pe un ton solemn, este bunul şi dragul meu prieten Frank Doughton.”

Frank răsuflă adânc, Doris îşi opri pe buze exclamaţia de uimire pe care se pregătea s-o scoată, iar Poltavo se înroşi, apoi păli de ciudă. Smith, care cunoştea partea aceasta a testamentului, se uită pe rând la toţi cei trei protagonişti. Văzu surpriza fetei, uimirea lui Frank şi furia lui Poltavo.

— Având în vedere nesiguranţa de azi în ceea ce priveşte capitalul şi temându-mă ca nu cumva să irosesc fără voia mea, averea nepoatei mele, am depus toţi banii ei în valoare de opt sute de mii de lire sterline, într-un seif la «London Safe Depozit Bank» din Londra. În baza procurii pe care mi-a dat-o defunctul ei tată am spus avocatului meu să-i înmâneze cheile şi să deschidă seiful numai în ziua în care se va mărita cu Frank Doughton. Dacă dintr-un motiv sau altul nu va vrea să-mi îndeplinească această dorinţă, atunci hotărăsc ca averea să nu i se înmâneze decât după ce vor trece cinci ani de la moartea mea.”

O tăcere adâncă se lăsă după ce avocatul citi aceste cuvinte. Smith se uită atent la Poltavo. Din furios, acum devenise bănuitor. Poliţistul ar fi dat nu ştiu cât să poată citi în sufletul acelui aventurier primejdios. Avocatul începu din nou să citească.

— Las domnului Frank Doughton suma de o mie de lire sterline ca să continue cercetările privitoare la moştenitorii lui Tollington. Domnului T. D. Smith, cunoscutul comisar al Scotland Yard-ului, pe care am avut plăcerea să-l cunosc, îi las de asemenea suma de o mie de lire sterline, ca răsplată pentru numeroasele servicii aduse semenilor săi. De

asemenea, în ziua în care îl va descoperi pe Montaque Fallok, cel mai mare şi mai primejdios duşman al semenilor săi, să i se mai plătească încă o mie de lire sterline.”

Avocatul se uită la comisar.

— Numai că îndeplinirea acestei clauze a testamentului depinde de unele lucruri, domnule Smith.

Comisarul surâse. Partea aceasta a testamentului nu-i era cunoscută căci fusese adăugată doar cu câteva zile înainte ca Farrington să dispară.

Mai rămăseseră de citit câteva dispoziţii.

— Dragului mei prieten, contele Poltavo, îi las moştenire câteva bijuterii…” (Şi urma enumerarea bijuteriilor). Trebuie să adaug, continuă avocatul scoţându-şi ochelarii şi băgându-i în cutie, că la Banca domnului Farrington se găseşte depusă o sumă mare de bani. Tribunalul va decide însă, dacă şi în ce măsură aceşti bani vor sluji la acoperirea datoriilor unei societăţi anonime condusă de domnul Farrington şi dacă averea personală a răposatului poate fi oprită total sau parţial pentru a putea satisface creditorii.

După ce avocatul isprăvi, Poltavo se îndreptă spre el şi în timp ce toţi ceilalţi discutau între ei, Poltavo vorbi câteva minute cu acesta. După care contele se întoarse şi părăsi brusc camera. Smith, care-i observase manevra, se luă după el ajungându-l în hol.

— Pot să te întreb câteva lucruri, domnule Poltavo?

Coborâră împreună scara şi ieşiră în stradă.

— Testamentul lui Farrington te-a surprins, nu-i aşa?

— Da, mărturisi el foarte calm, m-a mirat întrucâtva. Nu înţeleg de ce prietenul meu Farrington o împinge pe…

— Domnişoara Grey să se mărite cu Frank, nu-i aşa?

Poltavo nu se mai putu stăpâni şi se întoarse furios spre Smith deşi furia sa nu era îndreptată împotriva acestuia.

— Nemernicul! strigă el, să-mi facă tocmai mie una ca asta! strigă el roşu de mânie. Numai că lucrurile nu vor rămâne aşa, ascultă-mă pe mine! Fata ăsta înseamnă

pentru mine mai mult decât îţi închipui! Unde aş putea să-ţi vorbesc între patru ochi?

Smith ridică mâna şi făcu un semn aproape imperceptibil. Un automobil care-l urmase îndeaproape se apropie şi opri lângă trotuar. Smith deschise uşa şi contele Poltavo se urcă în maşină. Smith se urcă alături de el. Maşina porni şi nu după mult timp opri în faţa Scotland Yardului. Când intră în biroul lui Smith, Poltavo se liniştise complet. Se plimbă o vreme prin cameră cu mâinile în buzunare şi cu capul plecat.

— Ei bine, ce vrei să-mi spui? întrebă Smith care se aşezase pe scaunul din faţa biroului său.

— Ei, aş avea eu multe de spus, zise Poltavo; dar mă gândesc dacă e în interesul meu să spun acum tot ce ştiu sau e mai bine să mai aştept…

— Tăcerea dumitale e legată de unele fapte pe care le cunoşti privitoare la Farrington? întrebă Smith. Poate că te pot ajuta eu cu ceva.

— Nu cred. E cu neputinţă ca dumneata să ştii tot atâtea lucruri câte ştiu eu. Aveam de gând să-ţi mărturisesc unele amănunte care te-ar fi surprins din cale-afară. Cred totuşi că e mai bine să mai aştept o zi sau două ca să lămuresc câteva lucruri. Or, pentru asta trebuie să plec urgent la Paris.

Smith nu răspunse. N-avea nici un motiv să insiste. Era convins că până la urmă Poltavo va vorbi deşi îşi recăpătase prezenţa de spirit.

— Ce loc ciudat, spuse contele uitându-se prin odaie. Asta-i deci faimosul Scotland Yard de care se tem toţi infractorii şi pe care îl cunosc şi polonezii certaţi cu legea.

— Da, e un loc foarte interesant; vrei să-ţi arăt de fapt partea cea mai importantă a clădirii?

— Ţi-aş fi recunoscător, zise Poltavo.

Smith îl duse la lift şi urcă împreună cu el la etajul al treilea. Acolo, la capătul unui coridor se afla o sală mare plină cu dosare.

— Asta-i registratura noastră, zise poliţistul. Pentru dumneata mai ales este deosebit de interesantă.

— De ce pentru mine? întrebă Poltavo mirat.

— Pentru că presupun că te interesează descoperirea unor criminali, răspunse Smith degajat: Iată, de pildă aici, dosarul unui individ curios. Deschise un sertar şi scoase afară o mapă. Apoi aşezându-se amândoi la masa de lângă fereastră, Smith spuse:

— Ia loc te rog…

Smith deschise mapa şi scoase două documente pe care le puse pe masă. Într-unul se afla fotografia unui bărbat în uniformă rusească. Poltavo se uită la ea şi păli.

— Acesta a fost guvernatorul militar al Poloniei; a fost ucis acum câţiva ani de un individ care se pare că era fiul său.

Contele se ridică brusc de pe scaun tremurând din tot corpul.

— Nu l-am văzut niciodată… se bâlbâi el. Ce zăpuşeală! N-aveţi nici un ventilator aici?

— Aşteaptă puţin… Smith desfăcu cel de al doilea document, scoase fotografia unui tânăr chipeş şi o aşează lângă prima.

— Îl cunoşti pe domnul acesta?

Poltavo tăcu.

— Este fotografia unui ucigaş. Din nefericire nu s-a oprit doar la o singură crimă. Cred că ai observat că mapele acestea stau în raftul condamnaţilor la spânzurătoare.

Smith scoase apoi o a treia fotografie care înfăţişa o fată foarte tânără îmbrăcată într-un costum naţional rusesc. Fotografia fusese făcută la un bal costumat căci chipul delicat al fetei nu se potrivea cu costumul.

— E prinţesa Lidia Botanski, o altă victimă a criminalului.

A patra fotografie înfăţişa un om cu faţa tristă şi îngrijorată.

— Femeia a fost împuşcată la Kiev de către tânărul criminal şi a murit în urma rănilor primite. Aici avem amănunte asupra unei spargeri la o Bancă. Spargerea a

avut loc în urmă cu cinci ani şi a fost dată de nişte indivizi care-şi ziceau anarhişti. Dar am impresia că toate aceste lucruri nu te interesează…

Poliţistul închise dosarul înainte de a se uita la Poltavo care se făcuse palid ca un mort.

— Foarte interesant, bâlbâi Poltavo care se îndreptă clătinându-se către una din uşi.

— Ieşirea e pe-aici, zise Smith. Te sfătuiesc să fii prevăzător, domnule Poltavo. E de datoria mea să anunţ Poliţia din Rusia că te afli în Anglia. Adevărul e că bunii dumitale compatrioţi nu se prea omoară cu firea când aud că e vorba de crime petrecute cu cinci ani în urmă. Te avertizez însă că dacă te vei amesteca în treburile mele, vei avea de întâmpinat greutăţi serioase.

Trei minute mai târziu Poltavo părăsea Scotland Yardul asemenea unui somnambul. Opri primul taxi pe care-l văzu şi se duse acasă. După alte zece minute îşi părăsi locuinţa cărând cu sine un geamantan. Trase la hotelul „Grand Marylebone”. Inspectorul Ela, care-l urmărea pas cu pas, aşteptă până ce Poltavo intră în hotel apoi se luă după el. Ela intră în hotel dar Poltavo dispăruse. Ela o luă încet spre Sala Palmierilor de unde o altă ieşire dădea spre Marylebone Road. Întrebat, portarul răspunse că-l văzuse pe Poltavo chemând un taxi şi dispărând. Ela se înfurie văzând cât fusese de neîndemânatic. Umilit, îi raportă lui Smith eşecul urmăririi.

— Cred totuşi că ştiu unde s-a dus, spuse comisarul. Aşteaptă-mă în gara Waterloo; trebuie să prindem neapărat trenul de 6 şi 15 minute spre Great Bradley.

Capitolul X

— Vrei să vorbeşti cu domnul Moole? întrebă Fall.

— Da, răspunse Poltavo aflat la intrarea principală a „Casei misterelor”.

După ce-l privi câteva secunde, doctorul îi îngădui să intre, închizând uşa după el. Văzând semnul ciudat pe care-l

făcuse cu mâna – semn ce dădea unor oameni din afară posibilitatea de a intra în casă – Fall îl întrebă scurt:

— Spune-mi ce doreşti?

— Vreau să-l văd pe Farrington!

— Farrington? se miră doctorul.

— Haide, nu mai juca teatru, domnule Fall; trebuie neapărat să vorbesc cu el. Eu sunt Poltavo.

— Ştiu, răspunse liniştit, Fall. Dar nu pricep de ce ai venit aici şi de ce crezi că Farrington e unul dintre locatarii acestei case. Doar ştii bine că aici e un ospiciu, spuse sarcastic Fall.

Îl conduse totuşi într-o odaie de la etajul întâi.

— Ei, despre ce e vorba? întrebă Fall închizând uşa.

Poltavo relată discuţia lui cu Smith nevrând să-i destăinuie doctorului adevăratul motiv al vizitei sale. Fall îl ascultă în tăcere.

— Mă cam îndoiesc că va vrea să te vadă. E într-o dispoziţie foarte proastă. Mă duc totuşi să-l întreb.

Se înapoie după vreo zece minute şi-i făcu un semn lui Poltavo să-l urmeze. Fall îl duse pe musafir în odaia unde zăcuse Moole. Când intrară, bărbatul din acea odaie, se întoarse cu faţa spre ei şi Poltavo îl recunoscu pe Farrington, acelaşi Farrington care dispăruse într-o seară din loja teatrului „Jollity”.

— De ce ai venit aici, întrebă el aspru? Ca să aduci după tine jumătate din poliţia londoneză?

— Nu-ţi fă griji din pricina asta! Vreau să vorbesc ceva cu dumneata, zise Poltavo uitându-se pieziş la Fall.

Farrington îi făcu semn doctorului să-i lase singuri.

După ce Fall plecă, Poltavo se îndreptă grăbit spre Farrington.

— Aş vrea să ştiu, trădătorule, ce e cu testamentul pe care l-ai făcut? Ai zis că-mi eşti prieten…

— Ia loc, îi spuse Farrington pe un ton de gheaţă. E timpul să-ţi dai seama, Poltavo, că eu nu sunt omul căruia să-i ceri

socoteală. Află că nu îngădui nimănui să-mi vorbească pe un astfel de ton! Ai înţeles?

— Ştii foarte bine că te am la mână, ripostă Poltavo cu dispreţ. E de ajuns să ridic doar un deget şi tot castelul dumitale din cărţi de joc se năruie cât ai clipi.

— Dacă ai şti tot ce ştiu eu, ai tăcea din gură. De fapt ce vrei?

— De ce ai obligat-o pe Doris să se mărite cu neisprăvitul ăla de Doughton?

— Am avut motivele mele!

— Ce motive?

— Asta-i treaba mea! De când sunt obligat să-ţi dau socoteală? Ei drăcia dracului! zise Farrington mâniat. Nu m-am gândit decât la fericirea fetei. E singura fiinţă de pe pământul ăsta la care ţin ca la ochii mei! Ştiu că Doughton e singurul om care o poate face într-adevăr fericită.

— Află, strigă Poltavo, că Doris mă iubeşte!

— Haida deh! Nu-ţi fă iluzii! îmi cunosc nepoata, răspunse Farrington. E cu neputinţă să iubească un om ca tine!

— Şi de ce, mă rog, e cu neputinţă?

— Pentru că nu valorezi nici măcar cât ajutorul ei de grădinar. Cum de-ţi trece prin minte să vrei să te însori cu o fată ca Doris, tu, un hoţ, un falsificator de bani şi de acte, un ucigaş? Îţi cunosc în amănunt isprăvile tot atât de bine ca şi Smith. Neruşinarea şi obrăznicia ta întrece orice limită. Vrei bani? Vrei neapărat să te îmbogăţeşti? Foarte bine, pot să te ajut să-ţi realizezi acest vis, dar mută-ţi gândul de la Doris.

— Asta e ultimul dumitale cuvânt?

— Ultimul. Şi dacă vrei să-mi asculţi sfatul, nu te întinde mai mult decât ţi-e plapuma.

— Deci nu-mi vei îngădui niciodată s-o iau pe Doris?

— Niciodată, omule, pricepe, ce dracu!

— Dar dacă vei fi silit să mi-o dai? întrebă Poltavo surâzând.

— În ce fel mă vei sili? întrebă Farrington încruntându-şi sprâncenele.

— Să presupunem că voi profita de faptul că Doris, o tânără candidă, nevinovată, romantică, va cădea în plasa mea şi vom fugi împreună. Atunci ce-ai să mai zici?

— Faci rău că te gândeşti la astfel de lucruri, zise Farrington calm. Nu mă sperie ameninţarea ta, dimpotrivă, te compătimesc. Încă nu ştii, băiete, cu cine vrei să te lupţi! Oricum, mă bucur că ţi-ai dat arama pe faţă. O vrei pe Doris pentru banii ei, nu-i aşa?

— Nu, răspunse Poltavo, o vreau pentru că-mi place mai mult decât orice altă femeie pe care am întâlnit-o până acum!

— Hai să fim serioşi! Şi alte femei ţi-au plăcut la fel de mult. Dar cât timp s-au bucurat de dragostea ta? Când te-ai plictisit de ele le-ai părăsit fără nici o remuşcare. Îţi cunosc bine trecutul, domnul meu! Dacă totuşi te vei încăpăţâna în ideile tale prosteşti, atunci…

— Atunci?

— Nu vei mai ieşi viu de aici şi crede-mă că nu glumesc!

— Fiindcă mă aşteptam la aşa ceva am venit pregătit, zise el, scoţând un revolver din buzunar.

— Trage, Poltavo, dacă ai cu ce! Căci revolverul ţi-e gol.

Aruncând o privire asupra revolverului şi convingându-se că celălalt avea dreptate, Poltavo îngălbeni. Farrington sună şi Fall îşi făcu apariţia.

— Doctore, fii drăguţ şi dă-i musafirului ceva de mâncare înainte de a se înapoia la Londra!

Tonul cu care Farrington rostise aceste cuvinte îl linişti pe Poltavo care, uitându-şi spaima, redeveni insolent:

— Spune-mi, ţi-ai schimbat părerea în privinţa lui Doris?

— Am să mă mai gândesc, răspunse Farrington indiferent.

Medicul îl scoase pe Poltavo pe coridor şi-l pofti într-un lift apoi închise imediat uşa în urma lui.

— Cum pornesc liftul ăsta? întrebă el.

— Îl pornesc eu, n-ai grijă, zise Fall apăsând pe un buton. Liftul o porni în jos, trecu prin faţa unei uşi de oţel de la etajul întâi, apoi prin faţa uşii de la parter, fără să se oprească. Coborî mereu, tot mai adânc, până când în sfârşit înţepeni în faţa unei uşi alcătuită din gratii de fier aşezate orizontal. Uşa se deschise fără zgomot. Poltavo era pur şi simplu consternat. El, pe care nimeni nu-l păcălise niciodată, el, care înşelase şi trădase pe toată lumea, să se lase dus astfel, ca un copil! Scoase un creion şi mâzgăli câteva cuvinte pe unul din pereţii liftului. Apoi deschise uşa şi păşi într-o odaie destul de mare în care se aflau un pat, câteva scaune şi o masă pe care ardea o lumină slabă. Pe peretele opus se aflau câteva comutatoare electrice ceea ce însemna că va putea să lumineze mai bine camera. Mângâindu-se cu gândul că avea la dispoziţie ascensorul, începu să se caute prin buzunare să vadă dacă nu cumva mai avea câteva gloanţe. Găsi două şi-şi încărcă repede revolverul. Probabil că înainte de a pleca de acasă, femeia de serviciu care-i fusese recomandată de Farrington, îi golise încărcătorul. Tot ea îi anunţase probabil pe locatarii „Casei misterelor” că Poltavo plecase cu valiza.

Furios că se lăsase astfel prins în capcană, Poltavo se duse şi aprinse toate luminile. Pereţii acelei încăperi subterane, mobilată cu mult bun-gust, erau zugrăviţi în roşu într-un colţ se afla un pat frumos de alamă iar aerul din odaie era proaspăt şi curat.

„De fapt e o închisoare destul de plăcută”, îşi zise Poltavo, în vreme ce examina atent camera, auzi un zgomot în spatele său. Întorcându-se brusc, văzu uşa liftului închizându-se şi liftul urcând. Cum naiba fusese atât de prost? Ar fi trebuit să pună un scaun în uşă ca să nu se mai poată închide! Unde-i fuseseră minţile? Dar te pomeneşti că şi scaunele erau înţepenite de podea. Încercă să ridice unul din ele şi văzu că bănuiala sa era neîntemeiată. Toate scaunele se puteau ridica afară de unul singur, scaunul cel mare de la capătul mesei, un scaun solid şi masiv care nu

putea fi clintit din loc. Într-un colţ se afla o uşă cu gratii şi presupuse că era uşa altui lift care aducea mâncarea. În timp ce analiza uşa, văzu deschizându-se în partea de sus a ei o trapă prin care apăru o tavă plină cu tot felul de mâncăruri. Printre farfurii găsi şi un bileţel scris cu creionul: „Poţi mânca liniştit totul. Doctorul Fall te asigură că mâncarea nu este otrăvită. Dacă doreşti ceva, foloseşte-te de soneria de pe masă”.

Poltavo se uită la mâncare. Cum îi era cumplit de foame, mâncă cu poftă tot ce i se trimisese. După ce isprăvi, îşi aduse aminte de sonerie. Sună şi nu după mult timp auzi un zgomot. Se îndreptă cu revolverul în mână, spre uşa liftului când iată că se auzi strigat pe nume. Întorcându-se, dădu nas în nas cu doctorul Fall care nu se ştie pe unde intrase.

— Sper că nu te-am speriat, spuse surâzând medicul. Există trei intrări în această odaie dar pe unde nu pot pătrunde decât eu.

— Pot să te întreb de ce am fost închis aici?

Doctorul se aşează pe un scaun, îşi scoase tabachera cu ţigări de foi, luă una şi-i oferi şi lui Poltavo.

— A, dumneavoastră nu fumaţi ţigări de foi… Poate vreţi ţigări obişnuite…

— Mulţumesc, am ţigări, răspunse Poltavo.

Înainte de a-i răspunde, doctorul tăie calm vârful ţigării, o aprinse, apoi spuse:

— Eu, dragul meu, nu fac nimic altceva decât să execut ordinele domnului Farrington. Se pare că l-ai supărat foarte tare din moment ce s-a hotărât să te trateze astfel şi să-ţi aplice aceeaşi pedeapsă pe care le-a aplicat-o şi celor doi indivizi care au lucrat la construcţia acestei case şi care au vrut să-l şantajeze.

— Nu ştiu la ce anume te referi, răspunse Poltavo.

— Atunci înseamnă că eşti unul dintre puţinii oameni din Londra care n-au habar despre acest caz. Unul dintre cei doi era arhitect, celălalt, un om simplu care putea foarte bine să fie şi electrician dar şi chelner… Amândoi au fost

angajaţi la construcţia acestei case. Au fost aduşi din Italia împreună cu alţi muncitori şi li s-a încredinţat o parte din lucrări. Nemulţumiţi cu leafa foarte mare care li s-a dat, au vrut să-l şantajeze pe domnul Farrington. Dar într-o noapte, au fost amândoi împuşcaţi.

— Au fost ucişi de Farrington? întrebă Poltavo speriat.

— Nu pot susţine acest lucru, răspunse Fall; am spus doar că au murit fiindcă au vrut să-l şantajeze pe domnul Farrington. Şi dumneata, domnule Poltavo, te afli acum în aceeaşi situaţie. Nu cred că te-ai mai aflat vreodată într-o situaţie tot atât de tristă ca asta. Adevărul e că domnul Farrington intenţionează să te omoare.

— Am fost un prost că n-am observat imediat legătura…

— Ce legătură? întrebă nedumerit Fall.

— Faptul că cei doi amărâţi au fost ucişi în faţa casei lui Farrington. Cine altul i-ar fi putut împuşca dacă nu el?

— Ţi-am spus că voiau să-l şantajeze şi că voiau să-şi procure cât mai mulţi bani! Dumneata, domnule Poltavo, te afli în aceeaşi situaţie.

— Am fost eu în situaţii şi mai grele, spuse Poltavo surâzând.

— Mă îndoiesc că te-ai mai aflat vreodată într-o situaţie atât de dificilă ca asta fiindcă se pare că vei fi ucis, domnule Poltavo! Ţi-o spun deschis, n-are rost să mai ocolesc adevărul. Domnul Farrington vrea cu orice preţ să scape de dumneata, fiindcă ai început să devii incomod. Depinde numai de dumneata dacă te va ierta sau nu. Sigur, nu te va pune să juri că nu te vei mai amesteca în treburile sale! Dacă vei lucra cinstit, nu-l vei trăda şi-l vei sluji cu credinţă, e dispus să te ierte şi să te plătească regeşte. Dacă însă îi vei înşela aşteptările, nu vei mai fi cruţat. Bagă bine de seamă ce-ţi spun! Sper că m-ai înţeles!

— Da, te-am înţeles. Mâna cu care Poltavo îşi duse ţigara la gură, începu să-i tremure.

— Aş vrea să mai adaug… continuă doctorul, dar chiar în aceeaşi clipă se auzi sunetul strident al unui clopoţel.

Doctorul se ridică, se apropie de unul din pereţi, îşi lipi urechea de un anumit loc care nu se deosebea prin nimic de restul peretelui şi ascultă o vreme. Poltavo presupuse că acolo se afla probabil vreun telefon.

— Da, am înţeles, răspunse doctorul. Apoi întorcându-se către Poltavo, îl anunţă:

— Ţin să-ţi spun că toată casa este încercuită de poliţie, ceea ce e foarte rău pentru dumneata.

— Eu, dimpotrivă, cred că e mai rău pentru dumneata, răspunse Poltavo. Stai! strigă el.

Medicul se întoarse şi văzu un revolver îndreptat spre el:

— Pot să te asigur că arma are acum două gloanţe pe care le-am descoperit în buzunarul vestei. În tot cazul socot că sunt suficiente pentru… Nu putu continua fiindcă în cameră se făcu brusc întuneric beznă. Un râs batjocoritor se auzi din partea unde se afla Fall.

— Trage! spuse acesta.

Dar cele două cartuşe i se părură lui Poltavo mult prea preţioase pentru a le strica degeaba. Aşteptă. Peste câteva secunde lumina se reaprinse. În odaie nici urmă de doctor. Poltavo se hotărî să aştepte. Dacă T. B. Smith înconjurase casa cu poliţia, putea dintr-un moment într-altul să ajungă şi la el şi să-l elibereze din situaţia nenorocită în care se afla. Dacă nu, îl va elibera Farrington care se pare că mai avea încă nevoie de el. Dar iată că auzi zgomotul liftului care cobora şi care se opri brusc în faţa odăii sale. Uşa cu zăbrele de oţel se deschise şi Poltavo sări în lift şi închise uşa. Spre mirarea sa, mecanismul funcţiona perfect şi liftul începu să urce. Dar cum cele două becuri din plafon îl deranjau, le sparse cu patul revolverului.

T. B. Smith se afla în hol înconjurat de trei poliţişti. În faţa lui, liniştit şi politicos ca de obicei, se afla doctorul Fall.

— Aveţi libertatea să percheziţionaţi toată casa, zise el. Vizita domnului Poltavo nu e secretă. A mai venit pe aici, ca orice om atras de lucruri mai deosebite. În momentul

acesta cred că e pe undeva pe la subsol unde admiră instalaţia electrică.

— Dragă doctore, n-ai vrea să mi-l arăţi pe Poltavo?

— Cu plăcere, zise Fall.

În aceeaşi clipă uşa liftului se deschise şi Poltavo ieşi repede afară cu revolverul în mână. Acum trebuia să se decidă de partea cui să treacă. Nu şovăi nici o clipă. La poliţie nu avea prieteni iar Farrington putea să-l ajute.

— Ai o armă cam ciudată în mână, domnule Poltavo, spuse Smith surâzând ironic. Presupun că ai admirat cu frica în sân maşinăriile de la subsolul acestei case!

— Deloc, răspunse Poltavo, vârând arma în buzunar. Am făcut câteva exerciţii de tragere. Jos e un loc amenajat special în acest scop şi te-aş sfătui să-l vezi şi dumneata.

Uitându-se la doctorul Fall, Poltavo văzu în ochii negri ai acestuia un semn de aprobare.

— În alte împrejurări, nu m-aş deranja să vă vizitez sala de arme, zise Smith, pentru că ştiu că nu spui niciodată adevărul, domnule Poltavo. Acum însă am impresia că te simţi cât se poate de fericit că mă vezi aici. Am să dau totuşi şi eu o raită pe la subsol fiindcă n-am apucat să-l văd încă.

— De fapt, zise doctorul Fall nu e propriu-zis o sală de arme, dar cum camerele de locuit sunt departe de acest loc, folosim din când în când subsolul ca sală de tras cu arma. Aşa că sunteţi liber să vizitaţi orice doriţi.

Smith intră în liftul fără becuri şi Fall închise uşa după el. După vreo zece minute ascensorul urcă şi Smith ieşi afară.

— Am fost şi am vizitat camera, zise el aruncându-i lui Poltavo o privire semnificativă. Casa asta este într-adevăr extraordinară, dragă doctore, îi zise el lui Fall.

— O puteţi vizita oricând doriţi, răspunse Fall cam posomorât.

Smith se jucă puţin cu lampa electrică pe care o avea în mână, o vârî apoi în buzunar, salută şi se îndreptă spre uşă. La jumătatea drumului se opri însă din mers şi se întoarse spre Poltavo.

— Când ai căzut în cursă, ai fost destul de prevăzător să scrii pe unul din pereţii liftului, câteva cuvinte, cerând ajutor. Ei bine, cuvintele dumitale după cum vezi, şi-au atins scopul, spuse el observând cu satisfacţie spaima de pe chipul lui Poltavo. Ai face bine dacă l-ai ruga pe amicul dumitale să le şteargă de acolo!

După ce-i salută încă o dată pe cei doi bărbaţi, Smith părăsi casa împreună cu toţi ceilalţi poliţişti.

— Ce-a vrut să spună domnul Smith? întrebă Fall.

— Eu… bâlbâi Poltavo… am scris câteva cuvinte pe peretele cabinei. Nimic îngrijorător, doar o frază în care spuneam că sunt prizonier.

Doctorul se repezi înjurând spre lift şi aprinse un chibrit ca să vadă ce scrisese Poltavo. Din fericire, nu era nimic care să divulge secretul „Casei misterelor”.

— Ne-ai băgat în mare încurcătură, îi spuse el aspru lui Poltavo. Ai grijă şi nu ne compromite mai mult, fiindcă a doua oară nu te vom mai ierta. Dacă ne vei oferi ocazia să ne mai plângem o dată, urmările vor fi dezastruoase pentru dumneata, Poltavo. Şi te rog să mă crezi că nu glumesc.

Capitolul XI.

Când ceasornicul bisericii din Little Bradley bătu ora unu noaptea, comisarul Smith ieşi din tufişul aflat în partea de apus a „Casei misterelor”. Doi poliţişti ascunşi într-un colţ al străzii îi ieşiră înainte.

— Cred că în sfârşit am găsit un loc potrivit, zise încet Smith. Pe zidul care înconjoară clădirea se află într-adevăr numai semnale de alarmă iar pe toate potecile au fost întinse sârme electrice. Trag însă nădejde să putem ocoli semnalele de alarmă. Apoi îi conduse pe cei doi poliţişti înapoi, pe drumul pe care venise el.

— Vedeţi? Aici e o sârmă, spuse el arătându-le un fir foarte subţire întins pe jos. Unul dintre poliţişti se uită cu atenţie la sârmă.

— Dar pot foarte uşor devia curentul electric, spuse el scoţând din buzunar o bucăţică de cablu electric.

Datorită poliţistului-electrician, cei trei putură sări zidul ajungând în curtea casei.

— Să fim cu ochii în patru ca să nu dăm peste paznicul de noapte! şopti Smith. Dealtfel sunt convins că şi în jurul casei sunt întinse sârme electrice menite să dea alarma. Uite, una am şi găsit-o, spuse Smith, luminând-o cu lanterna a cărei lumină cădea numai în jos, fără să se reflecte şi în părţi.

Trecură toţi trei cu băgare de seamă peste sârma întinsă doar la câţiva milimetri de la pământ.

— Întind sârmele astea în fiecare seară, imediat după apusul soarelui. I-am văzut lucrând, spuse Smith. O a doua sârmă se află aproape de casă.

Găsiră şi acea sârmă peste care trecură cu mare băgare de seamă.

— Culcaţi-vă! şopti brusc Smith.

Toţi trei se întinseră la pământ. Inspectorul Ela văzu o persoană înaltă care se îndrepta în direcţia unde se aflau ei. Era paznicul care-şi făcea rondul. Cu tot întunericul, Ela observă că omul purta o puşcă în spate.

Aşteptară încordaţi până ce omul dădu colţul casei apoi toţi trei se îndreptară în goană spre uşa din faţă. Ajunşi acolo, Smith vârî mâna în geantă şi scoase un iepure.

— Îmi pare rău, drăguţule, că trebuie să te sacrificăm dar n-avem încotro! Datorită ţie vom afla cam ce i-a dat prin minte criminalului.

Urcă treptele de la intrare. Perdeaua din bile de oţel atârna aproape până jos în faţa uşii. Smith dădu drumul iepurelui. Animalul, speriat, vru să coboare treptele ca să fugă, dar când Smith îl sperie cu mâna se îndreptă spre uşa de la intrare atingând cu capul perdeaua din bile de oţel. O flamă puternică şi bietul animal fu aruncat cât colo. Murise electrocutat.

— Deci am presupus just, spuse încet Smith. Perdeaua se află sub tensiune electrică. Oricine o atinge moare fulgerător. Fă-ţi deci datoria, Johnson!

Acesta îşi puse o pereche de galoşi în picioare, îşi trase pe mână o pereche de mănuşi speciale, groase, din cauciuc şi urcă liniştit scara. Încercă să tragă perdeaua în jos dar nu reuşi. Atunci apucă fiecare şir de mărgele de oţel şi-l izolă pe fiecare în parte, legându-le apoi între ele cu benzi din cauciuc. După ce Johnson isprăvi, Smith – care între timp îşi pusese şi el galoşi şi mănuşi din cauciuc – se îndreptă spre uşa pe care o deschise cu o cheie potrivită. Broasca uşii fiind simplă, a fost uşor de deschis; dacă însă cei din casă ar fi tras un zăvor pe dinăuntru, treaba s-ar fi complicat mult dar locatarii considerând suficientă perdeaua de oţel nu mai puseseră zăvorul.

T. B. Smith intră în hol şi trase cu urechea; dar cum domnea o linişte desăvârşită, intrară repede şi ceilalţi doi: Ela şi Johnson.

— Aş vrea ca voi doi să rămâneţi aici, spuse Smith. Să sperăm că paznicul nu va observa că am izolat firele de la uşă.

Cercetară cu multă atenţie holul dar nu descoperiră nici un fel de semnale de alarmă. Smith o porni încet pe scară, lăsându-i pe cei doi în hol. Oprindu-se la fiecare treaptă, trăgea cu urechea. În sfârşit ajunse la etajul al treilea. Recunoscu coridorul după o zgârietură pe uşa ascensorului. Era deci pe drumul cel bun. Fără să şovăie, Smith se îndreptă spre uşa din lemn de trandafir care dădea în odaia lui Moole. Apăsă pe clanţă, uşa se deschise şi poliţistul intră în cameră. Dar rămase în prag căci îşi dădu brusc seama că nu se afla în odaia pe care o mai văzuse. Se trezi într-o splendidă cameră de lucru, cu pereţii îmbrăcaţi cu lambriuri scumpe din lemn de trandafir. La birou se afla, cu spatele spre uşă, un bărbat care scria ceva. Când Smith deschise uşa, individul se ridică şi ieşi în întâmpinarea oaspetelui său nocturn. Smith văzu că avea faţa acoperită cu o mască neagră. Când îl zări pe comisar, mascatul întinse mâna şi în cameră se făcu brusc întuneric. În aceeaşi clipă Smith se trezi azvârlit dincolo de prag iar uşa se închise de

la sine în urma sa. Acum Smith se afla din nou pe coridor iar în faţa lui stătea doctorul Fall, îmbrăcat elegant ca de obicei, care-l privea ironic.

— Cărei împrejurări îi datorez onoarea acestei vizite, domnule Smith? întrebă el politicos.

— Curiozităţii, răspunse simplu, Smith. Aş fi vrut să-l mai văd o dată pe Moole al dumitale! Dar din păcate am greşit uşa şi am deranjat un domn care purta o mască pe faţă din motive pe care probabil că numai el le cunoaşte.

— Nu vă prea înţeleg, spuse Fall.

— Dacă vrei să mă înţelegi, hai cu mine încă o dată în camera de colo, zise Smith.

În aceeaşi clipă, poliţistul auzi un zgomot ciudat şi simţi sub picioare o zguduitură ca şi cum ar fi trecut un tractor greu prin faţa casei.

— Ce e zgomotul ăsta?

— Asta-i una dintre neplăcerile pe care eşti obligat să le suporţi când îţi clădeşti casa pe o mină, răspunse doctorul. Şi acum să mergem în odaia în care pretindeţi că aţi văzut un om mascat, zise Fall.

Se înapoie în odaia cu pricina. Cum în odaie era întuneric Fall aprinse lumina. Era aceeaşi încăpere pe care Smith o mai văzuse o dată. În mijlocul ei se afla patul de argint aşezat pe covorul albastru iar în pat zăcea bolnavul cu faţa palidă ca ceara. Pereţii erau îmbrăcaţi în lambriuri din lemn de mirt iar în plafon atârnau aceleaşi magnifice candelabre de cristal. Surprins, Smith îşi trecu mâna peste frunte.

— Se pare că aţi fost victima propriei dumneavoastre fantezii, domnule Smith. Dacă nu cumva n-aţi visat.

— Dumneata poţi presupune ce vrei! răspunse Smith cu o politeţe rece. Aş dori să văd încăperile care se află deasupra şi dedesubtul acesteia.

— Vi le arăt cu plăcere! Sus se află o cameră!

Fall îl conduse pe Smith la etajul al patrulea şi deschise uşa încăperii care se afla exact deasupra camerei pe care abia o părăsiseră. Încăperea era nemobilată, pe jos avea

duşumele iar pereţii erau daţi cu var. Luminatorul din tavan dovedea că doctorul spusese adevărul.

— După câte văd nu vă prea folosiţi de camera asta!

— Aşa e! Dar datoria noastră e ca peste tot să fie ordine şi curăţenie. Şi acum haideţi să vă arăt şi odaia de dedesubt!

În timp ce coborau scara se auzi din nou zgomotul acela ciudat pe care-l mai auziseră o dată. Pereţii aproape că se cutremurau.

— Vi se pare înspăimântător, nu-i aşa? Eu, cel puţin când l-am auzit, m-am speriat îngrozitor. În realitate însă nu se întâmplă nimic.

Intrară în încăperea de la etajul al doilea, situată sub odaia lui Moole, care se dovedi a fi un dormitor.

— Asta e un dormitor de rezervă, spuse Fall. Ne folosim de el foarte rar.

Smith aruncă o privire rapidă în jurul său dar nu descoperi nimic.

— Sper că acum sunteţi mulţumit şi că poliţiştii care vă aşteaptă în hol nu sunt neliniştiţi, spuse doctorul conducându-l spre uşă.

— I-ai şi văzut? întrebă Smith.

— Sigur. I-am văzut de îndată ce-au intrat în hol. Ştiţi, domnule Smith, noi nu folosim semnale zgomotoase de alarmă. De îndată ce se deschide uşa de la intrare se aprinde imediat o lampă roşie deasupra patului meu. Şi mai am şi alte semnale pe care sunt gata să vi le arăt dacă vreţi să veniţi până în odaia mea.

— Cu plăcere! S-ar putea să-mi fie de folos!

Camera de lucru a doctorului Fall se afla la etajul al doilea chiar deasupra vestibulului. O uşă ducea într-un dormitor extrem de elegant. Lângă patul doctorului se afla un tub care semăna cu un vas înalt pentru flori.

— Uitaţi-vă înăuntru!

Smith se uită. Vasul era gol. Ceva mai jos văzu o placă subţire ce părea că e din argint şi care-ţi făcea impresia că

se mişcă. Smith văzu în ea două chipuri: cele ale lui Ela şi Johnson.

— Asta e invenţia mea, spuse cu mândrie doctorul. M-am gândit s-o brevetez. E vorba de un sistem de oglinzi care reflectă imaginea pe o foiţă metalică.

— Îţi mulţumesc, doctore, spuse Smith căruia nu-i mai rămânea decât să-şi recunoască înfrângerea.

— N-o să puteţi deschide uşa de jos, spuse Fall amabil.

— Cred că te înşeli, zise surâzând Smith.

Doctorul aprinse lumina în hol. Cei doi poliţişti se uitară curioşi în jurul lor.

— Noi am lăsat uşa întredeschisă…

— Totuşi n-o veţi putea deschide, spuse Fall. Încercaţi şi veţi vedea!

Ela încercă dar în zadar.

— Uşa e închisă electric, spuse Fall. N-o puteţi mişca din loc cu nici un chip. Şi asta e tot o invenţie de-a mea!

Scoase din buzunar o cheie pe care-o introduse într-o broască abia vizibilă a panoului de stejar din hol. Uşa începu să se deschidă încet.

— Noapte bună, zise Fall. Sper că ne vom mai revedea!

— Poţi fi convins de asta, spune Smith furios.

Capitolul XII.

Tânăra şi frumoasa domnişoară Doris Grey se afla într-o mare dilemă: nici acum nu ştia dacă unchiul ei într-adevăr murise. Dar fie că era mort fie că trăia, situaţia ei era dintre cele mai penibile. Frank Doughton îi era deosebit de simpatic, ţinea mult la el, dar de aici şi până la a-l lua de bărbat era cale lungă. Inima ei începuse să încline mai mult către acel Poltavo care ştia să povestească atât de frumos, atâtea lucruri interesante din toate capitalele ţărilor pe unde cutreierase. Felul lui politicos şi discret de a-i face curte produsese o impresie destul de puternică asupra ei. Adevărul e că dacă ar fi obligat-o cineva să spună pe loc pe care dintre cei doi bărbaţi îl prefera – pe Frank sau pe Poltavo – n-ar fi putut să spună.

Dacă reflecta mai profund, sigur că Frank i se părea mai potrivit şi mai atrăgător. Dar faptul că unchiul ei îi alesese el viitorul soţ în loc s-o lase pe ea să şi-l aleagă, o irita şi o revolta. De fapt încă nu voia să se mărite. Dacă unchiul ei nu-i dădea averea, foarte bine, va aştepta încă cinci ani până se va mai maturiza; avea timp suficient să-şi analizeze sentimentele faţă de Frank. Băiatul îi era totuşi drag, lângă el se simţea ocrotită şi fericită. Dar de iubit încă nu-l iubea. Dispoziţia testamentară a unchiului ei o revolta fiindcă i se părea că-i îngrădeşte libertatea.

Într-o frumoasă dimineaţă de aprilie în timp ce se plimba prin Green Park, se întâlni cu Frank. Băiatul era vesel şi apropiindu-se repede de ea îi spuse entuziasmat:

— Am o veste bună pentru dumneata!

— Să ne aşezăm pe o bancă, îi spuse fata surâzând, invitându-l să ia loc lângă ea. Ce veste bună ai pentru mine?

— Ţi-aduci aminte că domnul Farrington mă rugase insistent să-l găsesc pe moştenitorul milioanelor lui Tollington?

Ea dădu din cap afirmativ.

— Ei bine, l-am găsit, spuse el triumfător. Bătrânul Tollington avusese un nepot, fiul surorii sale moarte şi acest nepot era moştenitorul averii. Sora lui Tollington fusese logodită cu un bancher bogat din Chicago, dar dispăruse în ajunul nunţii, fugind cu un englez pe care familia ei nu-l cunoştea. Familia presupuse că englezul era de fapt un aventurier care voise să-şi refacă averea pierdută în America. Se pare însă că lucrurile n-au stat chiar aşa pentru că nu numai că ginerele a refuzat să stea de vorbă cu părinţii fetei deşi ştia că fata era extrem de bogată dar nici măcar nu i-a îngăduit acesteia să ia legătura cu părinţii ei ca să le spună cum se numea ca doamnă. Aşa că din momentul dispariţiei sale, părinţii i-au pierdut urma. Mai târziu aceştia au auzit că s-ar fi înapoiat în Anglia, unde – prin muncă îndârjită şi răbdare – englezul cu pricina şi-a creat o situaţie. Cu timpul sora lui Tollington a început să le

scrie părinţilor, fără însă a le spune vreodată nici cum se numea şi nici unde anume se afla. Părinţii îi răspundeau prin oficiul de anunţuri al ziarului Times. Cu toate eforturile depuse n-au reuşit să intre în legătură cu ea. După moartea părinţilor săi, nici fratele ei n-a reuşit să afle unde este.

— Şi dumneata ai reuşit? îl întrebă surâzând, Doris.

— N-am ajuns încă până acolo dar am descoperit că bărbatul care plecase în urmă cu şaizeci de ani în America împreună cu sora lui Tollington, au trăit o vreme la Great Bradley.

— Nu tot acolo stă şi lady Constance Dex? întrebă Doris.

— Ba da… Se pare că locuiesc mai multe persoane acolo. Chiar şi amicul nostru… zise el şovăind.

— La cine te referi?

— La prietenul dumitale, Poltavo. Acum e acolo în calitate de musafir al doctorului Fall. N-ai auzit încă de „Casa misterelor”? Ce naiba, ştie toată Londra de ea!

— Îmi pare rău dar n-am auzit, răspunse Doris. Hai, povesteşte mai departe. Cum ai aflat că au trăit în Great Bradley?

— Printr-o simplă întâmplare. Am locuit şi eu câţiva ani acolo timp în care l-am cunoscut pe unchiul dumitale. Se înţelege că pe atunci eram un puşti. Dar nu faptul că am stat acolo m-a ajutat ci faptul că dărâmându-se un oficiu poştal, au fost găsite o droaie de scrisori ce nu mai fuseseră expediate. Da… Scrisori scrise în urmă cu, ştiu eu, patruzeci şi ceva de ani… Una din aceste scrisori era adresată lui Tollington şi purta semnătura surorii sale. Din întâmplare mi-a căzut în mână o comunicare adresată redacţiei ziarului la care lucrez. Ei bine, corespondentul nostru din Great Bradley primise o listă cu adrese pe care ne-a trimis-o nouă. M-am dus atunci la Great Bradley şi datorită bunăvoinţei unui funcţionar am făcut o copie după acea scrisoare.

Frank se căută în buzunare, scoase hârtia şi citi cele ce urmează: „Dragă George, Vreau să-ţi comunic că suntem

sănătoşi şi ne merge bine. Am citit rândurile tale din Times, şi m-am bucurat mult aflând unele noutăţi. Salutări de la Henry. Cu dragoste, sora ta, Annie”.

Sigur că nu e vorba de o descoperire senzaţională, dar este totuşi un început, spuse Frank parcă vrând să se scuze, vârând scrisoarea în buzunar. Probabil că în Great Bradley locuiau o mulţime de femei cu numele de Annie. Din păcate, scrisoarea asta acum nu mai are pentru mine tot atâta importanţă cât ar fi avut mai înainte…

— Te referi la partea materială? întrebă Doris.

— Nu, spuse el încet. Ştii, Doris, n-am avut până acum posibilitatea să-ţi spun cât de rău îmi pare că testamentul unchiului dumitale conţine acea clauză. Gândul că eşti silită să faci ceva ce nu-ţi convine, mă mâhneşte profund.

Fata se înroşi şi-şi întoarse privirea.

— Crede-mă, nu vreau să trag nici un folos de pe urma acestei clauze, continuă el timid; vreau să fii fericită. Să nu mă accepţi decât dacă mă iubeşti cu adevărat.

Ea nu-i răspunse ci doar oftă adânc.

— Speram să-ţi pot oferi într-o zi toate avantajele materiale pe care un bărbat le pune la picioarele iubitei sale.

— Crezi, Frank, că m-ar fi impresionat acest lucru?

— Cel puţin ai fi fost sigură că nu te iubesc pentru averea dumitale.

Ochii fetei se umplură de lacrimi.

— Ascultă-mă, Frank, spuse Doris încet; îmi eşti foarte drag dar încă nu sunt sigură că te iubesc îndeajuns de mult încât să te iau de bărbat. Povestea asta prea a venit pe neaşteptate!

— Există altcineva la care ţii mai mult?

Fata îi evită privirea jucându-se cu minerul umbrelei.

— Nu, deocamdată nu. Ştii, Frank, n-am o părere prea grozavă despre mine şi nu cred că meriţi să te frământi atât din pricina mea.

Tânărul o conduse până la poarta parcului, o ajută să se urce într-un taxi şi urmări cu ochii maşina până ce o pierdu din vedere.

Adevărul e că Poltavo începuse a avea o măre influenţă, asupra ei. Chipul, glasul lui, toată acea aură de străin interesant şi cultivat începuseră s-o obsedeze. Când ajunse acasă, în Brakely Square, fu oprită de intendent.

— Am o scrisoare urgentă pentru dumneavoastră, domnişoară Grey; cel care mi-a adus-o m-a rugat să v-o predau imediat.

Ea luă plicul din mâna intendentului, îl desfăcu şi găsi în el un al doilea plic pe care scria – cu litere de maşină – următoarele: „Citeşte scrisoarea când vei fi singură. Încuie uşa şi asigură-te că nu e nimeni prin apropiere”. Fata îşi încruntă sprâncenele. Oare ce secret conţinea acea scrisoare? Făcu însă ceea ce i se ceruse. Când desfăcu al doilea plic, începu să gâfâie, căci recunoscu scrisul unchiului ei. Scrisoarea lui suna astfel: „Doresc ca în şapte zile să te măriţi cu Frank. Toată averea, toată viaţa mea depind de acest lucru. Dacă siguranţa mea înseamnă ceva pentru tine, distruge imediat această scrisoare. Cu drag, Gregory Farrington”.

Smith intră cu pas ferm în biroul şefului său.

— Ceva nou? întrebă Sir George.

— Vă voi spune tot ce ştiu sigur, apoi ce presupun.

— Ia-o întâi cu certitudinile, apoi cu presupunerile.

— Punctul unu, începu comisarul, luând un scaun şi aşezându-se în faţa biroului; Gregory Farrington trăieşte. Individul decapitat pe care l-au scos din Tamisa trebuie să fie cel ucis de un glonte la Vamă. De aici deduc că cel de al doilea hoţ care a luat parte la spargerea de la Vamă, a fost Farrington. Planul de a fura cufărul doctorului Goldworthy a fost conceput cu multă meticulozitate. În cufăr se afla, printre altele, un carnet cu nişte însemnări zilnice care dacă ar fi căzut în mâna lady-ei Dex, aceasta i-ar fi putut căşuna lui Gregory mult rău, fiindcă el poartă toată vina

morţii iubitului ei. Carnetul acela ar fi lămurit multe lucruri iar Farrington avea tot interesul ca el să nu cadă în mâinile lady-ei Constance.

— Poţi dovedi acest lucru?

— Sigur. Smith scoase din buzunar câteva scrisori şi le puse pe birou. Am, uitaţi-vă, copia scrisorii pe care Doughton a scris-o doamnei Dex. Nu vă mai spun cum am ajuns în posesia ei. Ştiţi, oamenii noştri nu prea aleg mijloacele…

— Ştiu, ştiu, zise Sir George, surâzând. Dealtfel în locuinţa parohială s-a săvârşit acum câteva zile o spargere… Am motiv să cred că vinovatul a fost chiar secretarul particular al preotului, unul Sekes.

— Aşa e, răspunse Smith, bine dispus. În al doilea rând, continuă el, aflaţi că Gregory Farrington şi şantajistul internaţional Montague Fallock sunt una şi aceeaşi persoană.

— Eşti convins de ceea ce spui?

— Pe deplin. Un paragraf din testamentul lui Farrington a fost scris cu scopul precis de a mă induce în eroare. Dar de curând s-au ivit noi scrisori cu iscălitura lui Montague Fallock prin care încearcă să stoarcă bani de la diverse persoane cu stare.

— Unde se află acum Montague Fallock?

— În „Casa misterelor”.

— Atunci de ce nu punem imediat mâna pe el? întrebă Sir George.

— Nu e chiar aşa de uşor cum credeţi dumneavoastră. „Casa misterelor'„ ascunde o mulţime de taine pe care deocamdată nu le putem dibui. Casa a fost construită de un om dibaci, foarte bun cunoscător al tehnicii moderne. Scopul pentru care Farrington şi-a ridicat această casă a fost ca să aibă unde se ascunde atunci când îl va dibui poliţia. Sunt absolut sigur că o descindere acolo ar duce la dispariţia inculpatului. Trebuie să mai avem puţină răbdare.

— Eu tot nu pricep de ce a trebuit să dispară în împrejurări atât de dramatice, zise Sir George.

— Am să vă explic imediat. A dispărut de frică. Ştia că descoperisem că el era Montague Fallock; ştia de asemenea că-l bănuiam că-i ucisese pe cei doi amărâţi din faţa uşii sale. Nu vedeţi cum se înlănţuie totul? Farrington adusese din Europa lucrători străini care i-au terminat casa. Deşi clădirea fusese începută acum treizeci de ani a fost terminată doar de doi, trei ani. Toate marile îmbunătăţiri au fost făcute la urmă. Am aflat că cei doi pe care i-a împuşcat, fuseseră angajaţi să efectueze unele schimbări şi să monteze nişte motoare. Farrington auzise cearta dintre ei. Asta a mărturisit-o dealtfel el singur. Cum a văzut că cei doi şi-au scos revolverele şi-a spus probabil că sosise momentul să scape de ei. A deschis uşa şi i-a împuşcat stând în vestibul; a închis apoi uşa şi a pus revolverul la loc în sertarul biroului. A venit pe urmă repede înapoi pentru a povesti poliţiei cât e de speriat! Numai că atunci când am intrat în casă am simţit imediat mirosul prafului de puşcă. Şi lady Dex a fost acolo. A fost de faţă când Farrington i-a împuşcat pe cei doi.

— Ce căuta femeia asta acolo?

— Ştiu eu? Poate ca să-i reproşeze lui Farrington crimele săvârşite.

— De ce n-o fi dispărut Farrington în alt mod? Şi la urma urmei de ce a trebuit să dispară? întrebă Sir George. Se bucura de credit în City şi apoi administra averea nepoatei sale. Farrington nu era dintre aceia care îşi pierd lesne cumpătul.

— Nici eu nu mi-am explicat acest lucru cu atât mai mult cu cât nu-i stau în caracter lui Farrington astfel de gesturi. La urma urmei putea dispune de averea nepoatei sale. Dacă s-ar fi atins de banii fetei sau dacă i-ar fi pierdut în diverse speculaţii mai înţeleg, dar aşa…

— Ce ai de gând să faci în continuare?

— Am pus sub supraveghere „Casa misterelor”, am luat de asemenea toate măsurile de prevedere ca Farrington să nu-şi dea seama că este vizat de poliţie. Încerc chiar să-l ademenesc să iasă din vizuină…

— Şi Poltavo?

— Poltavo e acum în oraş, spuse Smith. Cu el putem isprăvi uşor. Se pare că a devenit agentul lui Farrington căci e foarte sigur de sine.

Capitolul XIII.

Într-adevăr aşa după cum spusese Smith, Poltavo revenise la Londra după scurta sa şedere în Great Bradley continuând să ducă aceeaşi viaţă ca mai înainte. Oamenii îl priveau cu oarecare suspiciune pentru că nu erau prea edificaţi în ceea ce priveşte situaţia sa materială. În plus nu se prea ştia dacă avea sau nu dreptul să poarte titlul de conte. În almanahul Gotha erau trecute vreo şase familii Poltavo. Sigur că domnul conte putea aparţine oricărei dintre cele şase familii; numai că el răspundea la întrebările care i se puneau, cu un surâs ironic şi cu un cuvânt sau două din care nu prea aveai ce alege.

Acum nu mai putea fi exclus din societate pe motivul că nu era destul de bogat. După ce s-a întors la Londra a închiriat un apartament la Barlington Gardens, şi-a cumpărat două maşini ultimul tip, şi-a comandat o garderobă de o eleganţă rafinată şi şi-a mobilat apartamentul cu mobile de mare preţ. În mai puţin de o săptămână arăta atât de distins şi de deosebit încât până şi el avu impresia că nu arătase niciodată altfel.

Cu toate acestea Poltavo nu era în apele lui. Faptul că fusese la un pas de moarte, îi tulburase echilibrul interior şi-l făcuse nervos.

Poltavo fusese trimis la Londra de către Farrington care-i încredinţase o mare sumă de bani ca să-i execute dispoziţiile şi planurile, punându-l în legătură cu aproape o sută de agenţi din toate straturile sociale, agenţi care-i furnizau informaţiile pentru ziarul Bârfa. Farrington câştiga

foarte puţin de pe urma acelui ziar; în schimb era tot timpul la curent cu toate bârfele, cancanurile şi scandalurile de pe urma cărora se alegea cu bani grei: bărbaţi cu situaţii înalte care-şi înşelau nevestele, soţii infidele, fete foarte tinere din înalta societate care-şi făceau de cap fără ştirea părinţilor şi câte şi mai câte. Misteriosul domn Montague Fallock avea însă grijă de fiecare. Şi nimănui nu-i trecea prin minte să facă vreo legătură între ziarul acela abject citit aproape numai de slugi şi şantajistul Montague Fallock. Cei cu musca pe căciulă plăteau şi tăceau ca nu cumva Fallock să publice în ziare vreo ştire compromiţătoare, care să le atragă blamul public. Acest şantajist ordinar, acest ticălos nu zdruncina numai averea victimelor sale ci, de cele mai multe ori, le distrugea şi viaţa. Scotland Yardul descoperise drept cauză a unui număr mare de sinucideri, scrisorile de ameninţare ale lui Fallock.

Biroul ziarului Bârfa se afla la ultimul etaj al unei case de raport din Fleet Street. Redacţia se afla într-o singură odaie unde un individ tăcut primea corespondenţa pe care mai apoi o depunea la oficiul de bagaje al unei gări din Londra. După un ceas era luată de un alt comisionar care o depunea la altă gară. Abia de aici ajungea în mâinile redactorului-şef care selecta scrisorile şi le traducea în engleză pe cele mai interesante. Unele scrisori conţineau articole scrise de scriitori cunoscuţi. Fallock avea nevoie de aceste articole ca să dea Bârfei aparenţa unui ziar cât de cât onorabil dar ca să-l şi umple cu ceva. De obicei scria el singur câte o pagină sau chiar două cu diverse informaţii din înalta societate fără însă a jigni sau ofensa pe cineva. Numai că în fiecare pachet cu scrisori se găseau întotdeauna cel puţin două, dacă nu mai multe, care-i ofereau escrocului posibilitatea de a face rău. Cei care trimiteau astfel de scrisori primeau o răsplată de cinci lire sterline; de câteva ori s-a întâmplat ca materialele interesante să fie atât de numeroase încât Fallock a plătit aproape o mie de lire într-o săptămână. Poltavo se dovedea a fi un foarte conştiincios şi îndemânatic

elev al lui Fallock-Farrington. Lucra ceasuri în şir în biroul său însă în ultima vreme gândurile îi zburau aiurea. Foarte mulţumit de slujba pe care o avea – era doar o meserie uşoară care făgăduia să-i aducă o mulţime de bani – făcea ce făcea şi oftând îşi spunea în sinea lui: „Aşadar într-o săptămână va trebui să se mărite cu Frank Doughton! Deci Farrington mă obligă să renunţ la această fată frumoasă, graţioasă şi bogată! Nu, nu şi iar nu! Nu vreau să-i fac pe plac escrocului! Trebuie să găsesc ceva ca s-o împiedic pe Doris să se mărite cu Frank!”

Dar iată că brusc sună telefonul.

— Alo! Ai putea să treci mâine pe la mine? întrebă Doris.

— Pot veni chiar acum, răspunse mieros Poltavo.

— Dacă ai putea veni acum m-aş bucura… Sunt foarte îndurerată!

— Sper că nu s-a întâmplat ceva grav?

— Am primit o scrisoare de la cineva, spuse ea cu subînţeles.

— Pricep. Cineva vrea să faci ceva ce nu-ţi convine.

— Tot ce pot să-ţi spun e că sunt complet dezorientată. Ultimele întâmplări m-au dat peste cap!

— Cunosc conţinutul scrisorii fiindcă eu ţi-am adus-o!

— Da? Şi ce părere ai?

— Ştii foarte bine! Cred că nu te aştepţi să fiu de acord cu ceea ce ţi se spune să faci!

— Te aştept mâine, spuse ea.

— Nu, vin chiar acum!

În clipa aceea de revoltă împotriva tiraniei şefului său Poltavo uitase primejdia care-l ameninţa dinspre „Casa misterelor”. În el se trezise brusc instinctul unei fiare dezlănţuite care vede cum i se ia prada din faţă. O găsi pe Doris palidă, lipsită de vlagă, nervoasă. Sub ochi avea cearcăne dovadă că-şi petrecuse noaptea stând trează.

— Nu ştiu ce să fac… Ţin mult la Frank dar… ei bine, nu-l iubesc până într-atât încât să-l iau de bărbat.

— Păi atunci de ce-l iei?

— Cum aş putea să-l refuz pe unchiul meu? Şi-i arătă scrisoarea. Poltavo luă scrisoarea şi-o aruncă în foc.

— Văd, dragă domnişoară, că nu eşti câtuşi de puţin prevăzătoare.

Ceva din purtarea lui îi displăcu fetei. Poltavo se gândea mai mult la siguranţa lui şi la obligaţia pe care o avea faţă de Farrington, decât la situaţia ei.

— Acum ascultă-mă, spuse Poltavo; nu te mai necăji din pricina asta. Dă-mi voie să discut cu Farrington. Ştiu că e un om încăpăţânat şi ambiţios. Poate are un motiv special să te mărite cu Frank. Lasă-mă să discut întâi cu el.

— Dacă nu primesc de la tutorele meu o nouă scrisoare care s-o revoce pe prima atunci va trebui să fac ce mi-a poruncit. Doamne, în ce situaţie mă aflu! Zău dacă pricep în ce fel pot să-l ajut eu măritându-mă cu Frank! Poate ştii dumneata, domnule Poltavo!

Dar el clătină din, cap negativ.

— Ai luat legătura cu Doughton?

— Da, i-am scris! Vrei să vezi copia scrisorii?

— Da, sigur, mă interesează. „Dragă Frank, citi el, dintr-un motiv pe care nu ţi-l pot explica pentru că nu-l ştiu, căsătoria dorită de unchiul meu va trebui să aibă loc săptămâna viitoare. Ştii că încă nu te iubesc destul şi că dacă ar fi după mine nu m-aş mărita. Dar sunt silită să procedez astfel contrar voinţei mele. Îmi vine foarte greu să-ţi spun toate aceste lucruri dar îţi cunosc caracterul nobil, mărinimia şi bunătatea sufletului dumitale şi ştiu că vei înţelege pe deplin revolta mea.”

Poltavo puse scrisoarea pe masă şi începu să se plimbe prin odaie fără să scoată o vorbă. Apoi se întoarse şi zise:

— Spune-mi, domnişoară Doris, dacă aş fi eu în locul lui Frank Doughton ai ezita tot atât?

Ea se uită speriată la el şi Poltavo înţelese că făcuse o mare greşeală: confundase încrederea şi simpatia ei cu un sentiment mult mai puternic pe care fata era departe de a-l avea pentru el. În acea privire a ei Poltavo citi mai mult

decât ştia ea însăşi; şi anume că în adâncul sufletului ei Doris îl alesese demult pe Frank. Ridică mâna împiedicând-o să-i răspundă:

— Nu-mi spune nimic, zise el surâzând. Dar poate că-ţi vei da seama cândva că declaraţia mea de dragoste a fost cel mai mare compliment pe care l-am făcut vreodată unei femei fiindcă dumneata ai fost singura fiinţă care mi-a inspirat o iubire dezinteresată.

Vocea îi tremura şi poate că şi credea ce spunea în acel moment. Fiindcă tot la fel le vorbise şi altor femei pe care le iubise în trecut, dar care duseseră cu ele în mormânt amintirea chipului său fascinant.

— Acum trebuie să aşteptăm răspunsul domnului Doughton, adăugă el.

— L-am şi primit căci Frank mi-a telefonat imediat.

— Da? Şi când va avea loc fericitul eveniment?

— Te rog nu vorbi astfel, zise ea, acoperindu-şi obrazul cu palmele. Nu ştiu nici măcar acum, în ultimul ceas, dacă voi avea puterea să îndeplinesc dorinţa unchiului meu.

— Când te măriţi? întrebă Poltavo din nou.

— Peste trei zile… Ne vom duce la Paris, spuse ea roşindu-se. Frank doreşte… şi făcu o pauză – ei bine, Frank doreşte să trăim separat cu toate că ne va fi foarte greu să ascundem că suntem căsătoriţi.

— Înţeleg. Domnul Doughton şi-a dovedit astfel delicateţea înnăscută pe care i-o apreciez foarte mult.

Doris se încruntă. Tonul lui protector nu era câtuşi de puţin justificat iar părerea sa despre Frank aducea mai curând a impertinenţă.

— Te-ai gândit, întrebă el, ce s-ar întâmpla dacă nu te-ai căsători cu Frank şi n-ai îndeplini dorinţa unchiului dumitale? Ai cumva idee ce i s-ar putea întâmpla?

— Nu, răspunse ea sincer. Am crezut întotdeauna că unchiul meu e un om bun, înţelegător şi că mă iubeşte dar…

— Dar, continuă Poltavo, acum ştii că e un om care uzează cu brutalitate de îngăduinţa şi de încrederea celor din jur,

că e un egoist şi un escroc. Cred că a fost cumplit pentru dumneata să descoperi acest lucru.

— Da, a fost îngrozitor! Mătuşa mea, lady Dinsmore avea dreptate când spunea ce spunea despre unchiul Gregory.

— Lady Dinsmore are întotdeauna dreptate. Asta e apanajul vârstei şi al experienţei. Dar de ce crezi că are dreptate?

— Păi mătuşa mea a fost întotdeauna convinsă că unchiul era amestecat în tot soiul de afaceri necinstite. Mi-a spus de mai multe ori acest lucru dar eu n-am crezut-o.

„Deci trei zile, îşi spuse Poltavo, nemaiascultând-o pe Doris. De ce se grăbeşte atât de tare Farrington? Şi de ce l-a ales tocmai pe tânărul Frank, care e sărac ca un şoarece, drept soţ pentru nepoata sa?”

Răspunsul la aceste întrebări avea să-l coste mari eforturi. Înclinându-se în faţa fetei, o părăsi fără un cuvânt.

Frank Doughton avea impresia că visează. Nu putea crede că tocmai pe el îl aştepta o asemenea fericire. Numai că în toată bucuria asta se amesteca gândul amar că urma să se însoare cu o fată care nu dorea să se mărite. În optimismul şi exaltarea sa îşi spunea însă că până la urmă Doris va ajunge totuşi să-l iubească. În acele zile munci cu greu atât la ziar cât şi la descurcarea afacerii Tollington… Cercetase toate registrele bisericilor însemnându-şi într-un carnet toate femeile cu numele de Annie; treaba era extrem de dificilă fiindcă existau o mulţime de Annie. Cu două zile înainte de a se însura adusese redactorului-şef ultimul său articol. Acesta îl felicită spunându-i:

— Presupun că de-acum încolo vom aştepta cam mult până vom mai primi un articol din partea dumitale…

— Deşi soţia mea va fi foarte bogată, răspunse Frank liniştit, acest lucru nu va afecta munca mea, pentru că n-am de gând să iau o centimă din banii ei.

— Bine faci! îl aprobă redactorul-şef bătându-l pe umăr. Bărbatul care trăieşte pe spinarea nevestei sale, nu merită nici un fel de stimă!

La ora nouă Frank plecă de la ziar şi cum încă nu mâncase, se gândea să intre într-un restaurant din Soho să ia masa de seară apoi să se ducă să se culce. Muncise mult în ziua aceea şi mai avea şi a doua zi o mulţime de lucruri de terminat.

În faţa clădirii ziarului staţiona o maşină elegantă a cărei vopsea strălucea în lumina lămpilor electrice. Frank vru să treacă pe lângă ea, dar fu oprit de şofer.

— Scuzaţi vă rog, spuse el, dumneavoastră sunteţi domnul Doughton?

— Da, răspunse Frank mirat.

— Am ordin să vă conduc la Sir George Frederik.

Frank – care auzise de numele acestui membru al Parlamentului – încercă să-şi aducă aminte dacă-l cunoscuse personal.

— Dar de ce să mă cheme, Sir George?

— Ar dori să discute câteva minute cu dumneavoastră.

Frank n-avea nici un motiv să-l refuze. În plus maşina avea să-l conducă chiar în direcţia în care intenţiona să meargă. Deschise deci uşa şi se urcă în maşină. Dar abia după ce se aşeză observă că nu era singur.

— Ce înseamnă asta… dar nu mai apucă să termine. Cineva îl apucă de gât şi-l trânti pe pernele maşinii. Automobilul o porni din loc trecând în goană prin centrul oraşului.

Capitolul XIV.

După o noapte de insomnie petrecută în casa parohială din Great Breadley, lady Constance Dex se dădu jos din pat. Coborî în sufragerie şi se aşeză la masă lângă fratele ei. Preotul Jeremiah Bangley rămase surprins când o văzu. Preotul era un bărbat scund cu o figură binevoitoare, mulţumit de sine şi de cei din jur. Era genul de om, pe care un cutremur de pământ în Little Bradley care i-ar fi dărâmat biserica nu l-ar fi preocupat mai mult decât înflorirea pomilor din grădină. Văzându-şi sora la masa de dimineaţă rămase totuşi surprins.

— Vii la micul dejun, Constance? Nu te-am mai văzut de ani de zile la masa de dimineaţă.

— N-am putut dormi, răspunse ea luându-şi o bucată de şuncă de pe platou. Cred că o să mă duc la Moor Cottage.

Auzind aceste cuvinte, fratele ei îşi încruntă sprâncenele.

— Am fost întotdeauna convins că Moor Cottage n-a fost darul cel mai potrivit pe care ţi l-a făcut răposatul Farrington. E un loc mult prea retras… Mi-e teamă ca nu cumva, într-o bună zi, să nu te atace vreun vagabond sau, Doamne fereşte, vreun criminal.

Cuvintele sale conţineau mult adevăr. Moor Cottage era o casă mică, drăguţă, cu un singur etaj care fusese clădită de către proprietarul „Casei misterelor” în acelaşi timp cu aceasta. Farrington avusese la început intenţia să folosească acea casă ca locuinţă de vară. Acolo nu l-ar fi deranjat nimeni căci strada pe care se afla casa nu era prea frecventată. Cu mulţi ani în urmă, când din subsolul acelui teren se scoteau cositor şi plumb Moor Cottage se afla într-o regiune plină de activitate! Pe partea cealaltă a dealului se mai vedeau încă locuinţele pe jumătate dărâmate ale foştilor mineri. Proprietarul „Casei misterelor” clădise acea căsuţă dintr-un motiv necunoscut; cu toate că se afla la vreo trei kilometri depărtare de casa sa, nu cruţase nici banii nici osteneala aranjând-o şi mobilând-o în modul cel mai elegant cu putinţă.

Lady Constance Dex primise de la Farrington şi de la prietenii acestuia multe daruri. Ba fusese o vreme când orice ar fi făcut Farrington pentru ea i se părea chiar prea puţin, deşi o copleşise cu dovezile adoraţiei sale. Moor Cottage fusese poate cel mai scump cadou. Aici lady Dex se putea retrage să-şi amintească de zilele fericite trăite în Great Bradley.

— Da, casa e cam singuratecă, zise ea surâzând. Dar tu ştii, Jerry, că mă pot descurca foarte bine şi singură. Afară de asta îl am pe Brown.

Preotul dădu din cap şi-şi reluă lectura ziarului Times pe care o întrerupsese la venirea ei.

— La urma urmei fă cum crezi, spuse el, lăsând ziarul pe masă. Cine este acest domn Smith?

— Domnul Smith? spuse ea cu interes. Dar despre care Smith vorbeşti?

— Despre poliţistul care a vizitat în ultimul timp de mai multe ori Great Bradley. Oare să fie ceva nelalocul său în „Casa misterelor”?

— Ce poate să fie? în ultimii douăzeci de ani nu s-a întâmplat nimic extraordinar în acel loc.

— Eu n-am fost niciodată de acord cu construcţia acelei case.

Constance termină în grabă micul dejun şi se ridică de pe scaun.

— Tu n-ai fost niciodată de acord cu nimic, Jerry.

Trecând pe lângă el îl bătu uşor pe umeri apoi se uită pe fereastră. Trăsura o aştepta în faţa casei. Brown, pe care nimic nu-l putea scoate din indolenţa lui, şedea pe capră.

— La prânz sunt înapoi, spuse Constance fratelui ei. Jeremiah Bangley se uită după ea şi o văzu urcându-se în trăsură cu o mapă în mână. În acea mapă se aflau scrisorile şi însemnările zilnice pe care i le adusese doctorul Goldworthy din Congo. Dar despre asta preotul nu ştia nimic. Ajungând, lady Constance deschise o poartă şi trecu pe sub un arc acoperit cu verdeaţă.

— Poţi să deshami calul, Brown, eu rămân aici cel puţin două ore, îi spuse ea vizitiului.

Brown o salută. Era obişnuit cu drumurile astea şi avea răbdarea necesară meseriei sale. Duse deci trăsura în spatele casei unde se afla un grajd care însă nu fusese folosit niciodată. Deshămă calul, îi puse sacul cu ovăz pe după cap iar el se aşeză ca să-şi citească ziarul favorit, un ziar care vorbea despre păcatele celor bogaţi. Peste un ceas i se păru că aude vocea stăpânei sale. Se sculă, se duse până la uşă şi trase cu urechea. Dar neauzind nimic se

înapoie de unde plecase şi-şi continuă lectura. După aproape patru ore de aşteptat constată că i se făcuse foame. Se ridică, înhămă calul şi trase în faţa ferestrei biroului stăpânei sale. Trecând însă o jumătate de oră fără ca lady Constance să-şi facă apariţia, coborî de pe capră, şi bătu la uşă. Dar nu-i răspunse nimeni. Mai bătu o dată dar fără rezultat. Îngrijorat, îşi apropie chipul de geam şi se uită înăuntru: toată pardoseala era acoperită cu hârtii, un scaun fusese răsturnat, călimara de asemenea. Omul îşi dădu imediat seama că se întâmplase ceva. Scutură cu putere uşa, încercă să deschidă fereastra, dar ambele erau încuiate. Chiar în acel moment văzu venind cu viteză dinspre casa parohială, o maşină care opri brusc.

— Unde e lady Constance? întrebă Smith sărind din maşină.

Vizitiul arătă, tremurând, cu mâna spre casă.

— Era acolo, spuse el. Dar acum toate lucrurile sunt răvăşite iar stăpâna nu răspunde.

Uitându-se pe fereastră, Smith îi spuse.

— Dă-te la o parte, băiete, şi ridicând bastonul sparse fereastra şi în câteva secunde pătrunse în cameră. Alergă din încăpere în încăpere dar nici urmă de lady Constance. Pe pardoseala biroului se afla o bucată de dantelă care fusese probabil ruptă din gulerul doamnei Dex.

— Uitaţi-vă, spuse inspectorul Ela care-l urmase pe Smith, arătându-i pe o bucată de hârtie de pe masă, urma unei mâini însângerate.

— Deci Farrington a trecut pe aici, strigă Smith. Dar cum o fi părăsit această casă?

Îl interogă amănunţit pe vizitiu dar Brown nu ştia mai multe decât îi spusese înainte.

— Nu, domnule, e cu neputinţă ca cineva să fi părăsit casa fără ca eu să-l fi văzut. Din locul unde şedeam vedeam nu numai casa dar şi toate împrejurimile.

— Mai există vreun loc unde obişnuia lady Dex să stea?

— Uneori stătea în spatele casei, răspunse Brown după ce se gândise câteva clipe.

În spatele casei se afla o remiză mare pentru trăsuri şi un mic grajd. Uşa nefiind închisă cu lacăt, Smith o putu deschide uşor. Într-un colţ se afla o grămadă de fân unde dormea uneori vizitiul. Smith se apropie, se aplecă brusc, apucă pe cineva de guler şi-l ridică în picioare.

— Ce-ar fi stimabile, să-mi spui ce faci aici?

Dar tăcu brusc, surprins, căci cel pe care se pregătea să-l aresteze nu era altul decât Frank Doughton.

— Curioasă poveste, spuse Smith. Mi-ai istorisit că ai fost răpit aseară, că ai fost plimbat prin toată Londra, apoi dus la ţară şi că ai scăpat în zorii zilei sărind din maşina care mergea foarte încet.

— Da, e adevărat. Habar n-am unde mă aflu. Nu cumva ştii dumneata?

— Te afli în apropiere de Great Bradley, răspunse Smith. Mă mir că nu-ţi recunoşti locul de baştină căci după câte ştiu ţi-ai petrecut copilăria şi o parte din tinereţe pe aici.

Frank se uită mirat în jurul său.

— Oare de ce m-or fi adus aici? Spune-mi domnule Smith, nu crezi că au vrut să mă ducă în „Casa misterelor”?

— Nu cred. Presupun mai curând că amicul nostru Poltavo a pus la cale toată povestea asta poruncind să fii adus aici ca să cadă bănuiala asupra celor din „Casa misterelor”. Dar nu mi-ai spus cum ai ajuns în grajdul ăsta!

— Căznindu-mă să scap de urmăritorii mei, am ajuns în faţa casei ăsteia ce părea a fi singura locuinţă din împrejurimi şi după ce am încercat în zadar să-i scol din somn pe locatarii ei, am intrat în grajd unde am adormit imediat.

— Spune-mi, cât ai stat aici n-ai auzit nici un ţipăt, nici o ceartă? Şi-i vorbi lui Frank despre dispariţia ciudată a doamnei Dex.

— Poate că mai e încă în casă…

Intrară din nou în locuinţă şi începură s-o percheziţioneze temeinic. La etaj se aflau un dormitor şi o cameră de baie. La parter, în afară de camera de lucru, mai exista o încăpere mică, frumos mobilată în care trona un pian scump. Dar toată osteneala celor doi fu de prisos; lady Dex dispăruse parcă o înghiţise pământul. Smith era extrem de mirat.

— Toate corpurile ocupă un loc în spaţiu, îi spuse el lui Ela. Lady Constance trebuie să fie undeva! Nu voi părăsi casa asta până n-o găsesc!

Uitându-se la dezordinea de pe birou Ela spuse pe neaşteptate:

— Vă mai amintiţi de medalionul pe care l-aţi găsit asupra unuia dintre cei doi omorâţi în faţa casei lui Farrington?

Smith scoase din buzunarul vestei medalionul pe care-l purta tot timpul la el.

— Ia să ne mai uităm o dată la inscripţia de pe el, spuse Ela.

După ce examină cu atenţie bucăţica de mucava din interiorul medalionului, Ela zise:

— Sunt convins că vom putea face un pas mare înainte numai dacă vom cunoaşte sensul celor scrise aici. Uitaţi-vă la prima frază: Moor, cot; asta înseamnă cu siguranţă Moor Cottage.

— Ei drăcie! Sigur că ai dreptate! Uite că la aşa ceva nu m-am gândit. Sigur că individul căruia îi aparţinuse medalionul, descoperise secretul lui Moor Cottage şi intenţiona să-l escrocheze pe Farrington. Dar cu fraza care urmează nu sunt lămurit.

— Trebuie să însemne şi ea ceva. Nu e vorba de nici un alfabet secret fiindcă vedeţi, e scrisă doar de un om incult. Are şi greşeli de ortografie.

Cei doi poliţişti rămaseră aşteptând în faţa casei în timp ce vizitiul se dusese să-l aducă pe fratele doamnei Dex. Jeremiah Bangley era cât se poate de liniştit şi faptul că sora sa dispăruse nu părea să-l mire prea mult cu toate că

îşi exprimase părerea că întâmplarea era de-a dreptul extraordinară.

— Eu i-am atras surorii mele atenţia să nu stea singură aici.

— Vă puteţi explica într-un fel această dispariţie?

Preotul clătină din cap. Nu cunoştea casa şi nu fusese niciodată în ea.

După vreo jumătate de oră sosiră şi funcţionarii poliţiei locale.

— N-ar fi mai bine ca domnul să vină cu mine? spuse un poliţist arătându-l pe Frank.

— De ce, întrebă liniştit Smith. Ce vei rezolva dacă-l vei aresta? Nu există nici un indiciu împotriva domnului Doughton, iar eu sunt dispus să garantez personal că-ţi va sta la dispoziţie oricând vei avea nevoie de el. Apoi întorcându-se spre Frank îi spuse:

— Părerea mea e să te întorci în oraş. Înainte de toate să te căsătoreşti.

Frank dădu afirmativ de cap.

— Aş dori să ştiu numai dacă răpirea dumitale are vreo legătură cu evenimentul de mâine! Cine ar fi avut interesul să împiedice căsătoria?

— Mi-e greu să bănuiesc pe cineva, totuşi Poltavo…

— Poltavo? repetă Smith.

— Da. Se pare că avea unele intenţii în legătură cu domnişoara Grey.

— Da, Poltavo ar fi avut într-adevăr un motiv… Povesteşte-mi ce s-a întâmplat de fapt în maşină.

Frank istorisi pe scurt cum fusese răpit.

— Odată în maşină, am făcut pe mortul. Automobilul mergea cu o viteză de necrezut; atâta timp cât ne-am aflat în Londra lampa din plafon a rămas tot timpul aprinsă. Cei doi care mă însoţeau, erau mascaţi şi păreau a fi străini. Unul din ei ţinea un revolver pe genunchi, asigurându-mă din cinci în cinci minute că la nevoie nu va ezita să facă uz de el. Nu ştiam încotro mergem dar iată că ne-am văzut

ajunşi pe un câmp. Unul dintre ei a deschis o fereastră şi aerul proaspăt care a intrat în maşină m-a făcut să-mi dau seama că ne aflam departe de oraş. Probabil că aţipisem căci când m-am trezit se lumina de ziuă. Cei doi însoţitori ai mei, adormiseră şi ei. M-am uitat cu precauţie în jur. Maşina mergea încet; m-am uitat apoi la mânerele interioare ale uşilor gândindu-mă prin ce parte aş putea fugi mai uşor. M-am decis pentru uşa din dreapta care era mai aproape de mine. Mi-am adunat toată puterea, am deschis uşa şi am sărit afară. Aveam experienţă de pe autobuzele londoneze din care obişnuiam să sar din mers. Mă aflam pe o câmpie care nu-mi oferea nici un fel de apărare. Dar la vreo cinci sute de metri de acolo am văzut o pădurice către care m-am îndreptat în goană. Din fericire am fost obligat să trec printr-o vâlcea aşa că am ieşit din raza vizuală a celor care eventual mă puteau urmări. Abia când am ajuns pe partea cealaltă a vâlcelei, unul dintre urmăritori m-a zărit şi a tras asupra mea. Am auzit gloanţele şuierându-mi pe la ureche. Asta-i tot, spuse Frank.

Jeremiah Bangley îl invită pe Frank să meargă cu el la parohie. Tânărul jurnalist se despărţi de Smith care rămase să continue cercetările asupra dispariţiei doamnei Dex. Dar o nouă cercetare a casei nu duse la nici un rezultat.

— Singura explicaţie, spuse Smith deprimat, e că lady Constance a părăsit casa în timp ce vizitiul era adâncit în citirea ziarului. Culmea ar fi să ne aştepte în casa fratelui ei.

Dar Smith ştia însă foarte bine că nu putea fi vorba de aşa ceva. Uşile încuiate dar mai ales urmele luptei care avusese loc în camera de lucru, precum şi urmele mâinii însângerate, arătau clar că era vorba de o intenţie criminală.

— Şi totuşi lady Dex se află pe aproape, spuse el furios, iar eu o voi găsi chiar de-ar fi să dărâm piatră cu piatră blestemata aia de casă.

Capitolul XV.

Ziua nunţii domnişoarei Doris Grey s-a dovedit a fi splendidă. Doris stătea la fereastră cu mâinile împreunate în jurul genunchilor şi privea spre grădinile din Bradley Square. Fata era îngrijorată şi cam nervoasă. Din fericire avea o mulţime de lucruri de făcut înaintea ceremoniei nunţii încât nu prea avea timp să cugete. În seara precedentă primise de la Frank o telegramă expediată din Great Bradley. Un sentiment ciudat şi nelămurit o făcu să se supere pe el că părăsise Londra. O mâhnea faptul că lucrase până şi în ziua dinaintea nunţii. Presupunea că Frank plecase la Great Bradley în interesul cercetărilor privitoare la moştenitorul milioanelor lui Tollington. În ajunul nunţii ar fi fost totuşi cazul să nu plece pentru că s-ar fi putut să aibă nevoie de el. În schimb Poltavo îi fusese de mare ajutor. În după-amiaza zilei din ajunul nunţii luase ceaiul împreună cu el. Respectuos şi atent, acesta evitase să amintească de căsătorie. Dar tot ce nu exprimase prin cuvinte i se putea citi în priviri. O servitoare o trezi din visurile sale aducând-o la realitate.

— A venit domnul Debenham, domnişoară. L-am condus în camera de lucru.

— A, avocatul! Vin numaidecât.

Când intră ea, domnul Debenham se plimba gânditor prin încăpere.

— Presupun că ştiţi că trebuie să asist la cununia dumneavoastră, spuse el întinzându-i mâna. Trebuie să vă predau cheile de la seiful Băncii. Aveţi aici specificarea exactă a sumei pe care o veţi găsi acolo. Vă rog să vă aruncaţi ochii pe această hârtie. În cifră rotundă averea lăsată de decedatul dumneavoastră părinte se ridică la suma de opt sute de mii de lire sterline. Această sumă este investită în hârtii de valoare de prim ordin!

O sumă foarte mare vă revine de asemenea din dividende. Domnul Farrington a ales acest mod neobişnuit de a vă asigura averea cu toate că eu îi dădusem un alt sfat. Împrejurările care au urmat au dovedit că eu n-am avut

dreptate. Farrington a avut pierderi mari la Bursă cum reiese din registrele sale. Şi cu toate că nu vreau să învinuiesc pe nimeni trebuie totuşi să remarc că un om mai puţin energic decât Farrington ar fi căzut atunci în păcat. Acum vreau să scap de răspunderea pe care mi-am asumat-o. Aş mai vrea să vă întreb dacă unchiul dumneavoastră v-a spus vreodată ceva despre moştenirea enormă a lui Tollington. El a fost unul din administratorii averii. Doris se uită mirată la el.

— Curios că-mi adresaţi această întrebare deoarece Doughton se căzneşte să-l găsească pe moştenitorul acestei imense averi.

— Amănuntul îmi este cunoscut. V-am întrebat numai fiindcă am primit o ştire de la ceilalţi administratori din America. îmi pare rău dar cercetările soţului dumneavoastră nu vor mai fi de nici un folos dacă nu va reuşi să-l găsească pe moştenitor în douăzeci şi patru de ore.

— De ce? întrebă ea mirată.

— Dispoziţiile testamentului sunt ciudate. Averea Tollington, cum poate că vă este cunoscut...

— Nu ştiu nimic, îl întrerupse ea.

— Atunci am să vă spun eu. Averea aceasta trebuie împărţită în două părţi egale între moştenitor şi soţia lui.

— Şi dacă moştenitorul nu e însurat?

— Atunci averea revine în mod automat femeii pe care moştenitorul o va lua în căsătorie. Dar testamentul stipulează că moştenitorul trebuie totuşi găsit până la împlinirea a douăzeci de ani de la moartea lui Tollington.

Or, termenul acesta expiră mâine.

— O, bietul Frank! Şi el care-şi dă toată osteneala! Dacă nu-l găseşte până mâine pe acest moştenitor enigmatic, atunci nu mai capătă nimic pentru toată munca depusă.

— Nu cred să capete ceva. Recompensa revine doar celui care-l găseşte pe moştenitor în intervalul de timp stabilit. De fapt am venit aici fiindcă ştiam că domnul Doughton e

interesat în această problemă şi că… Ei bine, credeam că unchiul dumneavoastră v-a spus mai multe.

— Credeţi cumva că unchiul meu a ştiut cine e şi a păstrat secret acest lucru pentru un motiv oarecare?

— Vă rog să nu vă supăraţi pe mine, spuse avocatul. Domnul Farrington era un om inteligent şi priceput. Am presupus că poate v-a mărturisit câte ceva aşa încât să-l puteţi ajuta pe viitorul dumneavoastră soţ în căutările sale.

— Nu ştiu nimic; unchiul nu mi-a spus nimic. Era foarte rezervat când era vorba de afaceri. Şi totuşi am convingerea că mă iubea foarte mult.

— Cum nu mai am altceva ce să vă spun, declară domnul Debenham, vă voi revedea la Oficiul stării civile.

Ea dădu din cap afirmativ.

— Pot să-mi exprim încrederea, spuse el, că această căsătorie vă va aduce împlinirea tuturor speranţelor legate de ea?

— Nici eu nu ştiu ce speranţe trebuie să-mi fac, spuse ea obosită, conducându-l până la uşă.

„A mai existat oare o căsătorie aşa de prozaică şi de searbădă ca a mea?” se întrebă Doris când se urcă în taxiul ce trebuia s-o ducă la Oficiul stării civile. Ca multe alte fete îşi făurise şi ea visuri despre această zi minunată când, în sunetele ample ale orgii, trebuia să urce treptele altarului la braţul unchiului ei. Acum însă visurile se sfârşiseră. Moştenitoarea unei averi mari, una dintre cele mai frumoase fete din Londra, mergea într-un taxi la cununie. Frank o aştepta în faţa clădirii. Ceremonia fu scurtă şi neinteresantă. Doris deveni doamna Doughton înainte chiar de a-şi fi dat seama ce se întâmplă cu ea.

— Nu ne mai rămâne de făcut decât un singur lucru, spuse Debenham. Ieşind în strada luminată de soare. Să mergem la Bancă să vă luaţi în primire averea. Această treabă trebuie făcută cu toate formele necesare.

Doris fu de acord. Frank tăcuse tot timpul. Doris îi era recunoscătoare pentru rezerva pe care şi-o impusese. Era

măritată – faptul acesta îi ocupa acum toate gândurile – cu un bărbat pe care i-l alesese altcineva, care, ce-i drept, îi era drag dar nu chiar atât cât ar fi trebuit ca să-l ia de bărbat. Se uită pe furiş la Frank şi văzu că şi el era foarte abătut. Frumos început de căsnicie, nimic de zis!

Automobilul se opri în faţa unei clădiri sobre. Domnul Debenham plăti şoferului şi coborâră cu toţii scara de piatră care ducea către seifurile Băncii. În timp ce funcţionarii cercetau registrele, apăru Poltavo. Îi sărută mâna lui Doris şi o păstră într-a sa mai mult decât s-ar fi cuvenit.

— Contele Poltavo se află aici în urma dorinţei unchiului dumneavoastră, explică avocatul. Am primit această ştire cu câteva zile înainte de dispariţia sa. Deşi nemulţumit Frank fu destul de cavaler ca să se arate politicos faţă de Poltavo. Un funcţionar în uniformă îi conduse prin mai multe coridoare spre o boltă unde se a o uşă masivă de fier. Funcţionarul deschise uşa şi intrară cu toţii într-o cameră luminată de nişte lămpi puternice instalate în plafon. Singura mobilă din acea încăpere era o casă de fier aşezată într-un colţ. Avocatul învârti de mai multe ori cheia şi deschise uşa de oţel. Deodată se întoarse extrem de surprins.

— Casa de bani este goală, spuse el.

— Goală? strigă Doris.

— Da, nu se află în ea decât acest plic, şi-i întinse fetei un plic pe care ea îl deschise în mod mecanic. Apoi citi tare conţinutul scrisorii.

„Din nefericire am fost nevoit să mă folosesc de averea ta pentru a-mi îndeplini unele planuri. Chiar dacă mă condamni pentru asta, iartă-mă, fiindcă îţi dau o avere mult mai mare decât cea pierdută, îţi dau un soţ…” Fata ridică privirea.

— Ce înseamnă asta? întrebă ea în şoaptă. Frank luă scrisoarea din mâna ei şi o citi până la capăt.

— Un soţ, pe Frank Doughton, care e moştenitorul milioanelor lui Tollington cum a fost şi tatăl său înaintea lui. Toate actele doveditoare se găsesc în plicul sigilat aflat în păstrarea avocatului. Plicul are pe el scrisă litera C”. Scrisoarea era semnată Gregory Farrington.

— Confirm, spuse Debenham că am într-adevăr în păstrare un asemenea plic. Domnul Farrington mi l-a predat cu ordinul strict de a nu-l înmâna executorilor săi testamentari înainte de a fi primit instrucţiuni precise de la el. Vă felicit, domnule Doughton.

Se întoarse spre Frank şi îi strânse mâna. El era moştenitorul milioanelor lui Tollington, el, fiul lui George Doughton? El, care tot timpul o căutase pe sora lui Tollington, adică pe bunica sa? Deodată totul i se lămuri. Cât timp şi-ar fi cruţat dacă ar fi cunoscut numele bunicii, sale dinspre tată! Îşi aminti de acea femeie bună care murise când el încă era elev. Niciodată nu şi-ar fi putut închipui că acea bunică ce murise doar la câteva ceasuri după soţul ei pe care-l iubise mai presus de orice, ar fi putut să fie sora lui Tollington pe care el o căutase cu atâta asiduitate. Se uită la soţia sa. Lovitura fusese însă prea puternică pentru a-şi da seama de intensitatea ei. O cuprinse înduioşat cu mâna pe după umeri. Poltavo, care se uita la ei pe sub sprâncene, surâse sarcastic.

— Iubita mea, spuse Frank averea ta e asigurată. Farrington n-a avut decât temporar nevoie de ea.

— Ah, nu de asta sunt necăjită, spuse ea plângând înăbuşit. Mi-e ciudă că unchiul meu te-a silit să te însori cu mine printr-un vicleşug. Nu-mi pasă că mi-a luat averea ci că s-a slujit de mine ca de o momeală! Şi ruşinată Doris îşi acoperi obrazul cu mâinile. Frank o conduse la maşină. Poltavo se uită după automobil până ce acesta dispăru, apoi se adresă avocatului:

— Şiret om Farrington ăsta, spuse el cu amărăciune.

— Închisorile ţării răspunse Debenham, sunt pline de oameni a căror specialitate o constituie tocmai acest gen de

şiretlicuri; după care plecă lăsându-l pe Poltavo încremenit.

Capitolul XVI.

T. B. Smith tocmai juca golf în Walton Heath când fu chemat urgent la telefon. Întrerupse imediat jocul şi plecă să se întâlnească cu Ela pe care-l găsi luând masa la „Fritz Hotel”.

— Abia acum înţeleg totul. Abia acum se explică dispariţia lui Farrington, deşi nu mi-e chiar pe deplin lămurită, spuse Ela.

— Atunci am să ţi-o explic eu, zise Smith mâncând o sardea. Farrington ştia de mult că George Doughton este moştenitorul lui Tollington. Din cauza asta îşi şi fixase reşedinţa în Great Bradley unde locuia familia Doughton, pe care el o căutase cu atâta asiduitate. Bătrânii Doughton decedaseră iar familia era acum reprezentată doar prin George, exploratorul acela romantic. George se îndrăgostise de lady Constance Dex şi Farrington se străduia prin toate mijloacele să intre în graţiile acelei femei superbe. Ştia că averea lui Tollington ar fi revenit jumătate lui George şi jumătate soţiei acestuia. George era văduv şi n-avea decât un băiat care abia mergea la şcoală. Faptul că acest copil trăia l-a făcut pe Farrington să-şi schimbe planurile. Practic nu avea nimic împotriva căsătoriei celor doi dar voia cu orice preţ să pună mâna pe milioanele lui Tollington. În timp ce se afla la Great Bradley i se încredinţă tutela nepoatei sale. Interesându-se din ce în ce mai mult de soarta acestei fete pe care începu s-o iubească ca şi cum ar fi fost propriul său copil, întrezări şansa extraordinară pe care soarta i-o scosese în cale. Cu o genialitate diabolică şi cu o consecvenţă fără seamăn, ce amintea de familia Borgia, plănui moartea lui George Doughton pentru a-l căsători apoi pe fiul acestuia cu nepoata sa. Toate acţiunile lui ulterioare dovedesc urmărirea acestui scop. Farrington le-a mijlocit cunoştinţa celor doi tineri, le-a oferit posibilitatea să se vadă cât mai des ajungând pe această cale la rezultatul dorit. Numai că

lucrurile n-au evoluat chiar atât de repede cum spera el. În afară de asta aflase că testamentul preciza o anumită dată până la care moştenitorul trebuia găsit. Dar toate încercările sale de a o determina pe Doris să consimtă la căsătoria cu Frank dădură greş. Termenul la care trebuia să predea fetei averea, se apropia cu paşi repezi. Tutela sa expira odată cu data la care moştenitorul milioanelor lui Tollington trebuia să fi fost găsit. Farrington fu deci silit să recurgă la un gest disperat. Dar să ştii că mai există şi alte motive care explică felul cum a procedat. Faptul că-l bănuiam, precum şi certitudinea că lady Constance l-ar fi trădat de îndată ce ar fi descoperit că era răspunzător de moartea iubitului ei, au contribuit la hotărârea sa. Principala cauză a dispariţiei a fost însă testamentul care după moartea sa trebuia imediat deschis. În acest testament el hotărâse că Doris trebuia vrând, nevrând să se mărite cu Frank.

T. B. Smith se uită prin geam, pe stradă, la mulţimea de pe Picadilly.

— Aş putea să-l prind chiar mâine pe Farrington, spuse el dar nu vreau să pun mâna doar pe el ci pe întreaga bandă.

— Ce părere aveţi despre dispariţia doamnei Dex? întrebă Ela. Dacă şi ea e în pericol?

Smith clătină din cap în semn negativ.

— Nu, dacă nu e moartă, de acum încolo nu i se va mai întâmpla nimic. Cum Farrington e cel care a răpit-o ar fi putut foarte bine s-o omoare chiar la Moor Cottage. Şi nimeni n-ar fi ştiut cine a ucis-o. Lady Constance poate să mai aştepte. Trebuie să avem încredere în steaua noastră norocoasă până voi putea să cercetez camera aceea subterană în care bănuiesc că e închisă.

— Dar Poltavo?

— Şi Poltavo poate să mai aştepte.

Părăsind hotelul trecură pe partea cealaltă a străzii. Un individ care se uita într-o vitrină se luă după ei. Un al doilea individ, care citea un ziar, se luă imediat după primul. Smith

şi însoţitorul său ajunseră în Cork Street care la acea oră era pustie. Primul dintre cei doi urmăritori iuţi bine pasul, vârî mâna în buzunar şi scoase un obiect lucitor. Dar mai înainte de a putea ridica mâna fu ajuns de celălalt care, apucându-l de gât, îi smulse arma din mână. Auzind zgomotul luptei, Smith se întoarse şi sări în ajutorul poliţistului. Arestatul era un bărbat mic de statură, cu o faţă aspră şi urâtă. Mustaţa neagră, tenul bronzat şi ochii şi mai negri dovedeau că era de undeva, din sud. Cei trei poliţişti îl dezarmară, îi puseră cătuşe la mâini şi îl vârâră într-o maşină ducându-l la poliţia din Vine Street.

Individul fu imediat interogat dar nu vru să răspundă la nici o întrebare. Nimeni nu se îndoia că primise sarcină să-l omoare pe Smith, căci în afară de revolver mai găsiră asupra sa şi un pumnal. Dar cel mai important lucru era bucata de hârtie pe care i-o descoperiră în buzunar şi în care fuseseră scrise câteva instrucţiuni precise, în limba italiană, asupra obiceiurilor lui Smith.

— Închideţi-l într-o celulă, ordonă T. B. Smith. Aflăm noi cine e omul ăsta! Dacă n-a fost angajat de Poltavo să nu-mi spuneţi mie pe nume!

A doua zi dimineaţă arestatul fu luat în primire de doi poliţişti care-l duseră cu o maşină la Dover. Acolo fu urcat pe un vapor ce se îndrepta spre Calais. Ajunşi aici poliţiştii îl părăsiră dându-i o sută de franci şi comunicându-i că fusese expulzat în urma ordinului dat de ministrul de interne. Foarte mulţumit de a se vedea din nou liber, individul intră într-un birou de poştă şi-i expedie o telegramă lui Poltavo. Smith care ştia dinainte ce avea să conţină telegrama, aştepta la poşta centrală din Londra. După ce citi textul înapoie hârtia dirigintelui poştei spunându-i:

— Puteţi preda telegrama destinatarului. Acum ştiu ce voiam să ştiu.

Peste o oră când Poltavo primi telegrama, îl înjură ca un birjar pe agentul său neprevăzător. Telegrama fusese scrisă

în limba italiană şi oricine o putea citi şi înţelege despre ce era vorba mai ales dacă ştia la ce anume se referea.

Poltavo îl aşteptă toată ziua pe Smith şi când acesta sosi tocmai seara, avea de mult pregătite scuzele necesare. Dar care nu-i fu mirarea când văzu că Smith nu-i cere nici o explicaţie şi că-i pune o întrebare legată de cu totul altă problemă: T. B. Smith se interesă de doamna Doughton şi de averea ei.

— Deşi m-am bucurat de încrederea lui Farrington răspunse Poltavo am fost foarte surprins când am văzut că în casa de bani nu se afla nimic. A fost o lovitură cumplită pentru doamna Doughton. Ştiu că acum e la Paris împreună cu soţul ei.

— Vrei să fii atât de amabil şi să-mi dai adresa ei? spuse Smith.

— Cu plăcere! Poltavo scoase din sertarul biroului un carneţel cu adrese.

— E posibil să plec mâine la Paris, continuă Smith şi am intenţia să fac o vizită tinerei perechi. Nu e prea frumos să deranjezi nişte tineri căsătoriţi, în luna lor de miere, dar poliţia se bucură de unele avantaje.

Poltavo răsuflă uşurat. Avea un respect deosebit faţă de acest funcţionar superior al Scotland Yardului, respect bazat în mare parte pe frică. Dar cine putea bănui că Smith venise în vizită la Poltavo numai ca să-i risipească bănuiala şi să-l liniştească? Acesta fusese singurul motiv al vizitei sale căci Poltavo trebuia să se simtă în siguranţă.

Poltavo aşteptă până ce detectivul ieşi din casă, se urcă în maşină şi plecă. Abia atunci deschise sertarul de jos al biroului, apăsă pe un buton şi dintr-o despărţitură secretă scoase un pachet cu scrisori. Multe din cele pe care le împrăştie pe masă purtau stema şi iniţialele ducelui de Ambury. Scrisul era însă al unui om incult. Ducele se însurase de tânăr cu o spaniolă în Gibraltar unde se afla cu regimentul său. Pe atunci nici nu visa că va moşteni vreodată titlul de duce. Femeia cu care se însurase, o

oarecare Welson (cum reieşea din scrisori şi din copia actului de căsătorie) era o tânără fascinantă, însă dintr-o familie de rând. Se pare că ducele a regretat mai târziu pasul făcut căci după ce a intrat în posesia moştenirii şi a titlului de duce s-a recăsătorit cu cea de-a treia fiică a ducelui de Westchester, fără însă să fi divorţat de prima soţie. Asta era cea mai grasă afacere care-i căzuse până acum în mână lui Poltavo căci ducele de Ambury era unul dintre cei mai bogaţi oameni din Anglia. Aproape jumătate din Londra îi aparţinea, iar moşiile îi erau risipite prin mai toate ţinuturile ţării. Spaniola murise lăsând un fiu pe care-l avusese din căsătoria ei cu actualul duce. Deci problema moştenirii titlului şi a averii era periclitată de darea la iveală a acelor documente. Paginile scrisorilor aflate în faţa lui Poltavo erau pline de un scris ciudat, ascuţit, rece. Servitorul trădător trimisese şi câte o copie după primul certificat de căsătorie şi după actul de deces al spaniolei. Afacerea era de acum în plină desfăşurare. Poltavo primise chiar şi răspuns prin ziarul Times, din partea victimei sale. Ducele era de acord să plătească arătându-se gata să facă orice sacrificiu numai ca să salveze onoarea familiei sale. Poltavo ceruse cincizeci de mii de lire sterline, bani cu care putea părăsi Anglia şi trăi în altă ţară pe picior mare. După ce o pierduse pe Doris nu-i mai plăceau relaţiile cu societatea înaltă. Visa la o viaţă nouă cu aventuri noi. Se înţelesese cu Farrington să-i plătească două treimi din suma încasată. Dar în realitate Poltavo nici nu visa la aşa ceva închipuindu-şi că-l are pe Farrington la mână. Un bărbat care nu mai voia să apară în public nu putea fi un om periculos pentru el. Activitatea sa în Londra îi şi adusese până acum lui Poltavo câteva zeci de mii de lire sterline. Deşi primise scrisori drastice din partea doctorului Fall care îi cerea să trimită urgent cota-parte destinată „Casei misterelor”, lui Poltavo nici nu-i păsa. Expediase la o Bancă din Paris cea mai mare parte din banii încasaţi iar acum

aştepta să primească cele cincizeci de mii de lire. După ce avea să capete suma cerută, Poltavo era hotărât să fugă.

Cineva sună la uşă şi un italian cu o mutră respingătoare intră în cameră. Era unul dintre agenţii pe care Poltavo îl angajase ca să-i rezolve din când în când unele treburi.

— Carlo, spuse Poltavo în italiană. Antonio a fost arestat şi expediat de poliţie la Calais.

— Ştiu asta, signor. A avut mare noroc. Mi-a fost teamă că-l vor băga la închisoare.

— Procedeul poliţiei engleze este uneori de neînţeles. Antonio a vrut să-l ucidă pe şeful poliţiei secrete şi uite că poliţia i-a dat drumul! Treaba asta nu ţi se pare o nebunie curată? Cred că-ţi dai seama că Antonio nu se va mai înapoia. Eu i-am telegrafiat să plece la Paris şi să mă aştepte acolo. Dacă ţi se va întâmpla vreodată să ajungi în vreo situaţie similară te rog să nu-mi trimiţi telegrame.

— De asta puteţi fi sigur, signor. Nu vă voi trimite telegrame fiindcă nu ştiu să scriu.

— Uite, Carlo, vei da scrisoarea asta unui bărbat cu care te vei întâlni în Bronson Square. Italianul dădu din cap afirmativ.

— În schimb vei primi de la acel om o altă scrisoare. Nu vei veni aici ci te vei duce la fratele dumitale în Great Saffron Street. Acolo te va aştepta cineva îmbrăcat cu o manta lungă. Vei trece pe lângă el şi-i vei vârî scrisoarea în buzunar. M-ai înţeles?

— Da, excelenţă, am înţeles totul!

— Atunci du-te cu Dumnezeu, spuse Poltavo pios, încredinţându-i scrisoarea care trebuia să-l sperie şi să-l zăpăcească pe ducele de Ambury.

Carlo Freggetti ajunse seara târziu în Great Saffron Street.

Străbătu repede strada pustie până ajunse în dreptul casei fratelui său. În uşă văzu un bărbat care părea să aştepte pe cineva. Carlo trecu pe lângă el, simulă că se împiedică, se scuză şi vârî repede scrisoarea în buzunarul mantalei străinului. Strada era pustie şi în semiîntunericul ce se lăsase nimeni nu putuse observa manevra lui. Poltavo (căci el era străinul) merse încet până la capătul străzii, sări într-un taxi care-l aştepta şi ajunse acasă după ce schimbase de mai multe ori maşina de teamă să nu cadă în mâna vreunuia dintre vigilenţii agenţi ai Scotland Yardului. Ajuns în biroul său deschise repede scrisoarea. Oare va plăti ducele suma cerută? Dar primele cuvinte pe care le citi îl făcură să răsufle uşurat.

„Sunt dispus să plătesc suna cerută deşi am ferma convingere că săvârşiţi o crimă. Fiindcă mi se pare că vă îndoiţi de sinceritatea mea, banii vă vor fi predaţi de către un om de pe moşia mea din Lancashire care nu ştie nimic despre această afacere. Indicaţi locul iar eu voi trimite acolo omul care vă va aştepta cu banii”.

Un surâs triumfător flutură pe buzele lui Poltavo când isprăvi de citit scrisoarea. „Ei, a venit momentul să ne despărţim, amice Farrington şopti el; nu mai am nevoie de tine. Bravo Poltavo! Europa te aşteaptă! În sfârşit acum poţi părăsi oricând Anglia asta mohorâtă!”

Locul unde trebuia să se întâlnească cu trimisul ducelui era o treabă foarte importantă. Cu toate că victima declarase că voia să evite orice scandal public Poltavo tot nu avea încredere în duce. Că va trimite un om de pe moşia lui era o treabă bună, dar cum se va întâlni cu el? Ca să se simtă în siguranţă era bine să aleagă un loc viran. Sau mai curând să se oprească asupra casei din Great Bradley? Ar fi fost bine din două motive: bănuiala ar fi căzut asupra „Casei misterelor” iar în caz că afacerea ar fi dat greş el ar fi avut unde se refugia. În cazul cel mai rău ar fi putut spune că trebuia să încaseze banii pentru Farrington. Da, Great

Bradley şi poziţia ei izolată era locul cel mai bun, aşa că pregăti totul în acest sens. Dar a doua zi se răzgândi.

Capitolul XVII.

A treia zi după ce făcuse schimbul de scrisori, Poltavo îmbrăcat ca un ţăran cu stare urca încet spre vârful uneia dintre colinele aflate în partea de sud a oraşului de unde putea vedea până departe. Cerul era înnorat şi sufla un vânt rece. Putea fi sigur că pe o astfel de vreme nimeni n-ar fi ieşit afară din casă fără treabă. În stânga sa, acoperit de un val de ceaţă, se afla orăşelul Great Bradley; în dreapta se vedea faţada masivă a „Casei misterelor” ascunsă în parte de numeroşii pomi care o înconjurau. Undeva şi mai în dreapta se vedea coşul înalt al uzinei din care se înălţa un fum subţire. Dincolo de uzină se afla Moor Cottage de unde dispăruse în mod atât de enigmatic lady Constance. Timp de nouă zile poliţia din Great Bradley cercetase sistematic împrejurimile dar fără nici un rezultat.

Înarmat cu un binoclu puternic Poltavo scruta împrejurimile. Văzu undeva departe un automobil mergând pe şoseaua întortocheată şi îndreptându-se spre Londra. Întorcându-se îl descoperi brusc pe trimisul ducelui. Se afla le câteva sute de metri depărtare de el. Întins pe pământ, Poltavo văzu un om bătrân, cu barba albă şi cu parul cărunt, îmbrăcat ţărăneşte. La gât avea un fel de şal scoţian şi-şi ţinea pălăria în mână.

„Nu pare să fie un om care să mă înşele”, îşi zise Poltavo. Precaut îşi luase totuşi unele măsuri. Pe fiecare din cele trei drumuri ale colinei îl aştepta câte o maşină gata pregătită pentru orice eventualitate. Bătrânul se apropie din ce în ce mai mult. Când ajunse la doi paşi de el, Poltavo îl întrebă:

— Ai vreo scrisoare pentru mine?

Trimisul băgă încet mâna în buzunarul hainei şi scoase afară un pachet mare.

— Dar mai întâi trebuie să-mi daţi dumneavoastră ceva, spuse el.

Poltavo îi înmânã un pachet sigilat şi primi în schimb un alt pachet.

— Momentul acesta este pentru mine un moment istoric, spuse Poltavo. Toate speranţele pe care şi le legase de plicul ce se afla acuma în buzunarul lui aveau şansa de a deveni realitate.

— Spune-mi te rog cum te cheamă ca să beau un pahar în sănătatea dumitale!

— Mă numesc T. B. Smith, spuse bătrânul şi te arestez pentru şantaj.

Poltavo sări ca ars. Duse mâna la buzunarul unde-şi ţinea revolverul dar mai înainte de a-şi putea pune planul în aplicare se şi trezi înhăţat de două braţe ca de oţel. Când îşi reveni din uluială, Smith îi şi pusese cătuşele.

— În sfârşit, am pus mâna pe tine, zise Smith vesel în timp ce-i scotea peruca şi-şi ştergea cu batista vopseaua cenuşie de pe faţă.

— O să vă fie greu să-mi dovediţi vinovăţia, zise Poltavo îndrăzneţ. Nu avem martori iar în ceea ce priveşte ducele de Ambury… Smith râse cu poftă.

— Caraghiosule, spuse el compătimitor. Nu există nici un duce de Ambury. Eram sigur că n-ai idee de aristocraţia engleză. Dar nu-mi închipuiam că vei cădea atât de repede în capcană. Demnitatea de duce de Ambury nu mai există de vreo două sute de ani. Titlul acesta nu se mai acordă. Scrisorile ţi-au fost trimise din Ambury Castle, o vilă aflată la periferia oraşului, pentru care plătesc patruzeci de lire chirie pe an. Să ştii că noi, englezii, avem mai multă imaginaţie de cât s-ar crede.

— Ce veţi face acum cu mine? întrebă Poltavo.

— Mai întâi te voi duce la comisariatul de poliţie din Great Bradley iar de acolo vei fi transportat la Londra. Am trei mandate de arestare împotriva ta, dintre care unul al guvernului rus. Cum drumul lor trecea pe la Moor Cottage, Smith se opri aşteptându-i pe poliţiştii ce urmau să

sosească dintr-o clipă în alta. Deschizând uşa îl împinse pe Poltavo în casă.

— Nu mergem în birou, spuse Smith, fiindcă doamna Dex a dispărut din acea încăpere în împrejurări necunoscute. Intră aici, zise el împingându-l pe Poltavo în încăperea unde se afla pianul şi poftindu-l să se aşeze pe un scaun. Ei bine, dragul meu, acum avem ocazia să stăm puţin de vorbă. N-am să-ţi ascund că te aşteaptă o pedeapsă grea. Ştiu că eşti un agent care lucrează pentru alţii dar în cazul de faţă ai lucrat doar pentru tine, pregătindu-te să părăseşti Anglia.

— Aşa e, aveţi dreptate, zise Poltavo.

— Ţi-am văzut geamantanele noi, foarte elegante şi frumos etichetate şi le-am percheziţionat pe fiecare.

— Nu există vreun mijloc să ies din încurcătură?

— Ba da. Ţi-ai putea uşura mult situaţia, răspunse Smith.

— În cel fel?

— Dacă-mi vei spune tot ce ştii despre Farrington şi dacă-mi vei da toate lămuririle necesare despre „Casa misterelor”. Apropo, unde se află acum lady Dex?

— Tot ce pot să vă spun e că trăieşte. Am aflat acest lucru dintr-o scrisoare pe care am primit-o de la doctorul Fall. Ştiu că e sănătoasă şi bine îngrijită. Farrington a fost obligat s-o închidă fiindcă a vrut să-l împuşte. De aceea a şi trebuit să dispară mai repede decât intenţionase. Farrington ştia că lady Dex nu se va lăsa până nu-l va ucide. În ce priveşte „Casa misterelor” nu ştiu aproape nimic despre ea. Ştiu doar atât că Farrington este…

— Aceeaşi persoană cu Montague Fallock, completă Smith. Asta o ştiam de mult.

— Atunci ce mai vreţi să aflaţi de la mine? întrebă Poltavo mirat. Sunt gata să vă spun tot ce doriţi dacă-mi veţi uşura situaţia. Individul care trăieşte acolo sub numele de Moole este un fost servitor complet sclerozat, pe care Farrington l-a luat acum câţiva ani în slujba lui ca să se servească de el. Asta-i „milionarul american” din „Casa misterelor”. Totul a fost special aranjat ca să nu-i viziteze nimeni.

— Asta ştiu şi ideea mi s-a părut genială. Ce poţi să-mi spui despre doctorul Fall?

— Dumneavoastră ştiţi tot atât de mult cât şi mine. Poate că mai sunt unele amănunte pe care nu le cunoaşteţi şi anume faptul că nu-l veţi prinde niciodată pe Farrington.

— Şi de ce să nu-l prind? întrebă Smith cu interes.

— Asta-i secretul meu, răspunse polonezul şi sunt dispus să vi-l vând.

— Şi care-i preţul acestui secret? întrebă poliţistul.

— Libertatea mea. Voi divulga secretul numai dacă voi fi liber, spuse Poltavo cu îndrăzneală. Ştiu că dumneavoastră vă bucuraţi de mare trecere la Scotland Yard şi puteţi obţine acest lucru. Nu mă tem de legea engleză; şi nici de pedeapsa la care mă vor condamna judecătorii dumneavoastră, dar mi-e groază de extrădarea în Rusia şi de tratamentul la care voi fi supus acolo. În schimbul eliberării mele vă voi furniza nu numai planul de fugă al lui Farrington dar şi lista completă a tuturor agenţilor săi din Anglia. Cât am fost închis în „Casa misterelor” am repetat de dimineaţa până noaptea numele şi adresele acestor agenţi.

Smith se uită gânditor la el.

— Într-adevăr propunerea dumitale nu poate fi refuzată. Dar vreau să mai reflectez asupra ei. Auzind un zgomot în stradă se uită afară şi văzu că venise maşina cu câţiva poliţişti printre care se afla şi Ela. Am să te închid aici pentru câteva minute…

Smith părăsi camera, încuie uşa pe dinafară şi vârî cheia în buzunar.

— L-aţi prins? întrebă Ela.

— Da, l-am arestat. Trag nădejde să pun mâna pe toată banda.

— Şi cu „Casa misterelor” cum rămâne?

— Totul depinde acum de ce vom face cu Poltavo. Dacă putem manevra în aşa fel lucrurile încât să nu-l aducem în

faţa tribunalului, atunci vom putea înhăţa toată banda. Câţi oameni avem la dispoziţie?

— Deocamdată în Great Bradley se află cam o sută cincizeci de oameni, jumătate localnici, cealaltă jumătate oamenii noştri.

— Trimite pe cineva cu ordinul să înconjoare „Casa misterelor.” Nimeni nu are voie să părăsească clădirea. Toate vehicolele care vor veni sau vor pleca vor fi oprite. În primul rând, nici un vehicul nu are voie să părăsească Great Bradley fără ca pasagerii să fie percheziţionaţi. Ia stai! Ce-a fost asta?

Convorbirea fusese întreruptă de un ţipăt înăbuşit care se auzise din casă.

— Repede după mine! strigă T. B. Smith. Alergă spre uşa camerei în care îşi lăsase prizonierul, o deschise şi se năpusti înăuntru.

Dar încăperea era goală.

Capitolul XVIII.

În „Casa misterelor”, Farrington şi doctorul Fall stăteau de vorbă. Primul era profund îngrijorat, cel de al doilea spumega de furie.

— Eşti sigur? întrebă Farrington.

— Nici nu mâi încape discuţie, răspunse Fall. Şi-a făcut toate pregătirile ca să părăsească Londra. Aseară şi-a expediat bagajele din Charing-Cross la Paris. Şi-a închiriat locuinţa, a luat banii înainte, şi-a vândut mobila. Nu mai există nici o îndoială că ne-a tras pe sfoară.

— Oare să fi îndrăznit să facă aşa ceva? întrebă Farrington. Vinele de pe frunte i se umflaseră de mânie, dar făcând un efort deosebit reuşi să se stăpânească. L-am cules pe ticălosul ăsta de pe stradă, l-am ajutat să se ridice, l-am umplut de bani, i-am mai dat o şansă când era cât pe-aci să-şi piardă viaţa… Aproape că nu-mi vine să cred că a avut atâta tupeu.

— Secături de felul lui Poltavo îşi îngăduie orice, spuse Fall. E şiret, energic, lipsit de scrupule şi cred că l-ar fi

trădat şi pe frate-său nu numai pe dumneavoastră. Nu l-a ucis acum câţiva ani pe taică-său? Eu v-am prevenit să nu aveţi încredere în el. Dacă ar fi fost după mine n-ar mai fi ieşit viu din casa asta.

— L-am lăsat să plece din cauza lui Doris. Da, continuă el, când văzu privirea surprinsă a doctorului, aveam nevoie de cineva căruia să-i fie frică de mine şi care să-mi susţină planurile. Căsătoria fetei cu Frank a fost absolut necesară.

— Aţi procedat cam sentimental, dacă mi-e îngăduit să v-o spun.

— Nu mă interesează părerea dumitale, răspunse aspru Farrington. Nu vei înţelege niciodată ce simt eu pentru fata asta. Am luat-o la mine de mică, imediat după moartea fratelui meu la care am ţinut ca la mine însumi. La început m-a obsedat gândul să pun mâna pe banii ei dar cu trecerea anilor mi-a devenit tot mai dragă fiindcă a fost singura care mi-a dăruit tot ce a fost mai frumos în viaţă: bucuria de a fi iubit în mod sincer şi dezinteresat de cineva, sentiment pe care nu-l mai cunoscusem niciodată în existenţa mea zbuciumată. O iubeam pe Doris ca pe propria mea fiică, o iubeam mai mult decât orice, mai mult decât banii sau decât puterea. Voiam să fac totul pentru ea ca să fie fericită. Dar după ce am intrat în averea ei, după ce mi-am dat seama că am ruinat singura fiinţă la care ţineam pe lumea asta, m-am hotărât să fac un lucru pe care îl regret cel mai mult dintre toate fărădelegile pe care le-am făptuit: l-am înlăturat din cale pe George Doughton ca s-o pot mărita pe Doris cu moştenitorul milioanelor lui Tollington. L-am sacrificat pentru nevasta fiului său! Ce ironie a soartei, râse el. Pe Poltavo l-am lăsat liber ca să mă ajute s-o mărit pe Doris. Că m-am înşelat în privinţa lui asta nu mai are acum nici o importanţă. Pentru mine lucrul cel mai important e că Doris e fericită. Chiar dacă nu-şi iubeşte încă bărbatul, cu timpul îl va iubi. Îmi cunosc bine nepoata; până la urmă o să mă ierte şi o să mă uite. Apoi după o pauză întrebă:

— Apropo, ai primit azi vreo ştire de la Poltavo?

— Nu. Agentul nostru însă, care-l supraveghează, a raportat că Poltavo se ocupă de-o afacere mare… Acum nu mai puteţi face nimic, nu mai e în mâna noastră…

Dintr-un colţ al camerei se auzi brusc un şuierat. Doctorul se uită speriat la Farrington.

— E şuieratul turnului de semnalizare… Oare ce poate fi?

În turnul care se ridica deasupra casei se afla zi şi noapte un paznic. Fall apucă un receptor şi vorbi câteva minute cu acel paznic. După ce isprăvi convorbirea, puse receptorul la loc şi se întoarse spre Farrington.

— Poltavo se află în Great Bradley. Un om de-al nostru l-a văzut şi ne-a semnalizat acest lucru.

— În Great Bradley? Ce caută aici? întrebă Farrington.

— Ce-a căutat automobilul lui atunci când l-a răpit pe Frank Doughton? răspunse Fall. A urmărit ca bănuiala să cadă asupra noastră.

Şuieratul răsună din nou şi doctorul vorbi din nou la telefon.

— Poltavo se află pe una din colinele din sudul oraşului. Se pare că a sosit acolo ca să se întâlnească cu cineva. A, omul îmi spune că a şi observat un bărbat îndreptându-se spre Poltavo.

— Să mergem sus, zise Farrington.

Părăsiră odaia trecând într-o altă încăpere unde deschiseră uşa unui dulap care însă realitate era uşa unuia dintre nenumăratele ascensoare cu care era prevăzută casa. În câteva secunde ajunseră în turnul de unde, cu ajutorul unor telescoape speciale, se putea vedea totul la mare distanţă, de jur împrejurul locuinţei. Farrington se uită printr-unul din acele telescoape. Îl recunoscu pe Poltavo dar se întrebă cine putea fi bătrânul cu barbă albă.

— Probabil că e un intermediar, spuse doctorul Fall. Cei doi urmăriră cu atenţie întâlnirea şi schimbul de pachete care avu loc. Apoi îl văzură pe bătrân năpustindu-se asupra lui Poltavo şi punându-i cătuşele.

— Nenorocitul, a căzut într-o cursă! Oare ne va trăda?

— Sunt convins că da. Dacă poliţia îl ia cu ea în oraş suntem pierduţi!

— Ia vezi, doctore, sunt poliţişti prin apropiere?

Cercetară cu atenţie împrejurimile dar nu văzură nimic altceva decât pe Smith îndreptându-se cu arestatul spre Moor Cottage.

— Ce noroc! Se duc într-adevăr spre Moor Cottage. Trebuie să ne grăbim…

— Ai o armă la dumneata? întrebă Farrington în ochii căruia începu a licări speranţa.

Fall dădu afirmativ din cap. Părăsiră ascensorul şi o luară grăbiţi pe un coridor boltit. Ajungând în dreptul unei uşi Farrington spuse încet:

— Dacă va fi nevoie va trebui s-o scoatem de aici! Doctorul Fall dădu din cap în sens negativ.

— Nu, zise el, n-are nici un rost. E o prizonieră foarte liniştită.

La capătul coridorului se afla o uşă masivă din fier. Fall o deschise şi intrară într-o încăpere întunecoasă. Era o cameră mică, fără ferestre, luminată slab. Într-un colţ se vedea o altă uşă de fier. Doctorul o deschise fără zgomot şi cei doi intrară într-un alt ascensor care începu să coboare din ce în ce mai adânc. Ajungând la capătul galeriei din mâna pe care era clădită casa, Fall aprinse lumina. Pe şinele de jos se vedea un vagonet ce funcţiona electric. Cei doi se urcară în el şi porniră. După cinci minute ajunseră într-o încăpere identică cu cea de unde plecaseră. Şi aici se afla un ascensor care însă, de data asta, îi duse cu viteză sus.

— Să mergem încet, şopti Fall. Să nu uităm că acum avem de-a face cu Smith. Ascensorul se opri brusc. N-aveau nevoie ca să deschidă uşa liftului pentru a auzi ce discuta Poltavo cu poliţistul. Poltavo se oferi să-i divulge acestuia totul. Farrington şi Fall erau martorii nevăzuţi ai acestei trădări. Auziră apoi sosind automobilul poliţiei şi pe Smith părăsind odaia. Uşa fu închisă, apoi încuiată. Doctorul Fall făcu un pas, apăsă pe un buton ce se găsea pe peretele din

faţă şi unul din panourile de lemn se dădu la o parte. Poltavo nu-i văzu decât atunci când cei doi se aflară în faţa sa… Văzându-le chipurile pline de ură bănui ce soartă îl aştepta.

— Ce vreţi? De ce aţi venit? murmură el.

— Stai liniştit, spuse Farrington, sau te ucid pe loc! Şi-i puse vârful unui pumnal în gât.

— Unde vreţi să mă duceţi? întrebă Poltavo alb ca varul şi tremurând din cap până în picioare.

— Acolo unde nu vei mai avea posibilitatea să ne trădezi, răspunse doctorul Fall.

Bănuind ce-l aştepta, îngrozit, Poltavo uită de pumnal şi scoase un ţipăt. Fu însă apucat de patru braţe puternice, apoi o lovitură zdravănă în ceafă îl făcu să-şi piardă cunoştinţa. Când îşi reveni se afla în căruciorul electric mergând de-a lungul galeriei subterane. Ajunşi la capătul celălalt al galeriei cei doi îl târâră afară fără a scoate o vorbă; îl vârâră apoi în alt ascensor şi urcară cu el în camera mică de la capătul gangului. Mai apoi Poltavo fu împins într-o odaie întunecoasă. Când se aprinse lumina văzu că se află în camera care-i servise prima dată de închisoare. Masa şi scaunul se mai aflau încă acolo. Poltavo se linişti la gândul că scăpase din mâinile poliţiei. Oare ce aveau de gând Farrington şi cu Fall să facă cu el? În ce chip se putea dezvinovăţi faţă de ei? Era convins că auziseră întreaga discuţie dintre el şi Smith şi se înfurie pe sine pentru prostia săvârşită. Îl năpădiră o droaie de gânduri sinistre, mai ales că de data asta temnicerii săi nu se prea grăbeau să-i dea de mâncare. Cu mâinile încătuşate pipăi cum putu buzunarele hainei dar Smith îi luase singura armă pe care o avusese şi pentru prima oară în viaţa sa Poltavo se văzu dezarmat. Fu apucat de o spaimă îngrozitoare. Se întoarse spre perete şi căută uşa pe unde intrase. Dar spre marea sa mirare n-o mai văzu. Peretele era compact de la un capăt la celălalt, deci nu mai putea fugi. Îi mai rămânea doar slaba speranţă că Smith va

descoperi modul cum dispăruse din Moor Cottage şi că până la urmă totuşi îl va găsi. Dar se pare că şi ceilalţi locatari ai „Casei misterelor” se temeau de acelaşi lucru căci în subterană începură să se audă nişte zgomote, curioase, huruituri şi zguduieli ca şi cum întreaga casă se rotea aidoma unei scene turnante. După un timp uşa ascensorului din fundul camerei se deschise şi doctorul Fall îşi făcu apariţia.

— Comisarul Smith percheziţionează casa, spuse el. Peste câteva minute va fi aici.

Îl apucă de braţe şi-l târî într-un colţ al camerei, apoi, cu mâna sau cu piciorul – Poltavo nu-şi putu da seama – apăsă pe un buton. Peretele se dădu la o parte şi cei doi pătrunseră într-o altă încăpere.

— Intră aici, spuse Fall dându-i brânci înăuntru.

Peste câteva minute Smith, însoţit de trei poliţişti intră în încăperea unde se aflase mai înainte Poltavo. Cele douăzeci de minute cât rămase singur i se părură lui Poltavo lungi cât douăzeci de ceasuri. În sfârşit uşa se deschise şi Fall îl chemă înăuntru. Farrington, însoţit de italianul cel chior pe care Poltavo îl văzuse odată, când cercetase uzina electrică, se aflau în încăpere. Doctorul şi italianul îl luară pe sus şi-l trântiră pe scaunul masiv fixat cu şuruburi de podea.

— Ce aveţi de gând să faceţi? strigă Poltavo galben ca ceara.

După ce îi scoaseră cătuşele îl legară zdravăn de scaun. Italianul, rupându-i manşetele pantalonilor, îi legă şi picioarele de acelaşi scaun. Apoi Poltavo simţi răceala unui instrument de metal fixat direct pe piele. Încă nu-şi dădea seama de pericolul în care se afla dar bănuia că primejdia era mare.

— Domnule Farrington, se adresă el acestuia, am pierdut partida, fie-vă milă…

— Într-adevăr, ai pierdut partida, răspunse Farrington.

— Eliberaţi-mă şi vă făgăduiesc să părăsesc ţara aceasta şi să nu vă mai ies niciodată în cale.

— Dragul meu, am avut şi aşa prea multă încredere în dumneata. Dar ne-ai înşelat aşteptările; m-ai furat fără ruşine şi m-ai trădat în chip josnic. Nu vreau să-ţi dau posibilitatea să-mi mai faci vreun rău.

— Dumnezeule, ţipă el, doar nu vreţi să mă ucideţi!

Farrington confirmă dând din cap.

— Ba da, o să te ucidem, Poltavo. Ca să trăim noi, trebuie să mori tu! Nu vei suferi. Vei fi electrocutat.

— Ceea ce vreţi să faceţi e diabolic, e de necrezut. Predaţi-mă poliţiei, faceţi orice, dar nu mă ucideţi!

Doctorul Fall se aplecă şi ridică de jos o cască de piele pe care o aşează cu multă grijă pe capul lui Poltavo.

— Nu faceţi asta! Jur că nu vă voi trăda!

Farrington făcu un semn cu mâna şi Fall se îndreptă spre perete învârtind un comutator. Moartea veni instantaneu. Farrington făcu un semn şi doctorul Fall întoarse comutatorul la loc. Italianul desfăcu în grabă legăturile lăsând trupul neînsufleţit să alunece pe podea. Aşa muri aventurierul Poltavo, un hoţ, un escroc, un şantajist şi un criminal de ultimă speţă. Farrington tocmai se pregătea să spună ceva când auzi o voce aspră în spatele său:

— Sus mâinile!

Uşa prin care fusese adus Poltavo în camera de supliciu era larg deschisă iar în pragul ei stătea Smith, în spatele căruia apăru Ela.

Smith ţinea un revolver în mână.

Capitolul XIX.

Comisarul Smith se arătase total nemulţumit de rezultatul percheziţiei făcută în „Casa misterelor”. De fapt nici nu se prea aştepta să găsească ceva deosebit. Era convins că cei doi escroci şterseseră orice urmă a fărădelegilor săvârşite.

— Şi acum ce facem? întrebă Ela în timp ce părăseau casa.

— Ne întoarcem imediat la Moor Cottage, răspunse T. B. Smith, urcându-se în maşină. Am convingerea că măcar acolo vom descoperi ceva. În casa aceea trebuie să existe un tunel care ajunge până aici. Cred că în felul acesta au

fost răpiţi lady Constance Dex cât şi Poltavo. Dacă va fi nevoie voi da jos toate panourile de lemn de pe pereţi! Trebuie să găsesc drumul spre casa lui Farrington.

Răscoliră din nou încăperea din care dispăruse Poltavo. Făcură găuri în pereţi şi cercetară fiecare panou în parte. Cu acest prilej au constatat că panourile de stejar fuseseră înşurubate pe nişte plăci de oţel.

— Ne chinuim degeaba. Eu zic să aducem nişte meseriaşi care să îndepărteze plăcile de oţel, spuse Smith. Apoi, dus pe gânduri, scoase din buzunar medalionul şi-l deschise. E absurd, adăugă el amărât. Şi totuşi în cuvintele acestea simple stă rezolvarea problemei pe care noi, poliţişti experimentaţi, nu suntem în stare să-i dăm de capăt.

— Trăiască regele” spuse trist Ela… Numai Dumnezeu ştie cum ar putea să ne ajute aceste cuvinte.

Ridicând capul şi zărind pianul Smith se repezi la el, ridică iute capacul şi făcu un acord muzical.

— Pianul ăsta sună ca o flaşnetă. Cred că n-a mai fost acordat de ani de zile. Ascultă-mă Ela… Am să cânt o dată „Trăiască regele” spuse Smith cu ochii lucind. Cred că vom avea o surpriză. Ajuns aproape de sfârşit auzi un zgomot în perete. Smith sări ca ars de pe scaun. Unul dintre panouri se trăsese singur la o parte. Cei doi bărbaţi se uitară o clipă unul la altul. T. B. Smith îşi aprinse lanterna şi intră în deschizătura întunecoasă.

— Am să mă duc deocamdată singur…

— Ba eu cred că ar fi mai bine să mergem împreună, zise Ela. Uitaţi-vă, un comutator electric…

Smith îl răsuci aprinzând astfel o lampă electrică montată în interiorul cabinei unui ascensor.

— Iată şi butoanele electrice pentru punerea în funcţiune a acestei cabine. Ia să apăsăm pe acesta! Apăsă pe un buton şi liftul începu să coboare. După o vreme se opri singur. Cei doi poliţişti ieşiră afară.

— Ne aflăm într-o parte a minei vechi, zise Smith. O idee într-adevăr ingenioasă! Luminând pereţii cu lanterna găsi

butonul electric, îl apăsă şi aprinse lumina. Galeria era luminată ca ziua.

— Ei drăcie, dar văd că şi-au instalat şi un tramvai electric subteran! strigă comisarul cu admiraţie.

Smith şi Ela se urcară în vagonetul care părea că-i aşteaptă şi în câteva minute ajunseră la capătul celălalt al galeriei unde găsiră un al doilea ascensor.

— Ticăloşii! Şi-au instalat totul electric! Degeaba mă întrebam eu la ce putea servi o uzină atât de mare. Abia acum îmi dau seama de cât curent electric aveau nevoie. Fii atent, Ela, pe unde mergem. Presupun că ne aflăm la o adâncime de vreo treizeci de metri.

Apăsă pe buton şi ascensorul începu să urce. Ajunşi sus intrară într-o cameră şi găsiră uşa spre coridor.

Se pare că în spatele acestei uşi se află o încăpere mai mare, zise Smith când trecură prin faţa unei uşi vopsită în roşu. Apăsă clanţa dar nu se mişcă. O cercetară dar nu găsiră nici o gaură pentru cheie.

— Ia să văd eu despre ce e vorba, şopti Ela care se pricepea la tot soiul de mecanisme. Plimbându-şi mâna de-a lungul uşii se opri brusc.

— Am găsit o gaură cam cât grosimea unei andrele, spuse el şi scoase din buzunar un briceag universal care avea printre altele şi un ac gros de oţel. Introducând acul în gaură şi apăsând cu putere, uşa se deschise fără zgomot. Smith intră primul în încăperea care nu avea deloc aspectul unei temniţe ci dimpotrivă, era chiar foarte elegantă. Pereţii erau acoperiţi cu stofe scumpe, covorul era gros şi de mare preţ iar mobila dovedea gustul rafinat al proprietarului.

— Lady Constance! strigă Smith mirându-se.

O doamnă care citea la lumina unei lămpi electrice se ridică de pe scaun şi-l privi uluită pe comisar.

— Doamne, domnule Smith, nu ştiu cum să mulţumesc cerului că în sfârşit aţi venit!

Apucându-l de mâini, îi venea să plângă de bucurie. Vorbea fără noimă încercând să povestească cum fusese

răpită amestecând de-a valma spaima prin care trecuse cu recunoştinţa ei faţă de poliţist.

— Luaţi loc, lady Constance, spuse Smith prietenește, încercaţi să vă adunaţi gândurile. L-aţi văzut pe Poltavo?

— Poltavo? întrebă ea mirată. Nu, nu l-am văzut. Se află şi el aici?

— Trebuie să fie pe undeva… Vreţi să rămâneţi aici sau vreţi să veniţi cu noi?

— Merg cu dumneavoastră, răspunse ea repede. Şi ieşiră împreună din cameră.

— Nu ştiţi, toate uşile astea dau în încăperi ca cea în care aţi fost închisă dumneavoastră? întrebă Smith.

— Mi se pare că sunt mai multe încăperi subterane pe aici, dar cea mai mare dintre toate este asta. Şi lady Constance arătă spre o uşă vopsită cu roşu aflată cam la vreo douăzeci de paşi de ei.

Ela o cercetă cu de-amănuntul. După toate aparenţele, uşile se deschideau după acelaşi sistem pe care-l aduseseră italienii din ţara lor unde trăiseră odinioară faimoasele familii Borgia, Medici şi Visconti.

— Dumneavoastră rămâneţi aici, spuse Smith încet şi lady Constance se rezemă de perete.

Ela vârî acul în gaura din uşă şi aceasta se deschise încet. Comisarul Smith intră în încăpere. O clipă rămase uluit, încercând să-şi dea seama de ceea ce vedea: jos zăcea un mort iar alături de el stăteau doi bărbaţi cu feţele încruntate. Smith ridică revolverul.

— Sus mâinile! strigă el. Abia rosti aceste vorbe că în cameră se şi făcu întuneric beznă iar inspectorul Ela fu aruncat dincolo de prag căci Fall pusese în funcţiune dispozitivul electric de închidere a uşii. Ela încercă în zadar s-o deschidă din nou cu acul dar îi fu cu neputinţă.

— Dumnezeule! L-au prins pe Smith! şopti el devenind alb ca varul. Văzuse şi el scena din odaie şi ştia ce-l aşteaptă pe superiorul său.

— Înapoi în coridor! strigă Ela, luând-o pe lady Constance cu el. Găsi fără greutate drumul spre ascensor şi apăsă pe buton… Vagonetul îi duseră cu iuţeală până la celălalt ascensor, se urcară în el şi intrară în camera din Moor Cottage. Maşina lui Smith se afla în faţa casei.

— Repede! Veniţi cu mine! spuse Ela şi lady Constance sări după el în maşină.

— La „Casa misterelor”, iute! strigă el şoferului. Vă duc eu mai târziu la prietenii dumneavoastră. Acum nu-mi pot permite să pierd nici o secundă!

— Dar ce-au de gând să facă ticăloşii ăia? întrebă lady Constance.

— Farrington joacă ultima carte şi dacă nu ne grăbim domnul Smith va fi victima sa.

În bezna din încăpere, Smith, cu degetul pe trăgaciul revolverului, spuse calm:

— Nu vă mişcaţi! La cea mai mică mişcare trag!

— Nu e nevoie să trageţi, domnule, spuse doctorul Fall politicos. Şi în aceeaşi clipă Smith fu aruncat cu putere înapoi. Pipăind de-a lungul peretelui ca să-şi găsească revolverul atinse cu mâna ceva care i se păru a fi un vârf de mătură. În aceeaşi clipă comisarul îşi pierdu cunoştinţa.

— Pe scaun cu el, strigă Farrington. Ai avut o idee grozavă, doctore!

— Am folosit peria electrică, îi zise Fall mulţumit. Produce o comoţie destul de puternică. V-aţi ales într-adevăr un aliat pe măsură, domnule Farrington, când v-aţi hotărât să vă folosiţi de electricitate.

Între timp lumina se reaprinse. Smith se trezi legat de scaun. Îşi revenise prea târziu din şocul electric. Simţi contactele reci pe pielea goală dar strânse din dinţi să scoată o vorbă.

— Domnule Smith, începu Farrington politicos, după câte văd v-aţi vârât singur în gura lupului. Dar unde-i celălalt? întrebă ei şi se uită la doctorul Fall.

— Am uitat de el, răspunse aceasta. Trebuie să fie afară pe coridor.

Se duse spre uşa invizibilă, o deschise dar se întoarse peste câteva minute. Faţa sa palidă părea îmbătrânită.

— A plecat şi a dispărut şi femeia.

Farrington dădu din cap.

— Ce importanţă mai are asta? întrebă el. Niciunul dintre ei nu ştie nimic. Hai, pune siguranţa electrică în funcţiune!

Fall întoarse un comutator în timp ce Farrington se adresă din nou lui Smith.

— Deşi vedeţi în ce situaţie vă aflaţi încă mai puteţi fi salvat.

— Sunt curios să aflu în ce fel, răspunse pe un ton rece poliţistul. Dar te previn că e inutil să-mi spui că salvarea mea e legată de fuga voastră. Mă tem că în cazul acesta sunt condamnat la moarte.

— Chiar aşa şi e. Ca să scăpaţi trebuie să vă daţi cuvântul că eu şi prietenii mei vom putea părăsi nestingheriţi Anglia. Îmi veţi răspunde că nu dispuneţi de asemenea prerogative. Dar cunosc privilegiile extraordinare de care se bucură departamentul dumneavoastră în Scotland Yard. Ştiu că pot părăsi, cu ajutorul dumneavoastră „Casa misterelor”, iar mâine dimineaţă aş putea fi la Calais. Nimeni nu va poate opri să mă ajutaţi. Acceptaţi condiţiile mele şi vă ofer viaţa. Altfel…

— Altfel? întrebă Smith.

— Vă voi ucide, răspunde scurt Farrington. Aşa cum l-am ucis şi pe Poltavo. Sunteţi cel mai înverşunat duşman al meu. Vă voi ucide cu mult mai puţine remuşcări decât pe alţii pentru că am fost obligat să duc în ultimele luni o viaţă de câine. Poate că vă va interesa să aflaţi că o dată era cât pe-aci să mă prindeţi. Toată clădirea în care zace Moole se poate mişca şi schimba după principiul unui ascensor uriaş. Secretul „Casei misterelor” constă într-o serie de ascensoare aşezate şi orânduite sistematic; adică, practic, eu pot muta camera mea de lucru de la etajul I la etajul al

patrulea. Şi asta fără a face personal nici măcar atâta efort cât aţi face dumneavoastră ca să duceţi un scaun dintr-o cameră într-alta.

— Am presupus încă de la început acest lucru, zise Smith. Îţi dai seama, Farrington, că ai fi putut câştiga o avere ca inginer energetician?

— Nu-mi prea vine a crede, răspunse Farrington. Iar acum mă interesează prea puţin trecutul; ceea ce mă interesează în momentul de faţă e viitorul meu şi al dumneavoastră. Ce-aţi hotărât?

— Nu pot să-ţi accept propunerea, răspunse comisarul. Prefer să mor. Nimic pe lume, nici o ameninţare la adresa mea, a rudelor sau prietenilor mei nu m-ar putea determina să accept fuga unor criminali atât de periculoşi cum sunteţi voi. Faptul că eu voi muri mai devreme sau mai târziu n-are nici o legătură cu faptul că voi veţi fi prinşi indiferent dacă mă veţi ucide sau îmi veţi da drumul.

— Aveţi mult curaj să-mi spuneţi aşa ceva în faţă, şuieră Farrington.

— Dacă vă închipuiţi că veţi putea scăpa, continuă Smith nepăsător, pierdeţi un timp preţios, căci fiecare moment de ezitare vă aduce pe amândoi tot mai aproape de ştreang.

— Asta înseamnă să vă grăbim moartea, spuse doctorul Fall.

— În această privinţă, răspunse Smith, nu pot face nici o profeţie. Dacă-mi va fi dat să mor în exerciţiul funcţiunii înseamnă că asta mi-a fost soarta; asemănătoare cu cea a unui soldat care cade pe câmpul de luptă.

Fall schimbă o privire Farrington care dădu din cap. Doctorul se aplecă, luă de jos casca de piele şi-o aşeză cu băgare de seamă pe capul lui Smith.

— Vă mai acord totuşi trei minute, poate vă răzgândiţi, zise Farrington.

— Pierzi trei minute degeaba! Vocea lui Smith sună înăbuşit de sub cască. Farrington scoase totuşi ceasul din buzunar şi-l ţinu în mână. Nici un muşchi nu i se clinti de pe

faţa sa împietrită. Înalt, viguros, rămase încremenit în faţa victimei sale. O tăcere de mormânt domni în timpul celor o sută optzeci de secunde cât se auzi tic-tacul ceasului. După trecea celor trei minute Farrington îl întrebă pe Smith.

— V-aţi hotărât? Faceţi ce v-am cerut?

— Nu, răspunse Smith.

— Lăsă maneta în jos, doctore, strigă Farrington furios.

Dar când doctorul Fall puse mâna pe manetă, luminile începură să pâlpâie şi puterea lor scăzu vertiginos.

— Mai repede, urlă Farrington.

Doctorul trase maneta în clipa în care lămpile se stinseră.

Smith simţi o furnicătură puternică prin tot corpul şi-şi pierdu cunoştinţa.

Capitolul XX.

Când maşina în care se aflau Ela şi lady Dex ajunse în faţa „Casei misterelor” văzură un grup masiv de poliţişti care înconjuraseră casa. Ela sări din maşină strigând:

— L-au prins pe Smith! Toţi cei care poartă o armă să mă urmeze! Şi o luă în goană pe cărarea din grădină îndreptându-se către uzina electrică. În uşă nimeri peste un bărbat posomorât care se uită la el încruntat. Acesta încercă să închidă uşa dar Ela îl apucă de guler şi-l aruncă înăuntru. O droaie de lucrători înfuriaţi îl înconjurară pe inspector. Un bărbat voinic, care părea să fie supraveghetorul, se îndreptă spre el având în mână o cheie franceză grea. Dar revolverul din mâna lui Ela îl ţinu la distanţă.

— Înapoi! Tu eşti supraveghetorul? strigă Ela într-o italiană curentă.

— Ce înseamnă asta? întrebă supraveghetorul.

— Îţi dau un minut ca să opreşti dinamul cel mare!

— E cu neputinţă! N-am voie să fac aşa ceva!

— Ai de gând să faci ce ţi-am spus? şuieră Ela printre dinţi. Dacă nu te supui, te împuşc!

Italianul se îndreptă spre tabloul de distribuţie pe care ardeau mai multe lămpi. Dar iată că brusc se aprinse pe

tablou şi o lampă roşie.
— Asta ce mai e? întrebă Ela.
— E semnalul care vine din încăperile de la subsol, răspunse italianul. Se cere mai mult curent…
Ela se întoarse furios spre el şi ridică arma. Pe faţă i se citea o hotărâre neclintită.
— Nu, strigă omul, iertaţi-mă! Şi întinzând mâna apucă maneta deasupra căreia scria „Pericol” şi o trase spre el. Toate luminile din sală se stinseră, roţile îşi încetiniră mersul şi se opriră. Uzina era luminată acum doar de razele soarelui. Ela stătea pe platformă şi-şi ştergea sudoarea care-i şiroia pe obraz. Tremura din tot trupul ca şi când ar fi avut friguri.
— Să dea Domnul să fi ajuns la timp!
Sala maşinilor era înţesată de poliţişti.
— Arestaţi-i pe toţi aceşti indivizi! ordonă Ela. Băgaţi de seamă să nu se apropie nimeni de maneta de comandă! Dumitale, zise Ela adresându-se supraveghetorului, îţi dau totuşi o şansă. Nu numai că vei fi pus în libertate dar îţi făgăduiesc şi o sumă mare de bani dacă-mi execuţi ordinul. Sunt poliţist şi am venit să percheziţionez casa asta. Vorbeai adineauri de încăperile de la subsol… Cunoşti drumul într-acolo?
— Din păcate ascensorul nu mai merge, răspunse omul. Dar mai există o scară… Dacă e vorba de vreo crimă şi dacă domnul Moole e un anarhist eu nu ştiu nimic, v-o jur! Sunt un muncitor cinstit din Padova…
— Te cred, spuse Ela. Haide să-mi arăţi drumul.
Italianul îl conduse apoi pe Ela prin grădina din spatele casei până la o uşă pe care o descuie cu o cheie. Trecând prin alte două încăperi ajunseră la scara ce ducea în subsolul casei. Spre spaima lui Ela care se temea ca nu cumva să fi fost pus din nou în funcţiune dinamul cel mare, toate coridoarele erau luminate. Dar italianul îl linişti.
— Nu vă speriaţi, toate lămpile de aici merg cu baterii. Întreaga casă e luminată cu ajutorul bateriilor, dar acesta

nu e curent de înaltă frecvenţă.

Începură să coboare. Ela numără optzeci şi şapte de trepte. Jos se treziră în faţa unei uşi pe care italianul o deschise cu ajutorul unui ac gros. Ajuns între timp şi de ceilalţi poliţişti, Ela alergă pe coridorul luminat până în faţa uşii vopsită în roşu care se deschise acum cu uşurinţă. În încăpere mai pâlpâiau două lămpi. Ela îl văzu pe Smith pe scaunul electric şi-şi pierdu tot curajul. Se repezi înăuntru dar fu întâmpinat de Farrington. Furios, Ela trase trei focuri de revolver şi Farrington se prăbuşi rănit de moarte.

— Arestaţi-l pe acest doctor criminal! strigă Ela distrus sufleteşte şi chemaţi repede o ambulanţă!

Cât ai clipi doctorul Fall fu încătuşat şi înşfăcat de poliţişti.

SFÂRŞIT